

၈ နှစ် ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဣ

ရွှေစာအုပ်
စာပေ

မင်းမိတြ

သောနတ္ထိဂါ... ငါလား

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

နိဂုံးဆုံးသောအခါ

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	နိဂုံးရေး
တိုင်ရင်သားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	နိဂုံးရေး
ဆေးရုံအခြေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	နိဂုံးရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး ဆေးခြင်းဝိဇ္ဇာများအား ဆန့်ကျင်ကြစို့
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှော်လင့်ပျက်ပျက်ဆီသွားရာအား ဆန့်ကျင်ကြစို့

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြစို့

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြစို့

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားစည်းရုံးညီညွတ်မှုပိုင်ပိုင်မှုရေး၊

ထည်ကမ်းပြည့်ဝသော စီမံကိန်းရေးဆွဲမှုနှင့် ရှင်သန်နိုင်ငံပေးအောင် တည်ဆောက်ရေး၊

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုပိုင်ပိုင်ထုထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

နေထွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြိုင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်မှုပိုင်ဆိုင်မှုအားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သားပြည်သူ တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

ထုပူရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြောင်းလဲရေး၊

အမျိုးဂုဏ် တတိဝုဏ် ခြိုးမားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပမေပျက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ထွန်းစေရန် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြောင်းလဲရေး၊

ပျော်စရာပုံရိပ် ... ရှိစေ

BURMESE CLASSIC

မင်းစိတြ

အခန်းစဉ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၇၃၀၃၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၆၀၄၁၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆)၊ ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲကန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

မင်းစိတြ
သောနုတ္တိလ်... ငါလား/မင်းစိတြ - ရန်တုန်။
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၁။
၂၆၄ -စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီ။
(၁) သောနုတ္တိလ်... ငါလား

- ၁။ သန်းခေါင်ယံ ဇာတ်လမ်း
- ၂။ သူ့နာမည် ဝကြီး
- ၃။ မြသီလာရွာကပိုးကြယ်
- ၄။ လက်သီးပုန်း
- ၅။ တောစီးနေသောကျားသစ်
- ၆။ လျှို့ဝှက်စကား
- ၇။ အပေးအယူ
- ၈။ ချုံထဲကရုပ်တု
- ၉။ အစွယ်ပွေးပွေးနှင့် အန္တရာယ်ကောင်များ
- ၁၀။ ပျောက်နေသောရွာ
- ၁၁။ သေမင်းတိုင်းပြည်
- ၁၂။ ရေဘုရင်နှင့် နွယ်ကွင်းထိုး
- ၁၃။ ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ဆီသို့
- ၁၄။ အန္တရာယ်ခိုင်းထားခံရလေပြီ

- ၁၅။ ဂူထဲမှာတစ်ညတာ
- ၁၆။ ကူညီသူလေး
- ၁၇။ အလင်းကစားသောနေရာ
- ၁၈။ တောခြောက် တောင်ခြောက်
- ၁၉။ ဂူထဲမှတီးတိုးသံများ
- ၂၀။ မီးနိုင်စား
- ၂၁။ ဂူထဲကသူတော်စင်
- ၂၂။ သောနုတ္တိလ် ငါမဟုတ်
- ၂၃။ စိတ်ကိုအောင်နိုင်သူ

(၁)

သန်းခေါင်ယံ ဇာတ်လမ်း

တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး၊ မည်သည့်နေရာကိုပဲ
 ကြည့်ကြည့် နှင်းများဖုံးလွှမ်းကာ ဖွေးဖွေးထလျက်ရှိနေသည်။
 သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်း နှင်းဖတ်များ ဖုံးလွှမ်းလျက်
 နီနေကြကာ နဂိုအသွေးအရောင်များပင်လျှင် ပျောက်ကွယ်နေကြ
 သူက မြင့်မားသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများသည် နှင်း
 ဆူကြီး၏ ဝါးမျိုထားခြင်းကို ခံနေကြရသည်။
 မြေပြင်သည် မြေသားတစ်ကွက်စာနေရာလေးကိုပင်
 မမြင်တွေ့ရနိုင်။
 မည်သည့်နေရာကိုကြည့်ကြည့် နှင်းများက အဝတ်။

မင်းစိတြ

အလုံးစုံသော သဘာဝဝန်းကျင်ကြီးကို ညဉ့်ကာလက ဝါးမျိုးထားသည်။ နင်းတို့က ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ညသည်အဖြူရောင်တောက်ပနေလျက် ယင်းမြင်ကွင်းအပုံတို့ကို ဂူတစ်ဂူအတွင်းမှ လှမ်းကြည့်နေသူ တစ်ယောက်။

ဂူထဲတွင် အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်စေရန်အတွက် မီးပုံ တစ်ပုံကို ဖိုထားသည်။ မီးတောက်များက တက်လာလိုက်၊ ကျ လာလိုက်နှင့် တစ်သမတ်တည်း ရှိမနေကြ။

လုံလောက်သော အပူဓာတ်ကိုရနေ၍ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးများအေးခဲမသွားကြခြင်းပင်။ မီးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အိပ်ဖို့နေရာကို ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း မအိပ်နိုင်သေး။

မီးကင်ထားသော အသားကင်ကို တံစို့မူကိုင်ကာ တစ် ကိုက်ကိုက်လိုက်သည်။ ရေခဲနွေးနှင့် မျှောချသည်။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အသားကင်တစ်ကောင်လုံးနီးပါးမျှ ကုန်သွား ခဲ့သည်။ အူမလည်း တောင့်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လုံး တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင် တက် တစ်တောင်ဆင်း ခရီးနှင်လာခဲ့၍ ပင်ပန်းနေခဲ့ရသည်။ ကုန်ဆုံးသွားသောအားများကို ပြန်လည်၍ဖြည့်ဆည်း နိုင်ရန် အိပ်စက်အနားယူမှဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် သားမွေးစောင်ကိုပင် အခင်းပြုထားသော

သောနတ္ထိလ်...ငါလား

၉

အိပ်ရာထက်မှာ လှဲချလိုက်လေ၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မျက် တောင်များစင်းကျလာကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ခုမှ ပိုပြီးတော့အရှိန်ရကာ တောက်လောင်လာသော ဆင်းပုံမှာ မီးတောက်မီးစွယ်များကား ပိုပြီးတော့ အားကောင်း နေလျက် ...။

သူအိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ အပြင်ဘက်တွင် နှင်းများက အဆက်မပြတ် ကျလာခဲ့ကြသည်။ လေကလည်း တသောသော ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။

နှင်းဖတ်များသည် လွင့်ပါးလာကြပြီး ဂူထဲအထိ ရောက် ထားခဲ့ကြသည်။ ရရာထင်းခြောက်များကို ထည့်ထားသောကြောင့် ဇီနိုမှမီးတောက်က အားကောင်းစွာ တောက်လောင်နေဆဲ။

ပြင်ပမှ တိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာသောလေကြောင့် မီး တောက်များသည် လွန်လူးလှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် ပိုပြီးတော့ မီးအားက တက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် နှင်းတသောသောကျနေသည့်အထဲမှာ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက သွားလာလျက်ရှိသည်။

ထိုသူသည် လွန်စွာမှဝသည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး သူဝတ်ထားသော သားမွေးအင်္ကျီကလည်း သုံးလေးထပ်ရှိနေကာ ထူထူထဲထဲမို့ ခန္ဓာကိုယ်က စရည်းအိုးကြီးပမာ ဝဖီးနေသည်။

သို့သော် သူသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

သူသည် ခိုနားစရာတစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေရင်းက ဂူနှင့်တူသောအရာတစ်ခုကို အမှတ်မထင်ပင် တွေ့သွားခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ပိုပြီးတော့သွက်လာခဲ့သည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဂူဆီကို ရောက်လာခဲ့လေသည်။

စောစောက အကျစ်ပဲနေသော နင်းများကြောင့် ဂူထဲရှိ မီးရောင်ကိုမ မြင်။ ခုမှ မီးရောင်ကို မြင်သွားသည်။

လျှောက်နေဆဲ ခြေလှမ်းတွေက တုံ့သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် အပြင်ဘက်မှာ ဆက်ပြီးနေ၍ကလည်း မဖြစ်။ သတိကြီးစွာထားကာ ဂူဆီကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

မီးတောက်ကြီးက အရှိန်ကြီးစွာပင် တောက်လောင်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဂူခေါင်မိုးအထိပင် တက်ပြီး မီးစွဲတော့လေမည်လားဟု ထင်မိရသည်။

မီးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လူတစ်ယောက်က အိပ်ပျော်နေလျက်ရှိသည်။ လူဝကြီးသည် တောက်လောင်နေသော မီးပုံကြီးကို မြင်ပြင်းကတ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂူဝမှနေ၍ (အဆုပ်ထဲသို့ လေအပြည့်ရှူချွင်းကာ) တအားမှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဂျူး .. ဂျူး’

ထိုအခါ တောက်လောင်နေသော မီးညွန့်မီးစွယ်များသည် ဟုပ်ခနဲဆို ငြိမ်းသွားခဲ့လေတော့၏။ မိုးကြယ်သည်လည်း ဇုတ်ခနဲဆို နိုးသွားခဲ့ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လက်က ဘားမှာချထားသည့်ဓားဆီကို အလိုလိုပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဓားကိုလည်း ဓားအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ မီးပုံကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးကျီခဲရဲမျှသာ ကျန်တော့သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ဂူဝဆီကို တန်းခနဲဆို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖြူဆွတ်သော သဘာဝအလင်းရောင်နံ့နံ့အောက်မှာ ဂူဝကို ပိတ်ကာရပ်နေသော သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု။

ဝံဖြူကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ မိမိကို ရန်မူရန် ရောက်ခဲ့လေသလား။ ဤဂူကြီးသည် သူ့နေထိုင်ရာ သိုက်မြိုတစ်ခုလော။

မည်သို့ပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိအပေါ် ရန်မူလိုစိတ်နှင့် ရောက်လာသူဖြစ်ပါက ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရဖို့အတွက် ဝန်မလေး။

မိုးကြယ်သည် လက်တစ်ဖက်က ဓားကိုကိုင်ထားရင်း တစ်ဖက်က သားမွေးဦးထုပ်ဖြင့် မီးကျီခဲများကို ယပ်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မီးကျီခဲများက ရဲခနဲ၊ ရဲခနဲ။

မီးတောက်များ တက်မလာမီ ...

“မီးမပွေးပါနဲ့ ... ကျုပ် မီးရောင်ကိုမုန်းလို့ပါ”

ဂူဝတွင် ရပ်နေသူထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ ဝံဖြူကြီးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်းကို သိလိုက်ရလေတော့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ခရီးသွားပါ ... ကျုပ် ဝင်လာလို့ရမလား”

မိုးကြယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဤမျှလောက်ဝဖီးနေသောသူသည်လည်း မိမိအပေါ်မှာ ရန်မမူနိုင်ဟု စိတ်မချနိုင်။

“ကောင်းပြီ ... လာခဲ့လေ”

လူဝကြီးက မိုးကြယ်ဆီကို လျှောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နက်ပါလာ၊ ပါမလာ မသိနိုင်။ မိမိဘက်ကတော့ သတိကြီးစွာဖြင့် ထားနေရသည်။ မစို့မပို့အလင်းရောင်ကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက ကွယ်ကာပိတ်ထားသောကြောင့် ထင်ရှားစွာ မမြင်နိုင်။ မိုးကြယ်နှင့် ငါးပေအကွာလောက်ကို ရောက်လာသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှာပင် ထိုင်ချလိုက်၏။

မီးကျီခဲမှ အလင်းရောင်က လူဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သိသာရုံသာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သုံးထပ်ထက်မနည်းသော သားမွေးအကျီနှင့် သားမွေးဘောင်းဘီကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သားမွေးခေါင်းစွပ်ကြီးကလည်း ကြီးမားပြီး ထူ

ထူထဲထဲ။ သူသည် မိုးကြယ်ကို မမှိတ်မသုန်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“ဒီလောက်မီးရောင်ကိုရော ရမလား”

မီးကျီခဲများကို မေးငေါ့ပြီးတော့ မေးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်ကတော့ ရပါတယ်”

“ကျုပ်က အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သတိကတော့ နှိုးနေတယ်။ မီးတောက်ကြီးက အားကောင်းပြီး တက်နေဆဲပဲ ဆိုတာကိုလည်း သိနေတယ်။ ပြင်ပလေကလည်း ကျုပ်နေရာအထိ ရောက်အောင် မတိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့များ ဘယ်လိုငြိမ်းသွားခဲ့တာပါလိမ့်”

“ကျုပ် မှုတ်လိုက်လို့ပါ”

“ဘာ ... ခင်ဗျားမှုတ်လိုက်တာ ... ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဲဒီလိုမဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တာ မယ့်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ် လက်တွေ့ပြမယ်လေ”

လူဝကြီးသည် တစ်ပေသာသာလောက်ရှိ ထင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဝါးပေါ်ကိုတင်လိုက်သည်။ မျက်နှာရှေ့ တစ်ပေ မရှိတရှိအကွာလောက်မှာ လက်ဝါးပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး ...

‘ဖူး’

လက်ဝါးပေါ်မှ ထင်းချောင်းသည် ပဉ္စလက်ပြလိုက်သလို လွင့်ထွက်သွား၏။ မျက်စိအောက်မှာ ပျောက်သွားသလို မြင်ပင်မမြင်လိုက်ချ။

‘ခေါင်’

ထင်းချောင်းသည် ပြင်းထန်သောလေမှုတ်အားကြောင့် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကာ ဂူနံရံကို သွားမှန်သည်။ တစ်ဖန် ‘အောက်သို့ ပြန်ကျသွားခဲ့လေ၏။ မိုးကြယ်၏ကိုယ်ကိုပင် ဟုတ်ခနဲဆိုလေက ဟပ်သွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သိသာစွာလှုပ်ခတ်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုအခါကျမှ လူဝကြီးသည် အပြောမဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် လေပြင်းထန်စွာမှုတ်တတ်သော စွမ်းအင်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားခဲ့ရလေ၏။

“ကဲ ... ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလို စွမ်းရည်မျိုးရှိနေရတာလဲ”

“ဒါ စွမ်းရည်လို့ခေါ်သလား၊ ကျုပ်ကတော့ မထင်ပါဘူးဗျာ၊ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က ‘သေးငယ်ပေါ့ပါးတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကအစ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ အပျင်းပြေလေ့ကျင့်ကြည့်ခဲ့တာ၊ နောက်တော့ အခုလိုအခြေအနေအထိ ရောက်လာခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ... တစ်ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ၊ မီးကိုမုန်းတာကရော ဘာကြောင့်လဲ”

“အင်း ... ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောပြဖို့ ကလေးကလားဆန်နေမလား မသိဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ ပြောမပြခင် အစားနည်းနည်းလောက် ကျွေးပါလားဗျာ”

လူဝကြီးသည် ထောက်စင်ပေါ်တင်ထားသော အသားစင်အချို့တစ်ဝက်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။ မီးပုံနားမှာကပ်ပြီး ထားသောကြောင့် ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသည်။

“ဒါ မီးကင်ထားတဲ့အသားဗျာ၊ ခင်ဗျားက မီးကိုမုန်းထယ်ဆိုတော့”

“ကျုပ်က မီးကိုသာမုန်းတာ ... မီးနဲ့ချက်ထားတာကိုတော့ စားတယ် မိတ်ဆွေ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း စားပေါ့ဗျာ”

လူဝကြီးက အသားကင်တံစို့ကို ယူလိုက်ကာ အားမနာတမ်း ပလုတ်ပလောင်းပင် စားနေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အသားကင်က ပြိုက်ခနဲဆို ကုန်သွားခဲ့လေ၏။ အရိုးကိုပင် တကျွတ်ကျွတ်နှင့်မြည်အောင် ဝါးနေလိုက်သေးသည်။ အရိုးထဲရှိ ခြင်ဆီကိုပင် စုပ်မျိုလျက်ရှိသည်။

“သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု ... ကျုပ်နာမည်က ပိန်လေးတဲ့”

“ဗျာ ... ပိန်သေး ... ဟုတ်လား၊ ဒါလောက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပိန်သေးတဲ့လား”

“အဲဒါ ခုလို မဝမီကပါဗျာ၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်က ပိန်ပိန် သေးသေးလေးဗျ၊ အရိုးပေါ်မှာ အရေပြားက ကပ်နေသလိုပဲ၊ လမ်းလျှောက်ရင် တုတ်ချောင်း ရွှေ့လာနေသလိုပဲတဲ့၊ အဲ ... အခုတော့ ခုလိုပုံကြီး ဖြစ်လာတယ်၊ သိကျွမ်းသူတွေတောင် မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး”

“ငါးဖောင်ရိုးဘဝကနေ ဘဲဥဘဝ ရောက်သွားသလိုပဲ ပေါ့၊ ဆံချည်မျှင်နဲ့ စပါးထည့်တဲ့တင်းပုတ်ကြီးလောက် နှိုင်း ယှဉ်ရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“ပိန်သေးလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြတော့ဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြိတ္တာကြီးတဲ့၊ နာမည်ပြောင်တွေပေါ့ဗျာ၊ နာမည်အရင်းကတော့ မောင်မှတ် တဲ့၊ အဲဒီအစွဲကြောင့်လားမသိဘူး ... ကျုပ်က အမှတ်သညာ သိပ်ကြီးတာ”

“ခင်ဗျား အိပ်ချင်ပြီလား၊ ခရီးဝေးကနေ လာခဲ့ရတဲ့ အတွက် တော်တော်ပင်ပန်းနေမှာပဲ ... အိပ်လိုက်တော့ အိပ်ရာ ကနီးမှ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ပြောပေါ့ဗျာ”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီထက်ပိုပြီးတော့ ဝလာမှာစိုးလို့ အအိပ်လျှော့ထားတယ်၊ အစားလည်း လျှော့ထား တယ်၊ ခင်ဗျား အိပ်ရေးမဝရင် အိပ်လေ”

“ရပါတယ် ကျုပ်က ကြက်အိပ်ကြက်နိုးပဲ၊ တစ်မှေး လောက်မှေးပြီးရင် အိပ်ရေးဝသွားတာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို ကျုပ်အကြောင်းကို လိုရင်းတိုရှင်းပြော ခယ် ... အပျင်းပြေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မိဘနှစ်ပါးက တောထဲမှာ ထင်းခုတ်စားရတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစား ကြရဘူး၊ တစ်ခါတလေ ဆန်ကွဲဆန်နပ်လေး ကျွိုပြီးသောက်တာ တောင် တစ်ယောက်စာပဲရလို့ ကျုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးပြီးတော့ သောက်စေတယ်၊ သူတို့ကတော့ အငတ်ခံကြတယ်လေ၊

တစ်ရက်မှာ ကျုပ်တို့မိသားစုသုံးယောက် တောထဲ ထင်းသွားခုတ်ကြတယ်၊ ကျုပ်က အသက်လေးနှစ်မပြည့်တပြည့်၊ အာဟာရက ချို့တဲ့တော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး၊ အဖေရဲ့ပခုံး ပေါ်က လိုက်ရတယ်၊ အဖေဇက်ပေါ်က ခွပြီးပေါ့ဗျာ၊ သုံးယောက် လုံး ကျောပြောင်တွေနဲ့ အမေက ထဘီရင်ရှားနဲ့ ကျုပ်က တော့ ကိုယ်တုံးလုံးလေး၊ ထင်းခုတ်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ ဗျားသနားလို့ ပေးထားတဲ့ ဓားမတိုအပဲလေးတစ်ချောင်းကို အား ပြုရတာပါလေ”

ထို့နောက် ပိန်သေး (ခေါ်) မောင်မှတ် (ခေါ်) လူဝကြီး သည် သူ၏ သန်းခေါင်ယံဇာတ်လမ်း ကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ ပြောပြလေ၏။

“အဆာပြေစားထားသား၊ အမေတို့က သိပ်မကြာဘူး
... ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေ”

အပင်ကြီး၏အောက်ခြေကို ရှင်းလင်းပေးခဲ့ပြီး သားငယ်
တို့ သေချာစွာမှာထားခဲ့ကာ ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

“အမေ သားလည်းလိုက်မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့သားရယ်၊ ... ဟိုဘက်မှာက ကျွတ်တွေ
ဆိုတယ်ကွဲ့၊ သားကို တွယ်ပြီး သွေးစုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ သားက
တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရမှာကို ကြောက်လို့လား”

“သားကြောက်တယ် အမေ”

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက သားကိုဖက်ကာ ...

“ယောက်ျားဆိုတာ မကြောက်ရဘူး သားရဲ့ ... သတ္တိ
ရှိရတယ်၊ အဖေတို့ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့မယ် ... နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သား မကြောက်တော့ပါဘူး၊ အဖေနဲ့
အမေ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ကြနော်”

“အေးပါ သားရယ် ... ခါတိုင်းလိုပဲ သားတစ်ယောက်
စည်း ဆော့ကစားရင်း နေခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိဘနှစ်ပါးသည် သားငယ်ကိုချော့မော့ကာ ထားခဲ့ကြ
သည်။ မောင်မှတ်လေးသည် မုန့်ကိုစားရင်း မိခင်ဖခင်တို့ ထွက်
သွားကြသည်ကို ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(၂)

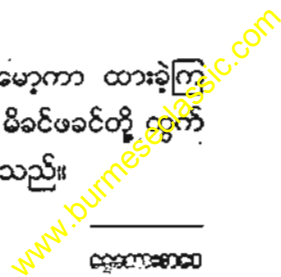
သူ့နာမည် ဝကြီး

တောထဲကိုရောက်နေကြသော မိသားစုသုံးဦး ...။
ဖခင်ဖြစ်သူသည် မောင်မှတ်လေးကို ကုပ်ပေါ်မှနေ၍
အောက်ကိုချလိုက်သည်။

“ကဲ သား ... ဒီနားမှာနေ၊ အဖေတို့ ဟိုနားကိုသွား
ပြီး ထင်းခုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ အဖေတို့ပြန်မလာမချင်း ဘယ်ကိုမှ
မသွားရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိခင်က သားငယ်ကို မုန့်ပျားသလက်တစ်ချပ် ပေးလိုက်
သည်။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲကလေးများကိုကောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ဆော့ကစားနေသည်။

မိခင်ဖခင်တို့ ပြန်အလာကို မျှော်ရင်း မျှော်ရင်းနှင့် အပင်ကြီးအောက်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလဲ မသိ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင် ...

“ကလေး ထ ထ ... တောမီးလောင်နေပြီ”

နားထဲမှာ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖျတ်ခဲ နဲ့ဆို လန့်ပြီးတော့ နိုးသွားသည်။

‘ဖျစ် ဖျစ် ဖျစ် ဖျစ်’

နားထဲမှာ တဖျစ်ဖျစ်နှင့်မြည်သံများကို ကြားနေရသည်။ မီးခိုးငွေ့များကိုလည်း ရှူရှိုက်နေရသည်။ အသက်ရှူရခက်ခဲလာသည်။ နေရာမှထရပ်လိုက်သောအခါ တောမီးလောင်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မိခင်ဖခင်တို့ ထင်းခုတ်ရန် ထွက်သွားသော နေရာဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... အမေ, အဖေ”

မောင်မှတ်လေးသည် ကြောက်လည်းကြောက်၊ မိဘနှစ်ပါးအတွက်လည်း စိတ်ပူသွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်အောက်မှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ တောမီးလောင်သည့်ဘက်ဆီကို ပြေးသည်။

မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို ရှာရန်ပင် အားကမရှိ၍ လမ်းမှာ အကြိမ်ကြိမ်လဲကျသည်။

လောင်ကျွမ်းနေသောတောမီးသည် ဘေးကိုပါ ပတ်ဝိုင်းကာ ကူးစက်လာခဲ့သည်။

မောင်မှတ်လေးသည် တောမီး၏အလယ်ကို ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ မီးအပူရှိန်က သူ့ကို ဟပ်လာခဲ့သည်။

“အမေ ... အမေ ...”

ထိုအခါ ကြောက်အားကြီးပြီးတော့ ငိုပါလေတော့သည်။ ဟိုကိုလည်း မပြေး၊ ဒီကိုလည်း မပြေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြစ်နေမိရသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း အန္တရာယ်ကြုံတွေ့လာခဲ့သော အခါ သေဘေးကို ကြောက်ရွံ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် မီးလွတ်မည် ထင်သည့်နေရာဆီကို စွတ်ရွတ်ပြီးတော့ ပြေးလေတော့သည်။

လေအားပင့်၍ လျင်မြန်စွာ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသော တောမီးသည် မောင်မှတ်လေးကို ရှေ့မှာ နောက်မှာ၊ ဘေးမှ ဝန်းရံကာ ဝါးမျိုရန် လိုက်လာခဲ့လေပြီ။

လူကလည်း သေ၊ အားကလည်း မရှိပြန်၍ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လဲကျသည်။ သေဘေးကြောင့် မဖြစ်မနေ ကုန်းရုန်းပြီးတော့ ထရသည်။ ဆက်ပြေးသည်။ လဲသည်။ ကုန်းထသည်။ ပြေးရင်းက ငိုသည်။

မီးခိုးငွေ့တွေကလည်း မှန်ထူလာခဲ့ပြီ။ ချောင်းတဟွတ်
ဟွတ်ဆိုသည်။ လမ်းလည်း မမြင်တော့၊ လမ်းလည်း မသိတော့။
နီးကပ်လျက်ရှိနေသော မီးအပူရှိန်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်မြိုက်ခြင်းကို ခံလာခဲ့ရလေပြီ။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင်
ဤလူမမယ်ကလေးလေးသည် မီးအဝါးခံရကာ မရှုမလှ သေဆုံး
ရပေတော့မည်။

“အမေ အမေ ... အီး ဟီး ဟီး ... ကြောက်တယ်၊
ကြောက်တယ်”

တစ်ယောက်တည်း ဒိုက်ရာခဲ့နေပြီဖြစ်သော မောင်မှတ်
လေးသည် မိဘကိုတမ်းတကာ ငိုဖို့ရန်ကလွဲပြီး မည်သို့မျှ မ
တတ်နိုင်တော့ပေ။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လဲကျသွားပြီးတော့ ရုတ်တရက်
မထနိုင်တော့။ လမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်၊ ချုံနွယ်ပိပင်းတို့ကို
ဟုပ်ခနဲ၊ ဟုပ်ခနဲဆို ဝါးမျိုလာခဲ့သော တောမီးသည် မောင်မှတ်
လေးကိုလည်း ဝါးမျိုရန် လက်တစ်ကမ်းလောက်ပဲ လိုတော့
သည်။

ထိုစဉ် ...

သူ့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကောက်ချီလိုက်သည်။
ဘယ်သူမှန်း မသိလိုက်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် နေရာမှ ပြေးထွက်
လာခဲ့သည်။

ထိုသူပြေးပုံက ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး မထိသလိုပင်။
လေထဲမှာပြေးနေသလို ထင်ရသည်။ အဝတ်လှုပ်ခတ်သံများ
တိုလည်း မကြားရ။ ထူးခြားသည်က ထိုသူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
နွေးထွေးလှပြီး ပန်းနံ့မွှေးပျံ့နေသည်။

မောင်မှတ်ကတော့ ကြောက်အားကြီးကာ မျက်လုံးတွေ
တို မှိတ်ထားသည်။ သို့ဖြင့် တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ဆက်
မပြေးတော့ဘဲ ရပ်တံ့သွားခဲ့သည်။

ထိုသူသည် မောင်မှတ်ကို အောက်သို့ချပေးလိုက်သည်။
မောင်မှတ်လေးသည် မိမိအား ကယ်တင်လာသူကို မရဲတရဲနှင့်
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသူသည် အနီရောင်အင်္ကျီ၊ အနီရောင်ဘောင်းဘီ
တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ဝိုင်းကလည်း အနီရောင်
ဖြစ်သည်။ ခါးမှာလည်း ဖွတ်မြီးထိုးထားသော ကြိုးအနီ
ရောင်ကို စည်းနှောင်ထား၏။ အမြိတ်နှစ်စကိုတော့ ချထား
သည်။ ကြည်လင်ရှင်းသန့်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်။

“မင်းကြောက်နေသလား ကလေး၊ မကြောက်နဲ့ ...

သေဘေးက လွတ်လာခဲ့ပြီ”

လေသံကလည်း နူးညံ့ပြီး နားဝင်ချိုလှသည်။

“အမေနဲ့ အဖေတို့ကော ဦး ... သူတို့ ဘယ်မှာလဲ
မောင်မှတ်လေးက မိဘနှစ်ပါးကိုသာ မေးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် လက်နှစ်ဆစ်ခန့်ထွက်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးတို နံနံကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းအဖေနဲ့အမေကို အကြာကြီး စောင့်နေရမယ် ဒါပေမဲ့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ... မင်းရဲ့အဖေနဲ့အမေကို တွေ့ချင်တာ က လွဲပြီး ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ... ပြောပါ”

“သား သိပ်ပိန်တယ်၊ ထမင်းဝဝ စားချင်တယ်၊ လူဝ ကြီး ဖြစ်ချင်တယ်”

ထိုသူက ပြုံးမိလိုက်သည်။ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက် ပြီး ...

“မင်းရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ်၊ ရော့ ... လောလော ဆယ် အဆာပြေ ဒါလေးကိုစားလိုက်”

ထိုသူ၏လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထ နေသော ဆန်မုန့်တစ်ချပ်။ အနံ့ကလည်း မွှေးတေးတေးနှင့် စားချင်စရာ။ မောင်မှတ်လေးသည်လည်း ဆာလောင်နေသဖြင့် မုန့်ကိုယူကာ အငမ်းမရပင် စားလိုက်လေ၏။

သူသည် ဤမျှလောက် အရသာရှိသောမုန့်ကို တစ်ခါမှ မစားဖူးခဲ့။ အကြော်လေးတစ်ချပ်၊ ဘိန်းမုန့်လေး လက်သုံးလုံးစာ စားရသည့်အရသာကို ကောင်းလှပြီ ထင်နေမိခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဤဆန်မုန့်နှင့်ပြုလုပ်သော မုန့်၏အရသာ သည် တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆာလောင်ခြင်းများ ပျောက် သွားသည့်အပြင် အားအင်တွေလည်း ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ (နောင် ခုတ်အတန်ကြာသည်အထိ ဆာလောင်မှုတ်သိပ်ခြင်းကို မခံစား ရတော့ပေ။ မည်မျှအထိ ထူးကဲသောအာဟာရဖြင့် စီမံကာပြု ထုပ်ထားသော မုန့်ပါလဲဟု ငယ်စဉ်က အတွေးမပေါက်ခဲ့။ နောင် ငြီးပြင်းလာသောအခါကျမှသာ အံ့ဩစွာ စဉ်းစားမိခဲ့သည်။)

“ကဲ ... မင်း ဒီအနားမှာပဲနေ၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့နော်၊ ငါ့ကိုအကူအညီပေးမယ့်သူ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

မောင်မှတ်လေးသည် အနီရောင်အဝတ်အစားများနှင့် လူကို အားငယ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ထိုသူသည် ထိုင်လိုက်ကာ ကလေး၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“သားရဲ့ဆန္ဒတွေ မကြာခင် ပြည့်လာခဲ့မှာပါကွာ၊ ဆမင်းဝဝစားရမယ်၊ လူဝကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းဖြစ်ချင် တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း အလုပ်ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ သွားမဖြစ် သွားရမှာပါကွယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ အားမငယ်ရ တူး သတ္တိရှိရတယ်၊ မကြောက်ရဘူး ... ပြန်ပြောစမ်း”

“သတ္တိရှိရမယ်၊ မကြောက်ရဘူး”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်၊ သား လည်း ဒီနေရာကနေ တစ်ဖဝါးမှမရွေ့နဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ထိုသူသည် မောင်မှတ်လေး၏အနားမှ ထွက် သွားခဲ့လေ၏။ နောက်ဘက်ကို လုံးဝပင် လှည့်မကြည့်တော့။

“သတ္တိရှိရတယ်၊ မကြောက်ရဘူး”

မောင်မှတ်လေးသည် အားငယ်စိတ်လေးတစ်ချက် ဝင် လာခဲ့သည်နှင့် ထိုစကားကိုသာလျှင် တွင်တွင်ရွတ်နေလေတော့ သည်။

သူရပ်နေသောနေရာသည် ပုရွက်ဆိတ်အုံနှင့် နီးသည်။ ပုရွက်ဆိတ်များက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထွက်လာကြကာ မောင်မှတ်လေး၏ခြေထောက်ကို ကိုက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

သို့သော် “ဒီနေရာကနေ တစ်ဖဝါးမှ မရွေ့နဲ့” ဟု မှာခဲ့သောစကားကြောင့် လှုပ်ပင်မလှုပ်ဘဲ ပေပြီးတော့ငြိမ်နေလေ သည်။ ပုရွက်ဆိတ်တွေကတော့ သူ့ခြေထောက်ကို သဲကြီးမဲ ကြီးပင် ကိုက်ခဲ့ထားကြသည်။

“ဟဲ့ ကလေး ... ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ... သနားစရာဟယ်၊ နင့်မိဘ တွေကရော ဘယ်မှာလဲ”

ထိုစဉ် အမှတ်မထင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က အနားကိုရောက်လာသည်။ မောင်မှတ်လေးက ထိုမိန်းမကြီးကို မျက်လုံးပြူးပြီးတော့သာ ကြည့်နေသည်။ ပြန်မပြော။

သောနတ္တိလ်... ငါလား

“ကလေးက ပိန်လိုက်တာ ... သနားစရာကွယ်၊ ထမင်းလည်း ဝအောင်စားရပုံမရဘူး၊ ငါခေါ်သွားမှပါလေ၊ မိဘ တွေက မကျွေးနိုင်လို့ ဒီမှာလာပစ်ထားကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် မောင်မှတ်လေးကို ကရုဏာ သက်သွားကာ ဆတ်ခနဲဆို ကောက်ချီကာ ခေါ်သွားခဲ့လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မောင်မှတ်လေးကို အိမ်သို့ခေါ်သွား ပြီး ရေမိုးချိုးစေကာ အဝတ်အစားဆင်ပေးသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားမကပ်ပူး ခဲ့သော ကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ကာ အထူးအဆန်းဖြစ် နေမိသည်။

ကလေးက ပိန်လွန်းအားကြီး၍ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ် နေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက ကလေးကိုသနားပြီး ဝလင်အောင်ကျွေးမွေးသည်။

သူတို့သည် ကြွယ်တောင်ကြွယ်ဝ မဟုတ်ကြသော်လည်း စီးပွားကတော့ အသင့်အတင့်ရှိသည်။ သားသမီးက မရှိ။ မောင် မှတ်လေးကိုပင် သားအမှတ်ဖြင့် မွေးစားလာခဲ့ရာ အစားဝ၍

ရုပ်ရည်က ပိုပြီးတော့ သန့်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဝမ်း
လာသည်။

သို့သော် မောင်မှတ်လေးသည် မိဘနှစ်ပါးကို သတိရ
နေမိသည်။ တောထဲတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီလားဟု ထင်နေမိ
သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် တောမီးလွတ်ရာကို ထွက်ပြေးကြပြီး
နှောင်မှ မိမိကို လိုက်ပြီးတော့ရှာကြလေမည်လား။

သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့သည့် အဝတ်နီနီနှင့်လူကြီး၏ စကား
အရဆိုလျှင် “အကြာကြီး စောင့်နေရမည်” ဟူသောစကားက
မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်လဲ။

ကလေးပီပီ ထိုမျှအထိ မစဉ်းစားတတ်သော်လည်း
မိဘနှစ်ပါးကိုတော့ အမှတ်ရနေသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
မသေဟု ထင်နေသေးဆဲ။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ တောမီးထဲပါသွားပြီး
သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့သည်က မကြာခဏ။ ထို့ကြောင့်
တောမီးကြောင့် ဟူသောအတွေးက ဝင်ဝင်လာတတ်သည်။
အမှိုက်ပုံမှာ မီးလောင်နေသည်ကိုမြင်လျှင်လည်း ငြိမ်းပစ်သည်။
မီးဖိုထဲမှ ထင်းမီးတောက်လောင်နေလျှင်လည်း ငြိမ်းပစ်သည်။

“ဪ သားရယ် ... ထမင်းဟင်းကို မီးနဲ့ချက်မှ
ကျက်တာ၊ ဒီလိုငြိမ်းသတ်လိုက်ရင် ချက်ပြုတ်လို့ ဘယ်ရတော့မှာ
လဲ”

မိခင်က သားကို အပြစ်မယူဘဲ အကျိုးအကြောင်းရှင်း
ပြသည်။ ထိုအခါ မောင်မှတ်လေးက ဘာမှမပြောဘဲ ရှောင်ထွက်
သွားတတ်သည်။

မီးတိုင်မှ မီးလင်းနေသည်ကိုပင်လျှင် သူ မမြင်ချင်။
အဝေးကနေ လှမ်းပြီးတော့မှူတ်သည်။ ကြာတော့ အဆုပ် အား
ခောင်းလာသည်။ တော်တော်ကွာဝေးနေရာက မီးတောက်ကို
ထင် လှမ်းမှူတ်ပြီးတော့ငြိမ်းနိုင်သည်။

မောင်မှတ်လေးသည် မိဘအရင်းအပေါ်မှာ မျှော်လင့်
ချက်မထားတော့။ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ မွေးစားမိဘအ
ပေါ်မှာပင်လျှင် သံယောဇဉ်များလာခဲ့သည်။

မွေးစားမိဘများကလည်း မောင်မှတ်လေးကို ချစ်ကြ
သည်။ သားသမီးမရှိ၍ သားအရင်းလိုပင် သဘောထားသည်။
ကောင်းစွာကျွေးမွေးသောအခါ လူလည်း ဝလာခဲ့သည်။ အသား
အရေလည်း စိုပြည်လာသည်။

ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာပင်လျှင် နဂို
ရုပ်ပျောက်ကာ မျက်နှာကအစ ဖိုးဝရုပ်ပမာ ဖောင်းအင်လာခဲ့

သည်။ ကျောင်းထားသော်လည်း သူက အခြားဘုန်းကြီးကျောင်း
သာယာထက် ပိုပြီးတော့ဝနေသောကြောင့် ပြိတ္တာလေး၊ ပုတ်
ကြီး ဟု အပြောခံရသည်။ ရှက်သောကြောင့် ကျောင်းမနေတော့။
မွေးစားမိဘများကလည်း သားကို အိမ်မှာသာစားကို
သင်ပေးသည်။ သေစာရှင်စာလောက်ကိုတော့ ဖတ်တတ်ခဲ့လေ
သည်။

မောင်မှတ်လေးကို အိမ်နီးချင်းများက ဝကြီး ဟုခေါ်
ကြသည်။ မိဘ၏ခြံလုပ်ငန်းကို စိုင်းပြီးတော့ ကူညီသည်။ လူဝ
သလောက် အလုပ်လုပ်ရာမှာ လေးဖင့်ခြင်းမရှိ။ သွက်လက်
သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တခြား ဝသထက်ဝလာသည်နှင့်အ
ညီ အစားလည်း ပိုပြီးတော့ ကြီးလာသည်။ သို့သော် မိဘများ
ကတော့ မောင်မှတ်စားနိုင်သလောက်ကို ကျွေးသည်။ မငြိုငြင်။

မောင်မှတ်၏အကျင့်ဆိုးတစ်ခုက လမ်းသွားစဉ် မီးပုံကို
တွေ့လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် လေနှင့်မှုတ်ပြီး ငြိမ်းပစ်တတ်
သည်။

“ဟာ ... ငါ အမှိုက်သရိုက်တွေကို မီးရှို့ထားတာ
ဒီလောက်ကြီးတဲ့မီးတောက်က ဘယ်လိုကြောင့် ငြိမ်းသွားခဲ့တာ
ပါလိမ့်”

ကာယကံရှင်ကတော့ မီးငြိမ်းနေသောမီးပုံကို အံ့အား

အသင့်နှင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်ရက်တွင် မောင်မှတ်လေးသည် အိပ်ပျော်နေစဉ်
“သားရေ သား ... လူလေး”

သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်နေသည်။ လှည့်
မြည့်လိုက်သောအခါ တံနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေကြသော
ခိုင်နှင့်ဖခင်တို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ... အမေ အမေ”

သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်နေဆဲဖြစ်နေသေးသော မိရင်း
အရင်းတို့ကို ကောင်းစွာပင် မှတ်မိသွားသည်။ ထဲပေါ်မှဆင်းမည်
မြဲသောအခါ အိပ်မက်မှလန့်ပြီးတော့ နီးသွားခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... လက်စသတ်တော့ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ
ပါလား”

ထိုအခါကျမှ အိပ်မက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်း
မှာပင် မွေးစားမိဘတွေကို ပြန်ပြောပြသည်။

“သားက ဘယ်လိုထင်မြင်နေလို့လဲ”

“သူတို့ လောကကြီးထဲမှာ မရှိကြတော့ဘူးနဲ့ တူပါ
တယ် ... အလှူလုပ်ပြီး အမျှဝေချင်တယ်”

မောင်မှတ်လေး၏ဆန္ဒအရ သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်
ဆွမ်းကပ်ကာ အလှူဒါနပြုပေးလိုက်သည်။

မောင်မှတ်လေးတို့မိသားစု ရွာထဲရှိအိမ်မှာ ရှိနေစဉ်...
 “မီးချို၊ မီး၊ မီး... လာကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”
 အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသော အော်သံကြောင့်
 မောင်မှတ်လေးသည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားခဲ့သည်။

သုံးအိမ်ကျော်လောက်က အော်သံပင်။
 နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးခိုးတလူလူ ထွက်လျက်
 ရှိသည့် မီးတောက်များက ထရံကိုခွဲလျက် ရှိနေလေပြီ။ ထိုအိမ်မှ
 အမျိုးသမီးကြီးသည် မီးကို ရေနှင့်မဖျန်းဘဲ ကြောက်အားကြီးကာ
 ကုန်းပြီးတော့အော်နေသည်။

မောင်မှတ်လေးသည် ထိုနေရာကို ရောက်သွားပြီး
 တောက်လောင်နေသော မီးကို ...

‘ဖူး’
 ခနဲဆို မှုတ်လိုက်လေသည်။ မီးလည်း တစ်ခဏအတွင်း
 မှာ ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်မှတ်လေး၏ အစွမ်းသတ္တိကို သိသွားခဲ့ကြ
 လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့မိဘတွေက ကျုပ်ကိုချစ်ကြပါရဲ့၊ ကျုပ်က
 အဲဒီလိုကြီး ဝလာခဲ့တဲ့အတွက် သူပြောပြောနဲ့ ပြောကြတာ
 ဆို ကြာတော့ ရှက်လာကြတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ အစားက
 ဆည်း ကြီးတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ကြဘူး။ သူတို့က ကျုပ်ကိုချစ်လို့
 သာ မပြောကြတာ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်လည်း တစ်ရက်မှာ ငါ့တာ
 နေ့ ငါယူမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတော့ အိမ်က ထွက်လာ
 ခဲ့တာ ရောက်ရာပေါက်ရာပေါ့လေ ...။

ဟိုသွား၊ သည်လာနဲ့ အခု ဒီနေရာကိုရောက်လာခဲ့တာ
 မှာ ကဲ... ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒီကမိတ်ဆွေ
 ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း ပြောပြပါဦးလား”

လူဝကြီးသည် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်
 လေသည်။ မိုးကြယ်၏အကြောင်းကိုလည်း သိချင်နေသည်။

“ခင်ဗျား ခရီးပန်းလာတယ် ... တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပါ
 ဦး၊ ကျုပ်အကြောင်းကို နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ဗျာ”

မိုးကြယ်၏စကားကို မောင်မှတ်ကလည်း လက်ခံလိုက်
 လေ၏။

တစ်ဖက်နှင့် ရျင်ခြေလည်လျက်ရှိသည်။ နဂိုက ကျန်းမာရေး
ကောင်းသူဖြစ်သည့်အပြင် တူကိုင်၊ သံကိုင်နှင့် ပန်းပဲအလုပ်ကို
လည်း လုပ်နေရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိုပြီးတော့ တောင့်
တင်းကြံ့ခိုင်လာသည်။

သို့သော် ကျစ်လျစ်သန်မာသော ကြွက်သားများကြောင့်
ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံက သံချောင်းပမာ ရှိနေသည်။ ကြည့်ကောင်း
သော ကိုယ်လုံးပမာဏ။ အင်္ကျီဝတ်ထားလျှင် သူလိုကိုယ်လို
အနေအထားမျိုးပင်။ မသိသာ။

ထို့ကြောင့် မိုးကြယ်သန်စွမ်းသည်ကို တော်ရုံလူ မသိ။
မိုးကြယ်ကလည်း ဗလကိုအကြောင်းပြုပြီး ဟန်ရေးပြခြင်း၊ အနိုင်
အထက်ပြုခြင်း မရှိ။ မည်သည့်အတတ်ပညာမဆို တစ်ခုကောင်း
ရှိလာလည်း ကြောင်လက်သည်းပမာ ဝှက်ထားတတ်သည်။
ယောက်ျားပီပီ ကြည့်ကောင်းသောမျက်နှာ ရှိသည်။ လူချော
စာရင်း မဝင်သော်လည်း လူတကာခင်မင်တတ်သော စန်း
ခွံသည်။

မိုးကြယ်သည် လူမမယ်အရွယ်ကပင်လျှင် မိခင်ကွယ်
လွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဖအုပ်ကာ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ အသောက်
အစားမရှိ၊ လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများ ပေါ်
လာခဲ့လျှင်လည်း မအားလပ်သည့်ကြားက ထိရောက်စွာ အကူ
အညီပေးတတ်သည်။

(၃)

မြသီလာရွာကမိုးကြယ်

မြသီလာရွာသား မိုးကြယ် ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိ။
အနီးအနားရှိ ရွာများကပင် သိကြသည်။

လူကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်။

သို့သော် အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကျစ်
လျစ်သန်မာသော ရင်အုပ်၊ ကြွက်သားတို့က သူ၏ခွန်အားဗလ
ကို ဖော်ပြနေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးမောင်းကျောက်။
လယ်လုပ်ငန်းလည်း ရှိသည်။

မိုးကြယ်သည် လယ်အလုပ် တစ်ဖက်၊ ပန်းပဲအလုပ်

မြသီလာရွာတွင် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူအချို့ ရှိကြသည်။ ထိုသူတို့အထဲတွင် ဒေါ်မြမှီ ဆိုသူသည် အချမ်းသာဆုံးအကြွယ်ဝဆုံး လင်ယောက်ျား မရှိ၊ မုဆိုးမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

ကြွေရုပ်လေးလို လှပသောကြောင့် ခင်ခင်ကြွေ ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

ဒေါ်မြမှီသည် အစက ဤရွာသူမဟုတ်။ မြသီလာရွာကို ရောက်လာခဲ့စဉ် ကိုယ်ဝန်ပါလာခဲ့သည်။

ငွေကြေးတောင့်တင်းပြည့်စုံရ၍ လယ်မြေ၊ ယာမြေများကို ဝယ်ယူကာ အချို့ သီးစားချသည်။ အချို့လယ်များကို ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ မရှိဆင်းရဲသားများကိုလည်း ကြည့်ရှုမစသည်။ သဘောကောင်းသော်လည်း စိတ်က ပြတ်သည်။ သူ့ကို ဖော်ကားခဲ့လျှင်၊ မတရားပြုမှုလာလျှင် ခေါင်းငုံ့မခံ။ တုံ့ပြန်တတ်သည်။

သာကေ ရှိသည် ...။ ဒေါ်မြမှီ ဤရွာကိုရောက်လာစဉ်က ကိုယ်ဝန်ပါလာသည်။ ဤရွာတွင် ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိမို့ မနေတတ်သောရွာသားများက ဝိုင်းပြီးတော့ ကူကြသည်။ အိမ်ဆောက်ပေးကြသည်။

ကူညီသော ရွာသူရွာသားများကိုလည်း ကျေးဇူးသိတတ်စွာဖြင့် ပြန်ပြီးတော့ပေးကမ်းသည်။

ရွာသူရွာသားများကလည်း ဒေါ်မြမှီ မီးဖွားသည်အထိ ဇီရောက်သောအကူအညီကို ပေးကြသည်။

မွေးလာတော့ မိန်းကလေး။

ဒေါ်မြမှီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လဲတော့ မသိ။

ထိုအခါ ရွာသားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ...

“လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးသောသမီး”

ဟု မဆီမဆိုင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။ ဒေါ်မြမှီသည် ထိုကိစ္စအတွက် လက်ငင်းစာရင်းရှင်းမည် ဟုဆိုကာ ထိုအမျိုးသမီးကို ခေါ်တွေ့သည်။

“နင်က ငါ့ကို ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပဲလေ၊ မဟုတ်တာပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... ဘာဖြစ်လဲ”

‘ဖြန်း’

“နင် သူများကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ရာကို ပြောဦး”

ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း လူပုံအလယ်တွင် ပါးရိုက်ခံလိက်ရသည်။ သူ့ကြီးအိမ်ကို ရောက်သည်။ အမှုဖြစ်သည်။

“နင် သူများကိစ္စကို အကြောင်းမသိဘဲပြောမိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောမိပါတယ်၊ မှားသွားပါဖာယ်”

၀)

“ခင်ဗျားကကော သူ့ကိုပါးရိုက်တာ အမှန်ပဲလား”

“အများရှေ့မှာရိုက်တာမို့ အမှန်ပါပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဝန်ခံကြသည်။

“နင်က သူများအကြောင်း မဟုတ်မဟတ်ပြောတဲ့ အတွက် တောင်းပန်း၊ ခင်ဗျားက လက်ရောက်မှုအတွက် သူ့ကို ငွေငါးကျပ်လျှော်စေ”

“ကျွန်မ အခုလိုပြောမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး ... နောက်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ခုလိုတောင်းပန် တာ ငါကျေနပ်တယ်”

ဒေါ်မြမို့သည် ငါးကျပ်အစား တစ်ဆယ်ကျပ်ပေးကာ ကျေအေးလိုက်လေသည်။ နောင်အခါ ဒေါ်မြမို့နှင့် ထိုအမျိုး သမီးသည် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိကာ လွန်စွာ ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြလေ၏။

ဒေါ်မြမို့သည် နဂိုကတည်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ် သည်ကို သိရှိသွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စ လှူမှုရေး တစ်ဦးချင်းကိစ္စများကိုလည်း တတ်နိုင်က ဂရုစိုက်ကာ ကူညီသည်။ အလှူအတန်းဆိုလည်း ဝန်မလေး။ လူတန်းစား မရွေး ဆက်ဆံတတ်သောကြောင့် ခင်မင်ကြသည်။

သို့သော် ဒေါ်မြမို့၏ မျက်နှာထား၊ ဟန်ပန်အမူအရာတို့ ကား ထက်မြက်သောကြောင့် ရှိန်ကြသည်။

အဆင့်မြင့်သော အမျိုးအတန်းအစားမှဖြစ်ကြောင်း နှိမ့်မှန်းမိကြလေသည်။

ခင်ခင်ကြွလေးသည် အပျိုဖော်ဝင်ပြီးနောက် တစ်နေ့ အခြား ပိုပြီးတော့ လှလာသည်။ အစွမ်းကုန် ပူးပွင့်လာတော့ သည့် အနောဇာပန်းကလေး ပူးဝင့်နေသည့်ပမာ။

အလှသွေး စုန်းသစ်အချိန်မှာ ကာလသားများသာမက ကာလသမီးပျိုများကပင် အာရုံစိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ခင်ခင်ကြွ၏ အလှဂုဏ်သတင်းသည် မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည်။ ပိုးပန်းလိုသူတွေ သည်း ဟန်ရေးတပြင်ပြင်နှင့်။

“မအေကလည်း ချောတော့ သမီးလည်း ချောပေမပေါ့။ ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတာ ရွာလည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ ဂုဏ်လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြမို့ရဲ့စိတ်က ထက်တယ်။ အမှတ်သညာ ကြီးတယ်။ ကာလသားတွေကို သတိပေးချင်တယ် ... ဒီမိန်းကလေးကို ပိုးပန်းရင် သတိထားကြ၊ အနှောင့်အယှက် သေးတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့”

ရွာမှအချို့က ရွာသားများကို သတိပေးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်မြနီကလည်း မိမိ၏သမီးလေးကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ထားသည်။ ဆိုဆုံးမသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေးအပိုင်းကို တော့ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း မရှိ။ လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံစေသည်။

သို့သော် စကားတစ်ခွန်းဆိုခဲ့သည်။

“သမီးလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရွယ်ရောက်လာဦးမှာပဲ။ ကိုယ့်နလုံးသားက ဒီအတိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်မယ်သူကို ရှာဖွေတဲ့အခါ နှလုံးသားကမဆုံးဖြတ်ဘဲ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုပါ။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မယူခင်မှာတော့ ဖျာလိုလိပ်ပြီး ခေါင်းမှာတင်တတ်တယ်။ အဲ... ယူပြီးရင်တော့ ဖျာလိုခင်းပြီး နင်းချေတတ်တယ်”

“အို အပေရယ် ... သမီးက ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း အမေနဲ့စိတ်သက်လုံး အတူနေသွားမှာ”

“ထမင်းကိုသာ ကုန်အောင်စား သမီး ... စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့ အကြိုက်မတွေ့သေးမိမှာတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြတာပဲ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ကတိပေးတတ်တဲ့သူက ပိုပြီးတော့ ဆိုးတယ်”

ခင်ခင်ကြွေသည် မိခင်၏အတွင်းမနေောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိလာသည်။ ယောက်ျားသားများနှင့်ပတ်သက်လာ

သွင် သံသယစကားမျိုး အမြဲပြောတတ်သည်။ သူများတွေ ဇီဘာကိုယ်စီနှင့်။ မိမိက အဖချို့တဲ့ပြီးတော့ မွေးဖွားလာသည်။ မေးချင်သည်။ ဖခင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ရှိသေးလား။ သေဆုံးခဲ့ပြီလား ဟူ၍။

သို့သော် မိခင်အပေါ် အလိုလိုရှိနေကာ ထိုကိစ္စနှင့် ဝတ်သက်ပြီး မမေးရဲခဲ့။

သူမကို စိတ်ဝင်စားနေကြသူများ၊ မကြားတကြား ချစ်ဆုတ်တတ်သောသူများ ရှိနေကြသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်သည်။ နင်ပဲငေ ပြန်မပြောတတ်။

အနေအထိုင်တတ်သော ခင်ခင်ကြွေသည် ချစ်ခင်သူဆီများသည်။ သို့သော် အထိန်းမတတ် စိမ်းဆတ်ဆတ် နှလုံးဆားလေးကတော့ မည်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားသော်လည်း တစ်ဆောက်သောသူကိုတော့ မျက်စိကူမိလေသည်။

သူကတော့ မိုးကြယ် ... ပင်။

ခင်မင်ချင်သည်လား။ နှစ်သက်မိသည်ပဲလား ခွဲခြား၍ မရ။ နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မိုးကြယ်သည် ခင်ခင်ကြွေလိုမိန်းကလေးကို စိတ်ပင်မကူးစုံချေ။ အသွားအလာ လမ်းကာဆုံမိပြီး မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသည်။

“ဪ... တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်လာသော ခင်ခင်ကြွေသည်

အလှူပွဲများမှာလည်း ဝင်ရောက်ကူညီတတ်သည်။ သူမသည် မိုးကြယ်နှင့်တွေ့ရတိုင်း ရင်ခုန်မိရသည်။ ချစ်လိပ်ပြာတောင်ပံ ခတ်ကာ နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးနေသည့်နှယ်။

မိုးကြယ်နှင့် အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်တိုင်း မှာ သူမက မလုံမလဲနှင့် မျက်လွှာချသွားတတ်သည်။

“ငါ ဒီလူကိုမြင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ခင်ခင်ကြွေသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်ပြီးတော့ အံ့ အားသင့်မိရသည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်နေမိသည်။

“မိုးကြယ် ... ခင်ခင်ကြွေလေးက မင်းကို စိတ်ဝင်စား နေတယ်။ ခဏ ခဏ မိုးပြီးတော့ကြည့်တယ်။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ... မင်းတော့ စန်းထ လာပြီလို့ ဆိုရမယ်”

“ဟေ့ကောင် မောင်လုံး ... စကားကို ဆင်ဆင်ခြင် ခြင် ပြော တော်ကြာ သူ့ကြီးအိမ်ကို ရောက်သွားပါဦးမယ်။ အသံကြောင့် ဖားသေသတဲ့ သူ့အမေကြီးကြားသွားရင် မင်း ရော့၊ ငါရော ချောက်ကျနေပါဦးမယ်ကွာ။ သူ့ဘာသာသူ မတော် တဆ မျက်လုံးချင်းဆုံမိတာကိုကွာ ... အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာ ချဲ့ကားပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“ငါက တမင်လုပ်ကြံပြီးတော့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါ ဘူးကွ။ ဒီတစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ဘူး ... ဒီတစ်နေရာတည်းမှာ

မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက မင်းအပေါ်မှာပဲ တာဝဲလည်လည် ခြင်နေတာ ငါ အကဲခတ်မိတယ်”

“တော်ပါတော့ ငလုံးရယ် ... မင်းမှာလည်း ပြောလေ တဲလေ၊ မန်းလေ ပြုလေပါပဲလား။ ဒီလိုစကားမျိုး နောက်ထပ် မပြောနဲ့တော့ကွာ ... ငါ အေးအေးနေပါရစေ”

“အေး အေးပါကွာ ... ငါ မပြောတော့ပါဘူး”

ငလုံးက အာမဝန္တာလိုက်ပေမယ့် သူ့အတွေးထဲမှာတော့ သေချာမှုတစ်ခုက ရှိနေသည်။

ခင်ခင်ကြွေက မိုးကြယ်ကို ...

မြသီလာရွာတွင် ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာသူများအနက် အမြဲမို့သည် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်လုပ် စားကြတဲ့ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်စားချင်ကြသောသူများက ကြံစည် နေကြသည်။

ထိုနယ်တွင် မြေခွေးငတော သည် နာမည်ကြီးမြင့် သည်။ သူသည် တပည့်တပန်းအချို့နှင့်အတူ လူချမ်းသာများ အိမ်ကိုမှ ဝင်ပြီးတော့ ဓားပြတိုက်လေ့ရှိသည်။

သူသည် မြေခွေးဘွဲ့ကို ရထားသည်ကား တားပြတိုက်စဉ် မထင်လျှင် မထင်သလို ပျံ့ပျံ့၊ အိုအို မရှောင် ... မဆင်မခြင် ကာမေသုအမှုကို ကျူးလွန်တတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

တားစာခံခေါ်သွားသောသူများကိုလည်း ပြန်ပေးငွေရလည်း ဖမ်းဆီးထားရာက မလွတ်၊ သတ်ဖြတ်ပစ်တတ်သည်။

“ဟေ့ ... မြသီလာရွာက ဒေါ်မြမှီဟာ ရွာမှာ အချမ်းသာဆုံးတဲ့ သူ့သမီးလေး ခင်ခင်ကြော့ဆိုတာကလည်း တော်တော်ချောလှတယ်ဆိုပဲ၊ ငါတို့ သူ့အိမ်ကို ဝင်စီးကြမယ်”

မြေခွေးငတော၏အကြံအစည်ကို မည်သူမှ မကန့်ကွက်ကြ။ ကန့်ကွက်လို့လည်း မရမှာမဟုတ်။ ငတောပြောသည့် နှုတ်စကားသည် အတည်ဖြစ်သည်။ သူ့လူတစ်ယောက်ကို တိတ်တဆိတ်စေလွှတ်ကာ စုံစမ်းသည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီးမှ ရွာကိုစီးရန် ရက်ကိုသတ်မှတ်လိုက်လေသည်။

ခုံးမျက်စ သုံးရက်လကလေးသည် မိုးယံထက်မှာ နံနံ့သောအလင်းရောင်ကို ပေးလျှောက်ရှိသည်။ ကြယ်ရောင်တွေက သာ မိုးအောက်မြေပြင်ကို ဖြန့်ကြက်ထား၏။

လူတစ်စုသည် မြသီလာရွာနားကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာနေကြသည်။ မြေခွေးငတောဦးဆောင်သော ဓားပြအဖွဲ့သည် ရွာစည်းရိုးကို ကပ်မိကြသည်။

‘ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်’

ရွာပြင်မှ ခွေးတစ်ကောင်က ဆီးပြီးတော့ ဟောင်သည်။

‘ကိန်’

တစ်ယောက်က ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ခွေး၏ခေါင်းကို ထိမှန်သည်။ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်သည်။ လဲကျသွားပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် အချိန်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရွာထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါများသောကြောင့် အမှောင်ရိပ်က ကျနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မျက်ခြည်ပြတ် လေ့လာရင်း မှတ်သားထားသည့်အတိုင်း အတွင်းလူလမ်းခြေ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဒေါ်မြမှီ၏ခြံနားသို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့လုပ်နေကျအတိုင်း စည်းရိုးကိုဖျက်ကာ ခြံထဲကို ရောက်ရန်ကိစ္စက မခဲယဉ်းတော့ပေ။ လှေကားမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ မြေခွေးငတောက ဦးဆောင်ပြီးတော့ တက်လာကြသည်။ နှစ်ယောက်ကို ခြံထဲမှာ အစောင့်အဖြစ်ထားခဲ့၏။

သူတို့ အခက်အခဲရှိသွားကြသည်ကား အိမ်တံခါးကို ခိုင်ခံ့စွာ ပြုလုပ်ထားသောကြောင့်ပင်။

အသံလည်း မပေးချင်း။ ထို့ကြောင့် အိမ်နံရံမှကုပ်ကပ်
ပြီး ဘေးတိုက်သွား၍ ပြတင်းတံခါးကို ရိုက်ချိုးကာ ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်သည်။

‘ဖြောင်း’

‘ဖြောင်း’

“ဟင် ...ဘာလဲ ဘာလဲ”

ဒေါ်မြမို့ လန့်ပြီးတော့ နိုးသွားသည်။ အိပ်ရာမှ လူးလဲ
ပြီးတော့ ထလိုက်သည်။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က ပြတင်း
ပေါက်မှတစ်ဆင့် လှစ်ခနဲဆို ဝင်လာသည်။ ဒေါ်မြမို့၏ကိုယ်ပေါ်
ကို ပစ်ကျွဲကာ ခွမ်းထားသည်။

“အင့်”

ဒေါ်မြမို့သည် လေးပင်သောခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ ဖိစီးထား
ခြင်းခံရသောကြောင့် မချိုမဆံ့ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

မြေခွေးငတောသည် အမှတ်မထင်ကိစ္စ ဖြစ်သွားခဲ့သော်
လည်း အထိအတွေ့မှာ တိမ်းမှူးသွားခဲ့ရသည်။ လာရင်းကိစ္စကို
ပင် တဒင်္ဂတ မေ့လျော့သွားခဲ့ရလေသည်။

(၄)

လက်သီးပုန်း

ဒေါ်မြမို့သည် လွန်လူးလျက်ရှိကာ အမှတ်တမဲ့မို့ ကြောင်
သွားမိသည်။ နောက်တော့မှ သတိရသွားကာ အလန့်တကြား
နှင့် အော်မိလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ လူဗျို့ လူ လူ ...လာကြပါဦးတော့”

ထိုအခါ ငတောသည် ဒေါ်မြမို့၏ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်
ဖိတ်ထားလိုက်သည်။

“ထပ်အော်ကြည့်စမ်း ... သေသွားမယ်”

မားမြောင်ဖြင့် လည်ပင်းကိုထောက်ထားသောကြောင့်
ဒေါ်မြမို့ ကြောက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲမှာ ထိုသူ၏မျက်နှာက

www.burmeseclassic.com

မသဲကွဲ။ ဓားပြလား။ ကာမဘီလူးလား။ သမီး ခင်ခင်ကြေ
အတွက်လည်းစိုးရိမ်သွားမိသည်။

ထိုစဉ် တစ်ယောက်က ယင်းပြတင်းပေါက်မှပင် ဝင်လာ
သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ခင်ခင်ကြေသည် မိခင်၏ အော်သံကြောင့် လန့်နိုးသွား
စဉ်မှာ ဓားပြတစ်ယောက်က အခန်းထဲကိုဝင်လာပြီး သူမကို
အိပ်ရာထက်မှ ဆောင့်ဆွဲပြီးတော့ ခေါ်သွားသည်။

“လာခဲ”

“အို”

မြေခွေးငတောသည်လည်း ဒေါ်မြမိုးကို အခန်းထဲမှ ဆွဲ
ထုတ်လာသည်။ တစ်ယောက်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်
မီးခြစ်ဘူးထဲက မီးခြစ်ဆံကိုထုတ်ကာ မီးခြစ်လိုက်သည်။ မီး
တိုင်ခွက်ကိုရှာကာ ထွန်းလိုက်၏။

မြေခွေးငတောသည် ခင်ခင်ကြေကိုလည်း မြင်တွေ့သွား
ခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲက ဆွဲခေါ်လာခြင်းခံရသဖြင့် ကပိုကရိုဖြင့်
နေသော အဝတ်အစားများကြောင့် ငတော၏မျက်လုံးတွေက
ပိုင်းစက်သွားခဲ့ကြရသည်။ ဤအိမ်မှပြန်အထွက်တွင် သားအိမ်
နှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြမိုးသည်လည်း အရွယ်ကောင်းနေဆဲမို့ ငတော
လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ကဲ... ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေရော၊ ငွေတွေရော အားလုံး
ထုတ်ပေးစမ်း။ အချိန်ဖြုန်းနေမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို
ဒီမှာ သတ်ပစ်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်မတို့မှာ ရှင်တို့ထင်သလို ဒါလောက်မချမ်းသာ
ပါဘူး။ ရှိတာလေးတော့ ပေးပါ့မယ်”

“ဘာရှိတာလေးလဲ... ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး
ထုတ်စမ်းပါ။ ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ ပြော”

“ပြော... ပြောပါ့မယ်”

ယင်းအချိန်တွင် မိုးကြယ်သည် ရွာထဲရှိ နာရေးကိစ္စဖြစ်
သောအိမ်မှ ပြန်အလာ ဒေါ်မြမိုး၏အိမ်ဘက်သို့အရောက် ...

“ဟောဒီမှာ လူဗျို၊ လူ လူ ... လာကြပါဦးတော့”

ထိုသို့အော်လိုက်သံကို အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဒီအိမ်ထဲကို သူခိုးဝင်ပြီထင်တယ်”

မိုးကြယ်သည် စည်းရိုးနားကို ပြေးကပ်လိုက်သည်။ မြို့
တံခါးလည်း ဟနေသည်။ ခြေဖျားထောက်ပြီး အထဲကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ ဓားကိုယ်စီနှင့်လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရာ

www.burmeseclassic.com

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“သူ့ခိုးတော့ မဟုတ်လောက်တော့ဘူး၊ ဓားပြတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မိုးကြယ် အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ မည်သို့ကူညီရမှန်း မသိ။ ရွာလူကြီးကို အကြောင်းကြားလျှင်လည်း ဓားပြများ ကိစ္စ ပြီးစီး၍ ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း မှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ရလေ၏။

အစောင့်အဖြစ်ချထားသော ဓားပြနှစ်ယောက်သည် မြဲ ထဲ ရိပ်ခနဲဆိုဝင်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်စဉ်

‘ခွပ်’

“အား”

‘ဖြောင်း’

“အား”

လက်သီး၊ လက်ပြန်၊ တံတောင်တွေက ဆက်တိုက်ဆီ သလို ဝင်သွားခဲ့သည်။ တူကိုင်၊ သံကိုင်သောလက်မို့ တိုက်ခိုက် မှုက ပြင်းသည်။ ဓားပြနှစ်ယောက်သည် မျက်ဖြူဆိုက်ကာ ပုံ လျက်သား လဲကျသွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ကြ။

မြေခွေးငတောနှင့် ဒေါ်မြနို့တို့၏ အခြေအနေသည်ကား “ကဲပါ... ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားသလဲ ပြော... ကြာတယ်”

မြေခွေးငတောသည် ပစ္စည်းများကို ရယူပြီး မြန်မြန်ပြန် ထွက်ချင်လှပြီ။ သူတို့သားအမိကိုလည်း ခေါ်သွားချင်လှပြီ။ သူ့စိတ်များက သောင်းကျန်းလျက်ရှိသည်။

“အမေ ပြောလိုက်လေ”

ခင်ခင်ကြွေသည် တွေဝေနေသောခင်ခင်ကို လှမ်းပြီးတော့ သတိပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က တံခါးမကြီး ဆီမှ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ မြေခွေးငတောနှင့် ဓားပြ နှစ်ယောက်။ မိုးကြယ်သည် သူတို့ရပ်နေသော အနေအထားကို သေချာစွာမှတ်ထားလိုက်ပြီး ခုန်ဝင်သွားသည်။

‘ဖြောင်း’

‘ခွပ်’

“အား”

“အား”

သုံးယောက်စလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ပင်။ သူ လက်နှေးလို့မဖြစ်။ ကိုယ်က အရင်တိုက်ခိုက်နိုင်မှ

ဖြစ်မည်။ အရမ်းကာရော ဝင်သွားခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ အခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ ကိုယ်လုံ့ပညာဖြင့် စနစ်တကျဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လူသုံးလေးယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း အပိုင်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ရန် မလွယ်ကူပါ။

(သို့သော် ကိုယ်လုံ့ပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက် ထားသူသည် ထိုကိစ္စကို ထိရောက်စွာ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ကိုယ်လုံ့ပညာသည် အားလုံးအတွက် အရေးပါသည်။)

မြေခွေးငတောအပါအဝင် သုံးယောက်စလုံးသည် ချက် ကောင်းကို မိသွားခဲ့ကြသည်။ အားလုံး အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားခဲ့ ကြရသည်။ မေ့ကြောကို ထိသွားခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သတိလစ်ကာ လဲကျသွားခဲ့ကြသည်။

မြေခွေးငတောသည် ချက်ချင်း မေ့မသွား။ ညည်းညူ ကာ နေရာမှ လူးလဲပြီးတော့ထရန် ကြိုသည်။ မိုးကြယ်၏တိုက် ကွက်က အချိန်အဆ နည်းနည်းလိုသွားသည်။

ကျန်ဓားပြနှစ်ယောက်ကတော့ သစ်တုံးကြီးများကို ပစ်ချ လိုက်သလိုပင် အသေကောင်များပမာ မလှုပ်မယှက်နှင့်။

မြေခွေးငတောသည် စိတ်ဆောင်နေ၍ နေရာမှ လူးလဲ ကာထရန် ကြိုသည်။ သို့သော် မိုးကြယ်သည် ငတော လေးဖက် ထောက်ကာ ကုန်းထလာခဲ့သည်နှင့် ...

‘ဖြောင်း’

“အား”

မေးအောက်ကပင့်ကာ ခြေဖျားဖြင့်ခတ်တင်လိုက်၍ ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် မှောက် မလှုပ်မယှက်။

ဒေါ်မြမိုးနှင့် ခင်ခင်ကြွေတို့သည် အဖြစ်အပျက်က မြန် မြန်သွန်းသောကြောင့် အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ အ ခြေအနေကို မယုံနိုင်အောင်ပင်။ မိုးကြယ်က အမှတ်မထင် နောက်လာပြီး သူတို့ကို ကယ်တင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုမိုးကြယ် ... တော် တော်ပါသေးရဲ့ ... ဒီကို ကယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“နာရေးကိစ္စဖြစ်တဲ့အိမ်က ပြန်လာရင်း အသံကြားလို့ လာတာ။ ဒါ အသာထားဦး ... ကြိုးရှိသလား။ ဒီလူတွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားရမယ်”

“ဪ ... ရှိ ရှိတယ် မောင်မိုးကြယ်”

ဒေါ်မြမိုးသည် မှင်တက်မိနေရာက သတိရသွားခဲ့ပြီး နှစ်သံကြိုးခွေကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေသော လူဆိုးတွေ၏အနား မသွားရဲ့။

မိုးကြယ်က ကြိုးကိုယူပြီး ဓားပြသုံးယောက်ကို တစ် ပိုင်းတည်း တုပ်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုသောကြိုးကို

ဓားနှင့်ဖြတ်ကာ အိမ်အောက်ကိုဆင်းသွားသည်။ ဓားပြန်
ယောက်က မေ့ကောင်းတုန်း။ သူတို့ကိုလည်း ကြိုးနှင့်တုပ်နှော
လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ရွာလူကြီးနှင့် ရွာသားများက ရောထိ
လာခဲ့ကြလေသည်။

နာမည်ကြီးဓားပြမြေခွေးငတောနှင့်အဖွဲ့ကို လက်ရဖမ်း
ပေးခဲ့သည့် မိုးကြယ်ကို တစ်ရွာလုံးက လက်ဖျားခါသွားခဲ့ကြ
ရသည်။

“မိုးကြယ်ကတော့ကွာ ရွာမှာ စကားနည်း၊ လူအေး
တစ်ယောက်၊ လူကြည့်တော့ ဘာမှမဟုတ်သလိုနဲ့ တစ်ယောက်
တည်းနဲ့ ဓားပြတစ်ဖွဲ့လုံးကို လက်ရဖမ်းပေးခဲ့တာ အာဂမောင်
ပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်... သူက လက်သီးပုန်း၊ သူ့ကိုထိတာနဲ့
မီးပွင့်သွားမယ်ဆိုတဲ့ လူစား၊ ခုမှပဲ ဒီကောင့်အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိရတော့တယ်”

“အေးဗျာ ... လူကြည့်တော့ မှန်တေတေနဲ့ တကယ်
အရေးကိစ္စမှာ လက်ရုံးရည်ကလည်း ရှိသား၊ အားကိုးရတာပဲ”

မိုးကြယ်အကြောင်းက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်
သွားခဲ့ကြရလေသည်။ သို့သော် မိုးကြယ်သည် သူ့အပေါ်
အာဇာနည်မှုကို လက်မခံ။ မလိုလား။ ကျော်စောထင်ရှားမှုကို
ခံနိုင်သူမဟုတ်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ မိုးကြယ် ... မင်းက ဘယ်လိုဆန္ဒရှိသလဲ”

“ဓားပြမြေခွေးငတောနဲ့ သူ့အဖွဲ့ကို ရွာသားတွေအား
ပေးကာ ဝိုင်းပြီးဖမ်းဆီးပေးကြတယ်လို့ ပြောပါ။ အထက် သက်
ဆိုင်ရာတွေကို အပ်နှံတဲ့အခါမှာ ဒီအတိုင်းပဲ အစီရင်ခံပေးပါ”

“မိုးကြယ် ... ဒါ ဒါကတော့”

“သူကြီး ... ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်ပြောသလို
ဆောင်ရွက်ပေးပါခင်ဗျာ”

မိုးကြယ်သည် တိုတောင်းသောစကားကိုသာ ပြောပြီး
အောက်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ သူကြီးနှင့်တကွ အားလုံးသည်
တည်း မိုးကြယ်၏စိတ်သဘောကို သိသွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
သူသဘောအတိုင်းပင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ကြသည်။

ရွာသားများက နာမည်ကြီး တောပုန်းဓားပြကြီး မြေခွေး
ငတောကို ဖမ်းဆီးပေးခဲ့ကြသည်ဟု။ ထိုအခါ မြသီလာရွာသား
များသည်လည်း နာမည်ရသွားခဲ့ကြသည်။ ရွာလည်း ဂုဏ်တက်
သွားခဲ့ကြလေသည်။

မင်း... ကုန်းတော်... ငါလား

သော် အခြေအနေအမှန်ကိုကား ဖုံးကွယ်ထားကြ
ငှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေ။ ဓားပြတစ်ဖွဲ့လုံးကို ဖမ်းဆီး
သည့်လူမှာ မိုးကြယ်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းက တဖြည်းဖြည်း
ကျယ်ပြန့်သွားခဲ့လေသည်။

“သားကိုယ်တိုင်က ကျော်စောမှုကို မလိုလားလို့ ဒီ
ကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ထားစေလိုပေမယ့် ပုဂံလို့ပေါ် ဟုတ်
ကျော် ဆိုတဲ့စကားက ရှိတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်ပေါက်ထဲ
ပေါက်ဟာ ပိတ်ဖို့ခဲယဉ်းတယ်ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီသတင်း အ
အတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထ
နဲ့၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူး”

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်းကျောက်က သားမိုးကြယ်ကို
ကားနှင့် ဖျောင်းဖျသည့်။

“အင်းပေါ့လေ ... သားလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ
အဘရာ”

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဒေါ်မြမိုက ခင်ခင်ကြွေး
မိုးကြယ်ထံ စေလွှတ်သည်။

“ကိုမိုးကြယ် ... အမေက စကားပြောချင်လို့တဲ့၊ အိ
ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ဒီလိုခေါ်ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ တလွဲတေ
မထင်ပါနဲ့နော်”

“အဲဒီလိုမထင်ပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ

“ကိုမိုးကြယ်ကို ကျေးဇူးတင်စကား သေသေချာချာ
ပြောရသေးလို့၊ ဓားပြကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီရက်တွေက အ
ခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့တော့ စကားပြောခွင့်မသာခဲ့ဘူး
ပဲ”

“ဪ ... ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးစကားပြောဖို့ မလိုပါဘူး။
ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ခေါင်း
ထဲထားပါနဲ့”

“ဟင် ... မဟုတ်တာဘဲ ကိုမိုးကြယ်ရယ်၊ ဒါလောက်
အရေးကြီးပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားခဲ့ရတာ၊ ကိုမိုး
ကြယ်သာ ခုလို ဝင်ပြီးမကူညီခဲ့ရင် ကြွေတို့ ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်
နေပြီ၊ လိုက်ခဲ့ပါ ကိုမိုးကြယ်ရယ်”

“ကျွန်တော် ငြင်းပါရစေဗျာ၊ ခုလို ကျေးဇူးတင်စကား
ပြောရတာ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့
ပြောပေးပါ”

“ဪ ... ကိုမိုးကြယ်ရယ်”

ခင်ခင်ကြွေးသည် မိုးကြယ်ကို မည်သို့မှနားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မိခင်ကိုပြန်ပြောပြသောအခါ ...

“ဟင် ... ဒီသူငယ်ဟာ စိတ်ဓာတ်တစ်မျိုးပါလား။
ထက်ကို ရိုးစင်းတဲ့သဘောကို ဆောင်နေတာလား၊ ဒါမှမ
ဟုတ် အကြံအစည်တစ်ခုခုများရှိနေလို့ ပရိယာယ်ဆင်နေတာ

များလား”

“အို အမေကလည်း ... ကိုမိုးကြယ်ဟာ ဒီလိုလူမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူက စိတ်ထဲမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ပေးလိုက်ပြီး ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ချက်မထားတဲ့ လူစားမျိုးပါ”

“သမီး ... ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေထက် ပိုပြီး တော့ မာယာပရိယာယ် များတယ်။ သူတို့ရဲ့အကောက်ဉာဏ်ကို ပိရိတဲ့ ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြတယ်။ ငါက ချီးမြှောက်မလို့ ခေါ်တွေ့တာကို သူက မလာဘူးဆိုတော့ နောင်အခါ ဒီထက် ပိုပြီးကြီးမားတဲ့အခွင့်အရေးကို မျှော်လင့်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အာ ... အမေက တကယ့်ကို တစ်ယူသန်ပါလား။ အမေ့စကားတွေကို စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းနဲ့ ကူညီခဲ့တဲ့ သူသာ ကြားသွားခဲ့ရင် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ အမေ့ကိုရော ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ”

“ဟဲ့ ... ငါက သူ့ကိုပုတ်ခတ်ပြီးတော့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမဆို အစစအရာရာ သတိထားရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတာ သမီး၊ သမီးလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အယုံမလွယ်နဲ့”

ခင်ခင်ကြွေသည် မိခင်ဒေါ်မြစိုကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့။ ပင့်သက်တစ်ဖြာ ချမိလိုက်ရသည်။

(၅)

တောစီးနေသောကျားသစ်

မိုးကြယ်နှင့် ခင်ခင်ကြွေ။

ယခင်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာသာလင်ါ နေခဲ့ကြသော်လည်း ယခုတော့ မေးတူးခေါ်ပြောအဆင့် ရှိလာခဲ့သည်။ မိခင်ဒေါ်မြစိုက မိုးကြယ်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲသဘောထားထား ခင်ခင်ကြွေကတော့ ကျေးဇူးမပေး။ မေးတူးခေါ်ပြောလောက်နှင့်မဆက်ဆံဘဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုသည်။

မိုးကြယ်ကလည်း သူမအပေါ်မှာ အရင်ကလို ခင်စိမ်းစိမ်းကြီး မဟုတ်တော့။ ပြောရေးရှိက ပြောသည်။ ဆိုရေးရှိက ဆိုသည်။

မိုးကြယ်က ခင်ခင်ကြွေဆီကို မသွားသော်လည်း ထိုခင်ခင်ကြွေဆီကို ရောက်လာတတ်သည် တစ်ဦးတည်းတော့ မဟုတ်။ မိန်းမဖော်များနှင့် ဖြစ်သည်။

“ကိုမိုးကြယ် ... အလုပ်များနေသလား”

“ဪ ခင်ခင်ကြွေ ... ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ”

“ရွာထဲ ကိစ္စရှိလို့ထွက်လာရင်း လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာ”

ပန်းပဲဖိုတွင် ခြောက်ပေါင်တူကြီးတစ်လက်ဖြင့် အလှူရှုပ်နေသော မိုးကြယ်ကို ခင်ခင်ကြွေ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ရင်အုပ်ကားကား၊ ကြွက်သားဖုထစ်နှင့် ကြွက်သားအမြှောင်းမြှောင်းထနေကာ ယောကျ်ားဘာသား ဟုဆိုရလောက်အောင်ပင် ကျားကျားလျားလျား ရှိလှသည်။

မိန်းကလေးများအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် အားကိုးစရာ မျက်စိကျလောက်သည်။

“ထိုင်ကြဦးလေ၊ အဘတော့ မရှိဘူး ... ရွာထဲသွားတယ်”

မိုးကြယ်သည် ခင်ခင်ကြွေ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးတော့ ပြောသည်။ ခင်ခင်ကြွေ၏မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားပြီး ဖြေတတ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်သွားမိသည် ထိုအခါ မိုးကြယ်၏ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့နှလုံးသားသည် သူမ၏မျက်ဝန်းများထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူမ၏နှလုံးသားနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည်ဟုပင် ထပ်မံခံစားလိုက်ရလေသည်။

မည်သို့သော တန်ခိုးသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံနေသော မျက်ဝန်းတွေပါလိမ့်။ ထူးခြားလှသည်။ တစ်ပါးသောယောက်ျားများနှင့် ဤသို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိလျှင်လည်း ဤသို့ဖြစ်တတ်ပါသလား။ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ မိမိနှင့်ကျမှ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ကိုမိုးကြယ်က ကြွေခင်သလို မခင်ဘူးလို့ ကြွေက ကျွန်မတို့ကို ခဏ ခဏပြောတယ်၊ အမူအရာက အေးတိအေးစက်နဲ့တဲ့၊ အဲဒီလိုပြောတော့ ... သူက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ပါလို့ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုမိုးကြယ်၊ တကယ်တော့ ကြွေကို ခင်တယ်မဟုတ်လား”

နှုတ်သွက်လျှာသွက် မိဂွက် ဆိုသူ မိန်းကလေးက ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ရာ ...

“ဟင် မိဂွက် ... နင် နင်ကလည်း”

ခင်ခင်ကြွေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ခင်ကြွေထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် ခင်ပါတယ်”

၆၂

မင်းစိန်

“ကဲ ကြွ ...ငါ မပြောဘူးလား၊ ကိုမိုးကြယ်က ခင်ပါတယ်တဲ့၊ နင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်ခင်ကြွသည်လည်း မိုးကြယ်၏စကားကြောင့် ကျေနပ်သွားခဲ့ရလေသည်။ စကားပြောပေအံ့သိသ ဆိုသည့်စကားမဟာ ခင်ခင်ကြွသည်လည်း မိုးကြယ်ကို စပြီးမြင်ဖူးကတည်းက သာမန်ရင်းနှီးလိုမှုထက် ပိုပြီးတော့ရင်းနှီးလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့သည်။ မိုးကြယ်ကတော့ မည်သည့်မိန်းကလေး၏မျက်နှာကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ရဲခဲ့ပေ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆုံမိခဲ့လျှင်လည်း ထူးခြားမှု မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ ယခု ခင်ခင်ကြွနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်စဉ်မှာ ထူးခြားသောအာရုံခံစားချက်များ တစ်မဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။ ချွေးရေစက်လား သို့တည်းမဟုတ် သူမ၏မျက်ဝန်းများသည် မိမိ၏အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာသော တန်ဖိုးသတ္တိသက်ရောက်နေသလား မည်သည်ကြောင့်ပါလဲ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိုးကြယ်သည် ထိုနေ့ကစပြီး အချစ်နတ်ဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရသည်။

“ငါ ခင်ခင်ကြွအပေါ်မှာ စွဲလမ်းမှုဖြစ်နေပြီလား”

မိန်းကလေးများအပေါ်မှာ သာမန်ထက်ပိုပြီးတော့ ခင်မင်စိတ်မထားမိခဲ့သော မိုးကြယ်၊ အခုတော့ ခင်ခင်ကြွအပေါ်မှာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုက ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်က သူ့ကိုယ်သူပင်

...လည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိရသည်။

မဆွတ်မီက ညွတ်ချင်ချင် ဖြစ်နေသော ခင်ခင်ကြွသည်ပင် မိုးကြယ်က ယခင်ကထက် မိမိအပေါ်မှာ အလေးပေးကာ ဆက်ဆံလာခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာလာမိသည်။ ပိုပြီးတော့ တွယ်တာလာမိသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး၊ ခင်ခင်ကြွနဲ့ကျမှ စိတ်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော် ကြွ့ကို ချစ်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံပါ”

မိုးကြယ်ထံမှ ချစ်ခွင့်တောင်းသည့်စကားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလာခဲ့ရသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ တားဆီး၍မရနိုင်သော အချစ်အရေ ကြောင့် မကြာခဏပင် ချိန်းတွေ့မိကြလေသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာမူးမိကြသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အချောက်မခံနိုင်ကြတော့။

တစ်ရက်တွင် ရွာထဲ၌ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းမတိုင်မီက ရွာအနောက်ဘက်တောထဲ တွင် ကျားသစ်တစ်ကောင်သောင်းကျန်းနေသည်ဆိုသော ကြောင့် မည်သူမျှ တောထဲကိုမသွားရဲအောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

မုဆိုးများကလည်း ထိုကျားသစ်ကို ရှာဖွေနှိမ်နင်းကြ သော်လည်း မအောင်မြင်။ တွေ့သော်လည်း လှစ်ခနဲဆို ပျောက် သွားတတ်သည်။ ကျားသစ်ကိုမတွေ့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသူတွေ လည်း ရှိကြသည်။ သို့သော် ကျားသစ်ဆိုး ကား သောင်းကျန်း မြဲ သောင်းကျန်းလျက်ပင်။

တစ်ကြိမ်တွင် မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် ကျားသစ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒူးလေးနှင့် အပြိုင်ပစ် လိုက်ကြရာ ကျားသစ်သည် မြားစူးများကို လက်နှင့်ပုတ်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ထပ်ပစ်သော်လည်း မရှေးကပြုသ ကဲ့သို့ပင် လက်နှင့် ပုတ်ထုတ်ပစ်ပြန်သည်။ (လက်ဟုသုံးထား သော်လည်း တိရစ္ဆာန်တွင် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါဟုသာ သုံး သည်။) အကြိမ်ကြိမ်ပစ်သော်လည်း ကျားသစ်ကား ရှောင်တိမ်း နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မုဆိုးနှစ်ဦး၏အပေါ်သို့ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချကာ ကိုက်ခဲသတ်ပုတ်လေရာ တစ်ယောက်သေပြီး တစ် ယောက်က ဒဏ်ရာကြီးစွာ ရသွားခဲ့လေသည်။

မည်သို့မှ ဖမ်းမမိနိုင်သောကျားသစ်မို့ တောစီးနေ

သားကျားသစ် ဟု လူတွေက ပြောလာခဲ့ကြသည်။

ယင်းကျားသစ်သည် ကိုယ်လည်းဖျောက်နိုင်သည်။ ဖမ်း ချုပ်လည်း လေကိုဖမ်းရသကဲ့သို့သာလျှင် ရှိချေသည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်ကြသလို အမျိုးမျိုးပင် ပြောလာခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိစ္စရှိလည်း တောထဲကို မည်သူကမှ မသွား ခဲ့ မလာရဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကြောင့် အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက် ဖြစ်ကြရလေသည်။

မြသီလာရွာမှ မုဆိုးမောင်တော က လူတွေတားမြစ် နေသည့်ကြားက အရဲစွန့်ပြီးတော့ အနောက်ဘက်တောထဲသို့ ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မောတော ...မင်းက ဒီကျားသစ်ကို နှိမ်နင်းဖို့ တစ်ယောက်တည်းသွားတာ သေမှာကို မကြောက်လို့ လား။ တောစီးနေတဲ့ကျားသစ်ကို ဘယ်သူမှ ဖမ်းမမိနိုင်တာ ...မင်းကရော ဘာမို့လို့လဲ”

လူကြီးသူမများက မုဆိုးမောင်တောကို ကရုဏာအောင် သောဖြင့် ပြောကြသည်။ တားဆီးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီကျားသစ်ကို လူတွေက တောစီးနေတယ်လေး၊ ဘာလေးနဲ့ စိတ်ထင်တိုင်း ပြောချင်ရာကို ပြောနေကြတယ်။ အမှန်ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ထဲမှာ တစ်ကောင်ကောင်ကတော့ ငွေဆိုး ပါလာတတ်ကြတာပဲ။ ဒီကောင်ကလည်း ငွေဆိုးတဲ့ ကျားသစ် တစ်ကောင်ပဲ ... ဘာမှမထူးဘူး။ လူတွေက ကြောက်လို့ ကမ်းတက်ပြီးမြဲခြောက်နေတာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မိအောင်ဖမ်းပြမယ် ... ကြည့်နေကြ”

မှဆိုးမောင်တောသည် လက်ခွဲတော်ဖူးလေးကို ကိုင်ကာ အနောက်ဘက်တောဆီသို့ ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

“ဒီကောင်ဟာ တစ်ခွတ်ထိုးပဲ။ ဒါလောက်တားနေတဲ့ အထဲက ထွက်သွားတယ်”

မောင်တောအတွက် စိတ်ပူပန်ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မောင်တောသည် တောထဲကိုရောက်သော် ...

“ဟေ့ ကျားသစ်ဆိုတဲ့ကောင် ... ငါ မှဆိုးမောင်တောကွ။ မင်းက လူတွေကို တော်တော်အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။ မင်းကြောင့် သေတဲ့လူလည်း သေသွားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အဟုတ်ကြီး မှတ်မနေနဲ့ ... ငါနဲ့မတွေ့သေးလို့ မင်း သက်သာရာရနေတာ သတ္တိရှိရင် ထွက်လာခဲ့”

မောင်တောက အသားလွတ်ကြီးဝါးကာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူကသာ ရန်စောင်မာန်စောင်နေသည်။ ကျား

အဲဒီကား ဘယ်ဆီကိုရောက်နေမှန်း မသိ။ မောင်တော ကျားသစ်ကိုလိုက်ရှာသည်မှာ တောနက်ထဲအထိ ရောက်သည်။ ကျားသစ်အံ့အံ့ဖြိုးဖြိုးကိုပင် မမြင်ရ။

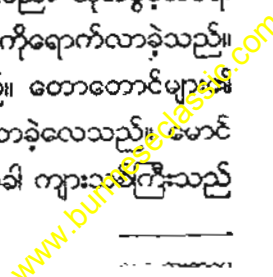
“မင်းက ငါ့ကိုကြောက်လို့ ရှောင်နေတာလား။ ငါက မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ။ ဒီကနေ့ မင်းနဲ့ငါ စာရင်းအပြတ်ရှင်းမယ်။ နေရာမရွေးဘူးဆိုရင် ရွာထဲအထိ လိုက်ခဲ့”

နေကလည်း နည်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာအပြန်နောက်ကျမည်စိုးသဖြင့် မှဆိုးမောင်တောသည် ဤသို့ကြီးဝါးပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

တောလမ်းအတိုင်း သတိထားပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းအချိန်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုန်ကျော်လွှားကာ ကူးလာခဲ့သည်။

ထိုသတ္တဝါသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လွန်းသောကြောင့် တစ်ခုတစ်ရာအသံများ ထွက်ပေါ်မလာ။ မောင်တော၏နောက်မှ တကောက်ကောက်နှင့်လိုက်နေသည်။ သူသည် မောင်တောကို သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ခုန်အုပ်နိုင်သော်လည်း ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးမချခဲ့။ သည်လိုနှင့် ရွာဘက်ဆီကိုရောက်လာခဲ့သည်။

အချိန်ကား နေဝင်စပြုတော့မည်။ တောတောင်များ၏ အရိပ်ကြောင့် အမှောင်က ခပ်ပါးပါးကျလာခဲ့လေသည်။ မောင်တောသည် ရွာထဲကိုဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျားသစ်ကြီးသည်

လည်း ရွာထဲအထိ လိုက်လာသည်။ အပင်ကြီးတစ်ပင်မှ အခြား
တစ်ပင်သို့ခုန်ကူးလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မိုးကြယ်သည် ခြောက်ပေါင်တူကြီးတစ်
လက်ဖြင့် ဓားတစ်ချောင်းကို ထုနေသည်။ ပေပေါ်တွင်တင်ကာ
ထုနေသောအသံက ခပ်စိပ်စိပ်ပင် ထွက်ပေါ်နေလျက်။ သို့ရှိခိုက်
မိုးကြယ်၏စိတ်ကို လှုံ့ဆော်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အန္တရာယ်တစ်ခုခု၊ ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ရောက်လာတော့
မည်ဆိုလျှင် စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတတ်သည်မှာ
လူတို့၏ သဘာဝပင်။

ထို့ကြောင့် မိုးကြယ်၏မျက်လုံးတွေက အိမ်ရှေ့ လမ်း
တစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို အလိုလိုပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟင်”

သူ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ အပင်ကြီး၏အောက်မှာ
လျှောက်လှမ်းနေသော မုဆိုးမောင်တော။ အပင်ကြီးထက်မှာ
ကား ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်ပင်တည်း။

ကျားသစ်ကြီးကား မောင်တောကိုခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေ
လေပြီ။ ထိုအခါ မိုးကြယ်သည် တူကြီးကိုကိုင်ကာ နေရာမှ
ပြေးထွက်သွားသည်။ သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

“ကိုတော ... ဖယ် ဖယ်”

နှုတ်ကပြောလည်း ပြော၊ သတိပေးရင်းက လက်နှင့်

အနုတ္တိလ်... ငါလား
အနုတ္တိလ်... ငါလား
အနုတ္တိလ်... ငါလား
အနုတ္တိလ်... ငါလား

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျားသစ်ကြီးက သစ်ပင်ထက်
အောက်ကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လာသည်။ သို့သော် ကျားသစ်
ကြီးသည် သူပစ်မှတ်ထားသော မောင်တော၏အပေါ်ကို မကျဘဲ
အောက်သွားခဲ့သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲဆို ကျလာသည်။
သူ့အနားကို ရောက်ရှိလာသောသူကတော့ မိုးကြယ်။
'ဟမ်း'

ကျားသစ်ကြီးသည် ဒေါသထွက်သွားကာ နီးစပ်ရာ ရန်
ဖြစ်သော မိုးကြယ်ကို စတင်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ထိုကြီးစွာထားနေသော မိုးကြယ်သည် ကျားသစ်ကြီး၏ တိုက်
ခိုက်မှုကို ဖျတ်ခနဲဆို ရှောင်လိုက်ပြီး တူကြီးနှင့် ခေါင်းကို ထုချ
ထိုက်သည်။

'ခွပ်'

ရေအိုးတစ်လုံးကို ခွဲချလိုက်သည့်အသံမျိုး ထွက်လာခဲ့
သည်။ ကျားသစ်ကြီး၏ခေါင်းသည် စိစိညက်ညက် ကြေမှု့သွား
သည်။ ကိုယ်လုံးသည် တစ်ချက် ချာချာလည်ထွက်သွားကာ
အိုင်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားခဲ့လေ၏။

မုဆိုးမောင်တောသည် ပစ်လဲကျသွားရာက မိုးကြယ်
စိတ်ဆိုးသွားမိသေးသည်။ သို့သော် ကျားသစ်ကြီးကို မြင်

လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့သည်။

“ကိုတော... ဒီကျားသစ်ကြီးဟာ တောထဲကနေ ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မ သိဘူး”

ချောက်ချားသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံကာ နောက်မှတောက်လျှောက်လိုက်လာခဲ့သော ကျားသစ်ကြီးကို သတိမထားမိခဲ့။ ကျားသစ်ကြီးသည် ပမာမခန့် ရွာထဲအထိ လိုက်လာခဲ့သည်။ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ယခုတော့ မိုးကြယ်၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ မကြာမီ ထိုနေရာကို ရွာသားများ စုပြုံပြီးရောက်လာသည်။ မောင်လုံးလည်း ပါလာသည်။

“မိုးကြယ်... ဒီ ဒီကျားသစ်ကြီးက”

“တောထဲကနေ ကိုတောနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာ လူတကာကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်မှာ၊ ကိုတော ကျားသစ်ကြီးနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်ကြပေတော့”

မိုးကြယ်သည် တူကြီးကိုကိုင်ကာ လူကြားထဲမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ အားလုံးက ကျားသစ်ကြီးကို အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

(၆)

လျှို့ဝှက်စကား

မှဆိုးမောင်တောကလည်း တောထဲတွင် ကျားသစ်ကြီးတို့ စိန်ခေါ်ခဲ့သည့်အကြောင်း မကွယ်မဂုဏ်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖင် ပြောပြသည်။

“မင်းကွာ... အဲဒီလို လုပ်ခဲ့ရသလားကွ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ... နို့ပို့ဆိုရင် မင်းသေပြီ၊ ဒီကျားသစ်က မင်းတစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ဘဲ ရွာသားတွေကိုပါ ဒုက္ခပေးချင်ပေးမှာ၊ မိုးကြယ်က လက်မြန်ပေလို့သာ ကိစ္စချောသွားတာ”

လူကြီးတွေက မှဆိုးတောကို အပြစ်တင်ကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဒီကျားသစ်က သေချင်တော့ ဒီမှာ

www.burmeseclassic.com

လာပြီးတော့ သေရတယ်။ သူ့ကိုနှိမ်နင်းနိုင်မယ့်သူ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ငတောက ခေါ်လာပေးတယ်။ မိုးကြယ်က ရှင်းလေ့လိုက်တယ်။ အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့ကွာ... ဒီလိုပဲ မှတ်ကြပါ။”

ငတောကိုသာ ဖိပြီးပြောနေကြသောကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက်က အားလုံးကို ဖျောင်းဖျသည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်သည်။ တစ်မျိုးနားလည်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ငတောလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့လေသည်။ မိုးကြယ်လည်း ပိုပြီးတော့ နာမည်ကြီးသွားခဲ့ရသည်။

သို့သော် မိုးကြယ်ကတော့ နာမည်မယူလိုသူမို့ ပုံမှန်နေမြဲအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်။ လူတွေလည်း တောထဲသို့ သွားရဲလာခဲ့ရုံလာကြလေသည်။

ဒေါ်မြမိုသည် မိုးကြယ်ကို အစွမ်းအစရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဟု လက်ခံလာသည်။ သို့သော် မိုးကြယ်က သူမ၏ အိမ်သို့ အရောက်အပေါက်နည်းနေသည်။ စကားပြောချင်သော်လည်း အခွင့်အရေးက မရခဲ့။ ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ကြွကိုပင် ပွင့်လင်းစွာ ပြောရလေတော့သည်။

“သမီး... မောင်မိုးကြယ်နဲ့ မေတ္တာမျှနေတာကို အမေသိတယ်”

“ဟင်”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ပြောလိုက်သော မိခင်၏စကားကြောင့် ခင်ခင်ကြွ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ အမေသိသွားပြီဆိုပြီး မကြောက်နဲ့။ အမေက အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘူး။ အစွမ်းသတ္တိ၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူ နဲ့ရင် လက်ခံတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ မြားတစ်စင်းလို ဖြောင့်မတ်ရမယ်။ တည်ကြည်ရမယ်။ သစ္စာရှိရမယ်။ မောင်မိုးကြယ်ဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုးလို့ အမေယုံကြည်ထားတယ်။ သမီးနဲ့ မောင်မိုးကြယ်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲဘူး။ ပေးစားမယ်။ အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ သူ့ကိုခေါ်ပေးပါ။”

ခင်ခင်ကြွမှာ ပြတ်သားသော မိခင်၏စကားကြောင့် မိမိ၏နားကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မိခင်က ပြတ်သားသူ။ ပြောပြီးစကား ပြန်ပြီးမရပ်သိမ်းတတ်။ အမြဲတမ်း စိတ်ရင်းနှင့် ပြောတတ်သည်။ သို့သော် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကြီး လိုက်လျောခဲ့သည့်အတွက် သံသယတော့ ရှိမိသည်။

“အ အမေ ... တကယ်ပြောလိုက်တာလားဟင်၊ သ သမီး ...”

“အမေက စကားတစ်ခွန်းကို ဘယ်တုန်းက လက်ဝါးလို မှောက်ချည်လှန်ချည် လုပ်ဖူးလို့လဲ သမီး။ အမေပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပါ။”

ဒေါ်မြမိုသည် သူမပြောချင်သည်ကိုသာ ပြောပြီး ခင်

ခင်ကြွေ၏အနားမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“အမေ ပြတ်သားပုံကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါပဲလား”

သို့သော် ခင်ခင်ကြွေမှာ အကောင်းဘက်ကတွေ့ကာ ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဒေါ်ဒေါ်က ကြွေ့ ကို အဲဒီလိုပဲပြောလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုမိုးကြယ်နဲ့ ကြွေ့ကို ပေးစားမှာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အမေက ကိုမိုးကြယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ... ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘာကိုတစ်မျိုးလဲ ... အမေနဲ့ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမှာ ဝန်လေးနေတာလား”

“မပြောတတ်ဘူး ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ ... အမေက လိုလိုလား

ဆောနတ္ထိုလ်... ငါလား

ထားနဲ့ ခေါ်နေတာကို၊ ကြွေ့လည်း ကိုမိုးကြယ်ရဲ့အနားမှာ ရှိနေမှာပဲဟာ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့အတွက် ခင်းသာမိတယ်၊ တကယ်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့တာ၊ အခက်အခဲတွေ ချီလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ အေးလေ ... ခုလို အခွင့်အရေးပေးတုန်းမှာ သွားပါ့မယ်”

“ဒါပေါ့ ... သွားမှလည်း ဖြစ်မှာလေ ... အဟင်းဆင်း”

ခင်ခင်ကြွေလည်း ပျော်သွားသည်။ မိုးကြယ်ကို ရွန်းရွန်းစားစားပင် ကြည့်နေလိုက်ပါလေသည်။

ခင်ခင်ကြွေက အိမ်ကို အရင်ပြန်သွားသည်။ နောက်ဆစ်ခလေကြာမှ မိုးကြယ်က လိုက်သွားသည်။

“လာ မောင်မိုးကြယ်”

ဒေါ်မြနီက ခန့်ထည်သောမျက်နှာဖြင့် မိုးကြယ်ကို ဆီးနှာဘာကြိုသည်သည်။ သင့်တော်သောနေရာပေးပြီး ငရုငွေ့စားအစာများဖြင့် တည်ခင်းပျော်ခံသည်။

“သမီး... အမေ မောင်မိုးကြယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်။ သမီး တစ်နေရာမှာ သွားနေပေးပါ”

“ဟင်... သမီး ဒီမှာရှိနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ”

“အမေ့စကားကို နားထောင်ပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုတင် ပြီးသိစေဖို့က အမေပြောမှာ သမီးတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခွဲမယ့်စကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

ခင်ခင်ကြွေသည် မိခင်၏စကားကိုလည်း မလွန်ဆီ နိုင်။ ဤမျှအထိ လိုက်လျောပေးခဲ့တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပေပြီ စကားကိုနားထောင်၍ အနားက ထွက်သွားသော်လည်း စိတ်ထဲ တစ်ဝက်ထင်နေမိသည်။ မိုးကြယ်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦး ပေးစာ မည့်ကိစ္စမှာ ခင်ခင်ကြွေကို အနားမှာမရှိစေချင်တာ ဘာကြောင့် ပါလဲဟု နားမလည်မိ။

“ကဲ မောင်မိုးကြယ်... အဒေါ်ကလည်း မောင်မိုး ကြယ်လိုပဲ နှုတ်နည်းတယ်၊ စကားများများ မပြောတတ်ဘူးကွဲ့ အဲဒီတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်... နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးကြယ်သည် ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်မြမို့လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ ခွန်အားတွေ ယုတ် လျော့နေသလို ခံစားနေရသည်။

“မောင်မိုးကြယ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို အဒေါ်သိပါတယ်”

သမီးနဲ့ထိမ်းမြားပြီးရင်လည်း သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ယုယ ဩဇာနာပြီးတော့ ပေါင်းသင်းသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည် ထယ်၊ အဒေါ်ကလည်း ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငိုပြီးတော့ ချစ်နေရတာ၊ အဒေါ်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက လည်း ဒီသမီးလေးအတွက်ပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ သမီးချစ်တဲ့သူကလည်း အဒေါ်သဘော တူတဲ့သူဆိုတော့ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး... ပေးစားမှာပါ၊ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင်လို့ စီစဉ်ပေးမှာ... အဲ ဒါပေမဲ့”

သူမသည် ဒါပေမဲ့အပြီးမှာ စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ် ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကြယ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ် ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားခဲ့ကြသည်။

ယင်းမျက်ဝန်းများသည် မိုးကြယ်ကို လွှမ်းမိုးသွား သည်။ တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခုခု ရှိနေသည်။ သူတို့သားအမိနှစ် ယောက်စလုံး၏ မျက်ဝန်းများသည် ယောက်ျားသားတစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားနိုင်ကြသည်။ ဤသည်ကလည်း မွေးရာပါ အရည်အချင်း တစ်ခုပင်လား။

“အဒေါ်က ကျွန်တော်နဲ့ကြွေကို ပေးစားမယ်ပြောပေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့က ခံနေပြန်တော့ အထစ်အငေါ့တစ်ခုခုနဲ့ နှိ နေသလား ခင်ဗျာ”

“အထစ်အငေါ့ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“အကူအညီ ... ဟုတ်လား ... ဘာအကူအညီများ လဲဗျာ”

“ပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ သမီးကို ပြန်မပြောရဘူး။ နောက်တစ်ချက်က မပေးနိုင်ရင် ခေါင်းထဲက တစ်ခါတည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရမယ်”

ဘာမှန်းမသိသော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် နားထောင်”

ဒေါ်မြနီသည် မိုးကြယ်အနားကို ပို၍တိုးကပ်လာကာ တီးတိုးစကားပြောသည်။ ပထမသော် ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း နောက်တော့ မထင်မှတ်သောအကြောင်းအရာများက ပါဝင်လာခဲ့ သည်ဖြစ်၍ အံ့အားတသင့် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးပြူးခဲ့ရ သည်။ အချို့ကိစ္စများသည် နားထောင်ရသည်သူအတွက် အ သက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့လျော့နေမိလေသည်။ စကားအဆုံးမှာ တော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ငုတ်တုတ်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

“ကဲ ... အဒေါ်ရဲ့ဆန္ဒကို မောင်မိုးကြယ်ကပဲ ဖြည့် ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ လက်ခံ၊ မခံ အခုချက်ချင်း အဖြေပေးပါ။ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်လို့ပြန်လာခဲ့ရင် သမီးနဲ့လက်ထပ်

မက်လာပွဲကလည်း အဆင်သင့်စောင့်နေမှာပါကွယ်”
သူမကတော့ မျက်နှာအမူအရာကအစ မည်သို့မှ မ ပြောင်းလဲဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ မိုးကြယ်ကတော့ အသက်ကိုခဲ ဆည်းစွာပင် ရှူနေမိရသည်။

“မင်း လက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း ငြင်းပယ်လို့ရတယ်၊ အဒေါ်ကတော့ အတင်းအဓမ္မ မတိုက်တွန်းဘူး”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ် ခင်ဗျာ”

“အေး အေး ... ဒါ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့လေ၊ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

ဒေါ်မြနီက မိုးကြယ်ကို အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။ မိုးကြယ်ကလည်း သူမ၏မျက်နှာကို မရဲတရဲနှင့် ကြည့် မိလိုက်သည်။ ညှို့အားကောင်းလွန်းသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ဆပ်ပြီးတော့ ရင်ဆိုင်မိရပြန်သည်။ ယင်းအကြည့်က ပါး ချဉ်းထောင်နေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကိုပင်လျှင် အန်ကျသွားစေလောက်သည်။

ယခုအချိန်အထိ ပျိုဖျစ်နနယ်မှု၊ ခန့်ထည်မှုတို့ဖြင့် ပေါင်း စပ်ကာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းနေသေးသည့် သူမ ... မိမိအပေါ် ထွင် မာယာလက်နက်ဖြင့် ကျော့ကွင်းဆင်နေသလား မသိ။

မိုးကြယ်သည် ဒေါ်မြနီကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်အောက် သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာထိုင်နေသော ခင်ခင်ကြွေက မိုး

ကြယ်ကို စောင့်ကြိုနေလျက် ...။

“အမေက ကိုမိုးကြယ်ကို ဘာတွေများပြောလိုက်သလဲဟင်”

“သိပ်ထူးထူးခြားခြားစကား မပါပါဘူး ကြေ၊ သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကတော့ အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ပါဦးတဲ့”

မယုတ်မလွန်သောစကားကို ပြောလိုက်သည်။

“အချိန်နည်းနည်းစောင့် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်အထိ စောင့်ရမှာတဲ့လဲ”

“လပိုင်းလောက်ပေါ့၊ ကဲ ... ကိုယ်သွားဦးမယ် ကြေ ခင်ခင်ကြေကို နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ထွက်သွားသည်။

“ကိုမိုးကြယ်မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ၊ အမေက ဘယ်လို စကားမျိုးများ ပြောလိုက်လို့ပါလိမ့်၊ ဒီစကားမျိုးလောက်နဲ့တော့ မပြီးနိုင်ဘူး”

စိတ်ထဲမှာ ဖေဝဖေါဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

မိခင်ဒေါ်မြမှီက မိုးကြယ်ကို သာမန်စကားမျိုး မပြောခဲ့

သည်ကတော့ သေချာနေသည်။ မိခင်ကိုလည်း မမေးခဲ့။ မိုးကြယ်ကို ပရိယာယ်၊ မာယာနှင့် မေးပြန်တော့လည်း အထွေအထူးစကားမျိုး မရှိဟုသာ ပြောသည်။ မိုးကြယ်ကလည်း ဒေါ်မြမှီအတူအညီတောင်းသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဖန်ဖန်တလဲလဲ ဖန် စဉ်းစားသည်။

“သား ခုတစ်လောမှာ မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာများ ဖိတ်အနှောင့်အယှက်ရှိနေလို့လဲ”

ဖခင် ဦးမောင်းကျောက်ကပင် မေးယူရသည်။

“မရှိပါဘူး အဘ ... ကိုယ်လက်မအိမ်သာ နည်းနည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဆေးသောက်ကွယ်၊ သားက လယ်တစ်ဖက်၊ ပန်းပဲအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းလှတယ် ... ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

“အင်း ... ငါ့မျက်နှာက ဒါလောက်အထိ သိသာနေသလား၊ ငါ ဒေါ်မြမှီရဲ့စေခိုင်းချက်ကို ဘယ်လိုလက်ခံရပါမလဲ၊ ခက်လိုက်တာ”

ကြီးလေးသောက်စွကြီးတစ်ခုကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ ခဲနေသည်အထိ ခံစားနေရလေသည်။

(၇)

အပေးအယူ

မိုးကြယ်နှင့် ခင်ခင်ကြွေ ...

တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အချစ်ကြီးချစ်မိကာ အစွဲကြီးစွဲမိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆားငန်ရေပမာသို့။ ချစ်လေ ချစ်လေ မက်မပြေဘဲ ရှိနေကြရသည်။

“အမေက ကိုမိုးကြယ်ကို ဘာပြောလိုက်သလဲလို့ ကြွေမေးတာကိုမဖြေရင် လက်မထပ်ဘူးမှတ်ခ ကြွေကိုမယုံလို့ မဖြေတာလား”

ခင်ခင်ကြွေကလည်း ဖာယာပရိယာယ်နှောကာ အကျပ်

ဘာနုတ္တိုလ်... ငါလား

နိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိုးကြယ်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်

“ကိုယ်က ကြွေကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဒေါ်ကို ကတိပေးထားလို့ပါ။ ကိုယ်ဟာ ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးထားတယ်။ အချစ်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားတယ်။ ကိုယ်က မပြောနိုင်ပေမယ့် လိုအပ်တဲ့အချိန်ကျရင် အဒေါ်က ကြွေကို ပြောပြလိမ့်မယ်”

“အင်း... သူပြောတာလည်း မှန်နေတာပဲ။ ကိုမိုးကြယ်က ပေါ့ပျက်ပျက်လူစားတော့ မဟုတ်ဘူး။ အမေက သူ့ကို ဘယ်လိုများ ကြပ်လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်။ ငါ ထပ်ပြီးတော့ မရမက ဆေးလိုက်ရင် ငါ့အပေါ်မှာ နာကြည်းသွားတော့မယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘဲ ရှိနေကြရသည်။ မိုးကြယ်ကလည်း ဒေါ်မြမှီအပေါ်မှာ မည်သို့မှ နားမထည်နိုင်တော့။ ဒီလိုအကူအညီမျိုးကိုမှ တောင်းရသည်လို့။

“အင်း... ငါသာငြင်းလိုက်ရင် ကြွေနဲ့ငါ ဒီတစ်သက် ဆုံးစည်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး။ ငါ ကြွေကို သိပ်ချစ်နေမှန်း ဒီလို အညွှာကိုကိုင်လိုက်တာပဲ”

မရှူနိုင်မရှိုက်နိုင် ဖြစ်နေမိသည်။ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်အန် စဉ်းစားသည်။ ဒေါ်မြမှီ၏ဆန္ဒကို ငြင်းပယ်ပြီး ခင်ခင်ကြွေကို အဆုံးရှုံးခံမလား။ ချစ်ရသူ ခင်ခင်ကြွေကလည်း သူ့ဒေါ်ရာကို လိုက်မှာမဟုတ်။ မိခင်၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်

သူ။ ယုတ်စွာဆုံး မိခင်ကမပေးစားလျှင် နောက်ဆုတ်မည့်သူ၊
(မိုးကြယ်က ခင်ခင်ကြွေကို ဤသို့ထင်သည်။ ခင်ခင်
ကြွေကလည်း သူမကို မိုးကြယ်က စိတ်ပျက်ပြီးငွေသွားပြီး ဖွန်
သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိသည်။)

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိုးကြယ်သည် ဒေါ်မြမိခင်ကို သွား
ကာ တောင်းသောအကူအညီကို ပေးပါမည်ဟု လက်ခံလိုက်ရ
လေသည်။

“အဒေါ်တောင်းတဲ့အကူအညီကို ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်
ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင် ပေးထားတဲ့ကတိသာ မပျက်ပါစေနဲ့”

သူမ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ရပေမယ့် ယောက်ျားတစ်
ယောက်၏မာနကတော့ ရှိပါသေးသည်။

“အေးပါ ... စိတ်ချပါ။ အဒေါ်က မောင်မိုးကြယ်နဲ့
အပေးအယူသဘောမျိုး လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီ တ
ကယ်လိုအပ်လို့ တောင်းတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိ
စေချင်ပါဘူးလေ။ သမီးကိုတောင် အသိမပေးခဲ့တာ၊ အဖါဒါ
လည်း ကတိတစ်လုံးကို အသက်လိုပဲ တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဒီကိစ္စ
အောင်မြင်အောင်သာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါ”

“ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်ကူညီပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘကို
တော့ တစ်မျိုးပြောရပါမယ်။ အဒေါ်လည်း အဘကို အမှန်းအ
တိုင်း ပြောမပြပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ မောင်မိုးကြယ်”
မိုးကြယ်သည် ဒေါ်မြမိခင်ကို ကတိပေးလိုက်လေပြီ။ သို့
သော် သူသည် နောင်တမရခဲ့။

“အဘ ... သား သံကောင်းကောင်းရှိတဲ့နေရာ ကို
သတင်းကြားထားတယ်၊ သွားရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဒီအတော
အတွင်းမှာ မောင်လုံးက အဘကို လာကူညီလိမ့်မယ်”

“ဪ အေး ... ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မောင်လုံးက
လည်း အားထားရပါတယ်ကွဲ့၊ သားက တစ်ယောက်တည်းပဲ
သွားမလို့လား”

“ခါတိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခု
တစ်ခေါက်တော့ ခရီးနည်းနည်းရည်လိမ့်မယ်၊ အဘ စိတ်ပူနေမှာ
စိုးလို့”

ဖခင်အပေါ်မှာ မလိမ်စမူး လိမ်မိလိုက်ရသည့်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ လက်အုပ်ချီကာ တောင်း
ပန်မိသည်။ ခင်ခင်ကြွေနှင့် ဆုံမိသောအခါ ...

“ဟင် ... ကိုမိုးကြယ် ခရီးထွက်ရမယ် ... ဟုတ်လား
အဘက လွှတ်တာဟုတ်လို့လား ကိုမိုးကြယ်ရယ် ... အမေက
များ”

ခင်ခင်ကြွေသည် စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်
လိုက်သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲမှာ သိနေသလိုလိုပင်။

၈၆

မင်းစိတြ

“အင်းပေါ့လေ ... မသွား မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း သွားပေါ့၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“အဲဒီလိုမမေးကောင်းဘူး ကြေ့ ... သိပ်တော့မကြာပါဘူး၊ ကြေ့သာ ကိုယ့်ကိုမတွေ့ရင် စိတ်ပြောင်းမသွားနဲ့နော်”

“ဪ ကိုမိုးကြယ်ရယ် ... ကြေ့က အဲလို အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ လူစားလားလို့၊ ကိုမိုးကြယ်သာ ဘယ်နေရာကို ရောက်ရောက် တစ်ရွာတစ်ကျီ ဆောက်မနေနဲ့”

“ကိုယ့်ရွာက ဟောဒီကျီကလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးမထားပါဘူးတဲ့ ကြေ့ရယ်”

မိုးကြယ်သည် ခင်ခင်ကြေ့ကို ခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ထားမိလိုက်လေတော့သည်။ ခင်ခင်ကြေ့ကလည်း မိုးကြယ်ပြုသမှု နုနေရလေသည်။

အမှောင့်တကာ အမှောင်ထဲတွင် ကာမအမှောင်သည် အမှောင်ဆုံးသာ။ အတွေ့ထူးသည့် အချစ်ဦးကို ဘယ်တော့မှ မပစ်ဘူးဟု ရင်ဝယ်အသီးခံစားချက်ကိုယ်စီဖြင့် ...။

ညတာကား ရှည်လျားလှပေသည်။

ဤသည် အရှေ့၊ ဤသည် အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်တို့ကို မှတ်သားကာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ဖခင်သည် ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသော်လည်း နောက်ဆံတင်းသည်။ ခင်ခင်ကြေ့သည် မိမိအပေါ်မှာ အချစ်ကြီးသူဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆံတင်းမိရသည်။

အရှေ့ကိုပြန် အနောက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ မြောက်ကိုပြန် တောင်ကို လှည့်ပတ်ခဲ့သည်။ ခရီးကား ဖြောင့်လည်းဖြောင့်၊ ဆောက်သည်လည်းကောက်နှင့် ...။

တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်၊ တောကိုလည်း ဖြတ်ရသည်။ မြေပြန့်ကိုလည်း ကျော်ရသည်။ ချောင်းကိုလည်း ရှောင်မရ၊ မြစ်ကိုလည်း ဥပေက္ခာမပြုနိုင်။ သည်လိုနှင့် တောသေးသေးက ဆောကြီးကြီး၊ တောင်သေးသေးက တောင်ကြီးကြီး၊ ခရီးက ညည်းရလောက်အောင်ပင် ရှည်လျားလှပါဘိ။

ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်များကို ချွေပြီးတော့ စားရသည်။ လိုအပ်သည်များကို လမ်းမှာဝယ်ပြီးတော့ ဖြည့်တင်းသွားခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် ခရီးက တော်တော်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အပင်ကြီးများက ထူထပ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ သားကောင်ကြီးများကိုလည်း မကြာခဏတွေ့ရသည်။ သူ့မှာ လက်နက်အဖြစ် မိလာခဲ့သည်က စားတစ်ချောင်းသာ။

သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ်ထားသည့် ဆောင်စားတစ်လတ်

ဖခင်က မိုးကြိုးသွား တစ်ခုကို မြေကြီးထဲမှ အမှတ်မထင် ရခဲ့သည်။ မိုးကြယ် အရွယ်ရောက်လာမှ ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည်။ တစ်ထွာ၊ တစ်မိုက်ခန့်ရှည်လျားသော မိုးကြိုးသွားမဟုတ်။ သုံးပေမျှရှည်သော မိုးကြိုးသွားဖြစ်သည်။ မိုးကြိုးသွားကို ရလိုက်သည်ဟုဆိုသောသူများသည် အရှည်က အလွန်အကျွံ တစ်တောင်မျှသာ။

“သားလည်း ဓားကောင်းကောင်းလုပ်တတ်နေပြီပဲ ဟောဒါကို သား ဓားကောင်းတစ်လက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတော့”

“ဒါက ဘာကြီးလဲ အဘ”

“မိုးကြိုးသွား ဆိုတာပေါ့၊ ဒါ အစစ်ပဲ ... အဘကိုယ်တိုင် ရလာခဲ့တာ”

မိုးကြယ်က မိုးကြိုးသွားဆို၍ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေ။ အရောင်က ခဲပုပ်ရောင်သန်းနေသည်။ တစ်ဖြောင့်တည်းမဟုတ်ဘဲ ကောက်နေသည်။

“အဘ ... သူများတွေပြောကြတာ မိုးကြိုးသွားက ရခဲ့တယ်တဲ့၊ ရတော့လည်း တစ်ထွာ၊ တစ်မိုက်လောက်ပဲရှည်တာ အဘရဲ့တဲ့ မိုးကြိုးသွားက ရှည်လှချည်လား၊ မိုးကြိုးသွားမဟုတ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ သား

...နတ္ထိလ်...ငါလား

ရိုစဉ်တုန်းကပေါ့ ... လယ်ထဲမှာရှိနေတုန်း မိုးက ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို

‘ဂျိမ်း ဂျိမ်း ချင်’

ကောင်းကင်တွင် တစ်ချက်တော့ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

လောင်သောအသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက် ထင်းတန်းကြီးတစ်ခုသည် အောက်ကို ထိုးကျလာခဲ့သည်။

ပြင်သည်လည်း သိမ်သိမ်တုန်ခါသွားခဲ့လေသည်။

ဦးမောင်းကျောက်သည် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ပြီကို သိလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် မြေပြင်ပေါ်ဝပ်ချလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်

ရာခွားပါ စက်ကွင်းမမိခဲ့ပေ။ သူ့နေရာနှင့် အနည်းငယ်လှမ်း

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ထိုနေရာကို သွားကြည့်သည်။ မြေပြင်သည် မီးကျွမ်းထားသလို မည်းနက်နေသည်။

ဦးမောင်းပေးထားသည့်စကား ရှိထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယင်းနေရာကို စက်တူးနှင့် တူးကြည့်သည်။ သုံးပေခန့်အနက်တွင် ယင်းနေရာ

ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မည်သူမှမမြင်အောင် စောင်နှင့်ပတ်ကာ အိမ်ကိုယူလာခဲ့လေသည်။

မိုးကြိုးသွားရဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ လိုချင်သူတွေက များသည်။ မိမိမှာရှိနေကြောင်း သိသွားခဲ့ကြလျှင်လည်း တောင်းဝယ်ကြလိမ့်မည်။ မရက မသမာသောနည်းဖြင့် ရယူရန်ကြိုးစားကြမည်။

မိုးကြယ် သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ လူမမယ်သားငယ်ကို ယခုအချိန်အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

မိုးကြိုးသွားကို နေ့ကောင်းရက်သာရွေးကာ ဓားအဖြစ် စီရင်ကြသည်။ ဓားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်လာသည်။ ယင်းဓားကိုဆောင်ဓားအဖြစ် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ မိုးကြိုးဓားသည် သွေးစရာမလိုဘဲ အစဉ်အမြဲ ထက်နေလေသည်။ သံချေးလည်း တက်ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ထုတ်ကြည့်သည်။ ဓားသိုင်းကစားသောအခါ အခြားဓားနှင့်သာ ကစားသည်။ ယခုမှသာ ဤခန့်

တွင် မိုးကြိုးဓားကို ယူလာခဲ့သည်။ ဖခင်ဦးမောင်းကျောက်ပင် သိလိုက်။

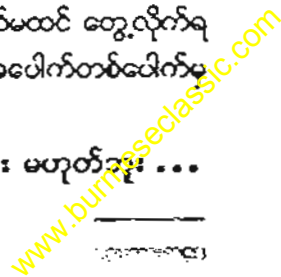
မိုးကြယ်သည် လမ်းခရီး၌ ရွာများတွင်ညအိပ်နားခဲ့သော်လည်း ယခုလို တောတောင်ထဲကိုရောက်လာခဲ့သောအခါ တစ်ညတာအိပ်စက်အနားယူဖို့ နေရာရှာရလေတော့သည်။ ခုလို တောခေါင်ခေါင်ခရီးကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်မလာခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီးတော့သတိထားရမည်။ ဂရုစိုက်ရပေတော့မည်။ သူ နေရာရှာဖွေစဉ်မှာ ဂူတစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်။

“အတော်ပဲ ... ဒီဂူဟာ ငါ့အတွက် တစ်ညတာ ခိုအောင်းဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ”

သို့သော် သားကောင်ခိုအောင်းနေသောသိုက်မြို့ ဟုတ်မဟုတ် အရင်စူးစမ်းလေ့လာရသေးသည်။ ဂူထဲမှာ မည်သည့် သားကောင်မှ မရှိ။ သားကောင်၏ရနံ့ကိုပင် မရ။ ထို့ကြောင့် ဇိတ်ချစွာနှင့်ပင် ဂူထဲကိုဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆယ့်နှစ်ပေခန့် အမြင့်ရှိသည့် ကျောက်တောင်ပူစာလေး တစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မြေပြင်အထက် ကျပ်ခိုင်းခန့်ရှိ အပေါက်တစ်ပေါက်မှ ရေညှိရောင်ရေများက စီးကျနေကြသည်။

“ဟင် ... ကျောက်စက်ရေလည်း မဟုတ်ဘူး ...

ဇ

မင်းစိန်

၀၃

ရေညှိရောင်ရေတွေ့”

ယင်းအရောင်ရှိသောရေများသည် အောက်ဘက်ရှိ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကျောက်ခွက်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလျက်ရှိနေကြသည်။ ထူးခြားချက်မှာ ယင်းအရည်များက ကျောက်ခွက်ထဲမှာ ပြည့်မနေကြ။ အနံ့လေးကလည်း မွှေးတေးတေးလေးနဲ့ လက်ညှိုးဖြင့်တို့ကာ လျှာနှင့်လျက်မိသည်။

“အား”

နှုတ်က မြည်တမ်းရလောက်အောင်ပင် အကြောပေါင်းတစ်ထောင် စိမ့်တက်သွားခဲ့ရသည်။ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ခါးအရသာလည်း မဟုတ်။ ထောပတ်ဆီကဲ့သို့ အီထုံသည် အရသာမျိုးလျှာကြောထဲအထိ စိမ့်ဝင်သွားခဲ့ကာ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်အထိ ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဝါးဆစ်ခွက်ဖြင့် တစ်ဝက်မျှခပ်ယူကာ ဆောဆာနှင့် တစ်ကျိုက်တည်း မဆင်မခြင် မော့ချမိလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မည်သို့ဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ အသွေးအသားထဲမှာ စစ်စစ်၊ စစ်စစ်နှင့် မီးစနှင့် အထိုးခံနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးတွေလည်း ပျာဝေသွားခဲ့ရလေသည်။

(၈)

ချုံထဲကရုပ်တု

မိုးကြယ်သည် ဂူဆီကို မည်သို့ပြန်ရောက်လာမှန်းပင် မသိတော့။ မောဟိုက်သလိုလို၊ နွမ်းနယ်သလိုလို ခံစားနေရပြီး ဆတ်တတ်ရပ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့။ ထိုအခါ မြေပြင်ပေါ်မှာပင် ချုံထဲ လှဲချမိလိုက်လေသည်။

အိပ်ပျော်သွားသလား၊ မိန်းမောသွားသလားပင် မသိတော့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာမှမသိတော့။ တစ်လောကလုံးကို ချုံထဲလျှာသွားခဲ့သည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားခဲ့သလဲ မသိ။ နားထဲတွင် စကားကြားသံများလို့လို ကြားလာခဲ့ရသည်။ သို့သော် အိမ်မှာပဲ အိပ်

4)

ပျော်နေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ နောက်တော့မှ သတိရသွားကာ ...

“ငါ အိမ်မှာ မဟုတ်ပါလား”

ကြားနေရသည့်အသံတွေကလည်း ဗလုံးဗထွေးနှင့်။ အချာစွာ နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။ မသဲကွဲသော အသံများပင်။ သူ အိမ်နေသည်က မြေပြင်ထက်မှာ။ မည်သည့်အချိန်က အိမ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ ဂူထဲမှာ သိပ်မှောင်မနေ။ မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့်ခေါင်းထောင်ကာ ဂူအပြင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လပြည့်ခါနီးဖြစ်၍ နို့နှစ်ရောင်အလင်းများက သစ်ရွက်ကြီးကြားမှ အောက်ကို ယိုစီးလျက် ကျလာခဲ့ကြသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက ကျောက်တောင်ပူစာလေးဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ မည်သည့်အဆီးအတားမှ မရှိ၍ ယင်းဆီကို မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသည်။ တစ်ရေးနီးလာချိန်မှာ အိပ်ရေးက ကောင်းကောင်းဝနေသလို အားအင်ကလည်း ထူးခြားစွာပြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် အမြင်အားက ပိုပြီးတော့ကောင်းလာသည်။

ကျောက်တောင်ပူစာလေးဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများကို သူ တွေ့နေရသည်။ သားကောင်တွေများလား။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသည့် သားရိုင်းကောင်များသည် ဤနေရာတွင် စုဝေးနေကြကာ မထင်မှတ်ဘဲ ဂူထဲကိုဝင်လာပြီး မိမိကိုတိုက်ခိုက်ကြလျှင် မိုးကြယ်သည် ဂူထဲမှာ ချောင်ပိတ်မိမှာကို စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အထုပ်ကို စလွယ်သိုင်းလိုက်သည်။ ဘေးကို ချွတ်ကာ ဂူအဝမှာ ခေတ္တရပ်ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အနှောင့်အယှက်မရှိနိုင်တော့ဘူးဟု စိတ်ချရပြီး ဂူအပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

အပင်များ၏အကာအကွယ်ကိုယူကာ ကျောက်ဆောင်ထိတို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ နီးကပ်လာလေ မသဲကွဲသောစကားပြောသံများကို ကြားလာရလေလေ

ငါးပေလောက်အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ အန္တရာန်များသည် ပိုပြီးတော့ ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ဆက်မသွားဘာဘဲ သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခုမှ ရပ်ကာကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ တစ်တောင်သာသာခန့်ရှိသော ကောင်ကလေးများပင်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရှည်လျားသော ဆက်စသေးသေးလေးများကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ကာ စည်းနှောင်ထားသည်။ ကျပ်စည်းထားကြသလိုပင်။ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် နို့ထုပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေက ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေကြသည်။

ခေါင်းထက်တွင် ဆံပင်တွေက ပွရောင်းရောင်းနှင့် ပျားအုံပမာ လုံးခဲပြီးတော့နေကြသည်။ မျက်နှာလေးတွေက ကလေးမျက်နှာအတိုင်း။ အားလုံး ဆင်တူ အသွင်တူ။ လူလား။ တိရစ္ဆာန်သား မပြောတတ်။ တိရစ္ဆာန်မဟုတ်လျှင်လည်း လူသတ္တဝါနှင့်

www.burmeseclassic.com

နီးစပ်သော မျိုးနွယ်တစ်ဦးဦးဖြစ်နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကမှ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ပိတ်များကို လုံခြုံစွာ စည်းနှောင်ထားကြမှာ မဟုတ်ပေ။

ထိုသတ္တဝါလေးများသည် ကျောက်ခွက်ထဲမှ ရေညှိရောင်ရေများကို ခွက်သေးသေးလေးဖြင့်ခပ်ကာ သောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ခွက်သာ သောက်ကြသည်။ ပိုသောက်ကြ။

(ယင်းသည် သစ်သီးတစ်လုံး၏အပေါ်ယံအခွံကို ခွက်အဖြစ် အသုံးပြုကြခြင်းပင်။)

ထိုသတ္တဝါလေးများသည် နှစ်ဆယ်ဦးခန့် ရှိကြလိမ့်မည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် (လူသားဆန်ကြသူများဖြစ်၍ ဤသို့သုံးနှုန်းပါသည်) ပြောနေကြသည့်စကားများမှာ သေးငယ်ရှုပ်ထွေးသောအသံများ ဖြစ်ကြသည်။ အနီးစပ်ဆုံးဥပမာပြရလျှင် ကလယ်ကုလားလူမျိုးများပြောကြသည့် အသံများပမာပင် လျှာလိပ်သံများ ပါနေကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တစ်ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် တောတွင်းတစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

မိုးကြယ်သည် အံ့အားတသင့်ဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည်အထိ ယင်းလူမျိုး

ဆင်ဆင်တူသော သတ္တဝါသေးသေးလေးများကို အမှတ်ရအောင် သူတို့သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြသည်ကို ယနေ့ထက်တိုင် အဖြေရှာမရဘဲ ရှိနေသည်။)

သည်နောက် ဂူဆီကို ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ကောင်းကင်ယံထက်ဆီကို မော့ကြည့်သည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပင်ခြူးထောင်လျက်ရှိနေလေပြီ။ မိုးလင်းရန် လိုသေးသည်။ အိပ်ချင်စိတ်မရှိသော်လည်း မြေပြင်ပေါ် ကျောချလိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

မိုးစင်စင်လင်းမှသာ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ခရီးဆက်ရန် သတိရတော့သည်။ မကြိုမှူးအောင်ပင် အားအင်တွေပြည့်ဖြိုးကာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ ညက လူတူသတ္တဝါလေးများ ကို ပြန်ပြီးတော့သတိရသွားမိသည်။

ဤတောကြီးထဲတွင် အဖြေရှာမရသော ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဖြစ်ကြောင်းကို မိုးကြယ် မသိအောင် နောက်မှသာ ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့မှ သိလာခဲ့ရသည်။

“အဓိကတော့ ထဲကနေ ဖြတ်သွားရလိမ့်မယ်၊ အခု အရာရာ သတိထားပါ၊ မကြီးဖူးတာတွေ ကြီးရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မြမိုက သူ့ကို သတိပေးခဲ့သည်။ ယခုပင်ထွက် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို ညက ကြီးတွေ့ခဲ့ရလေပြီ။ လူတူသတ္တဝါတွေ များက သူ့အတွက် အခြေမညှိနိုင်သည့်ပဟေဠိ ပြီးတော့ သူ့ သောက်သုံးခဲ့သည့် ရေညှိရောင်ရေများ၊ မိမိအားအင်တေး တိုးပွားလာခဲ့သည်မှာ ဤအရည်များကို သောက်သုံးခဲ့မိသောကြောင့်ပင်လား။

လူတူသတ္တဝါလေးများသည်လည်း ညက သောက်သုံးခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ဤအရည်၏အာနိသင်ကို သိသောကြောင့်ပင်လား။

ဂူထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်တောင်ပူစာဆီဝင် လျှောက်သွားသည်။ သေးငယ်သော တောင်နံရံ အပေါက်ထဲထဲမှ ရေညှိရောင်ရေများက ကျောက်ခွက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စီးကျနေဆဲ။ သို့သော် ကျောက်ခွက်ထဲတွင် အရည်များက သာစွာပင် လျော့နေသည်။

ညက လူတူသတ္တဝါလေးများက သောက်သွားခဲ့ကြသောကြောင့် ဤမျှလျော့သွားခဲ့ရသည်ဟု သဘောပေါက်သည်။ သူတို့လိုပင် အခြားသူများကလည်း လာရောက်၍ သောက်သုံးကြဘူးလား။ ဤအတွေးများကို ဖြတ်တောက်စဉ်

သနတ္တိုလ်...ငါလား

ထက်သည်။ ပို၍နက်ရှိုင်းသော တောနက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့သောကြောင့်ပင်။

‘ဖြော ဖြော ဖြော ဖြော’

မိုးကြယ်၏ လျှောက်လက်စခြေလှမ်းများသည် ရပ်တန့်နေခဲ့ရသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကြောင့်ပင်။ တောထဲသို့လည်း အပင်ကြီးများ၏ လှုပ်ခတ်သံလား။ တောတိုးသံများလျှင် ဤမျှကြီးမားသောအသံသည် တောဆင်ရိုင်းများပင် ခြိမ်းခြောက်မည်။ ထို့ကြောင့် သတိထားကာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

‘ဖြော ဖြော ဖြော ဖြော’

အသံက ထပ်ပြီးတော့ ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံကြီးတစ်ခုဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ချုံကြီးသည် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မက မြင့်မားလှသည်။ အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ခါယမ်းနေသည်။ အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကတော့ ယင်းချုံ၏နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေလေပြီ။

ဓားကိုမထုတ်သေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ မိမိက ရှေ့ကိုတိုးသွားခဲ့လျှင် ချုံထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီးတော့ တိုက်ခိုက်လေမလားဟု။

‘ဖြော ဖြော ဖြော ဖြော’

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသောအသံနှင့်အတူ ချုံကြီးက လှုပ်ခါသွားခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ချုံကြီး၏

ဘေးမှ သူ ဖြတ်ကျော်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ စောင့်မနေနိုင်တော့
စိတ်မရှည်တော့။ ဓားကိုခွဲထုတ်ကာ ချုံဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်
တိုးကပ်သွားသည်။ ချုံဘေးမှကပ်ပြီး တစ်ဖက်ကိုရောက်သွား
သည်။ သူတွေ့လိုက်ရသည်က ရုပ်တုကြီးတစ်ခု။ ဆိုရလျှင်
ကျောက်သားရုပ်တုကြီး ဆိုလျှင် ပိုပြီးတော့ မှန်ပေလိမ့်မည်။

ရှည်လျားသောဆံပင်များသည် ကျောဘက်မှာ ဖြန့်ဝဲ
ပြီးကျနေသည့်ဟန်။ ထူထပ်သော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး
များကအစ အနုစိတ်မွန်းထားသည်။ ထူထပ်သောအဝတ်အစား
များကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စောင်တစ်ထည်ကိုလည်း တစ်ကိုယ်
လုံးလုံးအောင် ခြုံထားသည်။ မတ်တတ်ရပ်အနေအထားရှိပြီး
ရင်ညွန့်တွင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လှန်ပြီးထပ်ထားသည်။ မျက်
လုံးတွေကိုတော့ မှိတ်ထားလေသည်။

“ဪ... သူတော်စင်ရုပ်တုကြီးပဲ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ
လည်း ချုံကထွက်လာတဲ့ အရွက်အခက်တွေက ကိုယ်ကိုရစ်ပတ်
နေကြတယ်။ ဒီကျောက်ရုပ်ကြီးက မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လို
ကြောင့် ချုံကလှုပ်သွားခဲ့ရပါလိမ့်”

သူ စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မိုး
ကြယ် အေးခဲတောင့်တင်းနေသော ရုပ်တုကြီး၏လက်ဖဝါးကို
ကိုင်မိသည်။ တကယ်ပင် ကျောက်သားအတိုင်း အတွေ့အထိက
အေးစက်မာကျောလှသည်။

မည်သူတွေက မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤရုပ်တု
ကြီးကိုထုလုပ်ပြီး ဤနေရာမှာ ထားရှိခဲ့ကြသလဲ မသိနိုင်ပါ။
မိုးကြယ်က ရုပ်တု၏လက်ကို ကိုင်မိလိုက်စဉ်မှာ
အောက်ရုပ်ကြီး၏ကိုယ်ထဲ၌ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
ညင်သာလွန်းသောကြောင့် မိုးကြယ် မသိလိုက်။ မိုးကြယ်သည်
ရုပ်တုကြီး၏ကိုယ်မှာ ရစ်ပတ်နေကြသော အရွက်၊ အခက်အ
ထက်များကို ဖြတ်တောက်ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

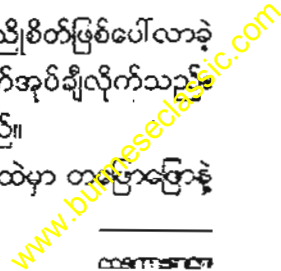
“ကဲ ... ခုမှပဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားခဲ့တော့
ဇာယ်”

ရုပ်တု၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်နေသောဖုန်များကို တဘက်
တစ်ထည်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ ဖယ်ရှားပေးလိုက်သေးသည်။ ထို့
နောက် ...

“သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးမို့ တလေးတစားနဲ့ ထု
ထုပ်ထားခဲ့ကြတာ ထင်ပါရဲ့၊ သက်ရှိထင်ရှားဘဝနဲ့ ဘယ်ကို
ထွက်သွားလို့လဲ၊ သေသွားလို့လား၊ တောပဲထွက်သွားခဲ့တာ
လား”

မိုးကြယ်သည် ရုပ်တုကို ကြည့်ညှိစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
သည်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
ထို့နောက် နေရာက ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ရုပ်တုကြီးတစ်ခုတည်းရှိသော ချုံထဲမှာ တပြောပြောနဲ့

အသံတွေထွက်လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ လှုပ်ရှားသွားခဲ့တာပါလိမ့်”

လမ်းမှာ တွေးလာခဲ့သည်။ အဖြေက မပေါ်။

“သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်ရှိနေပြီး ငါ့အနားကို ရောက်လာမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာလား”

မိုးကြယ်ထွက်သွားပြီး တော်တော်ကလေးအကြာတွင် ရုပ်တုကြီးမှာ ထူးခြားမှုများဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခြေလက်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်ခွံတွေလည်း လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုယ်ထည်သည်လည်း လှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ ရုပ်တုမဟုတ်ပါ။ ဝိဇ္ဇာလမ်းကိုလိုက်ရန် ခက်ခဲသောကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကိုပြုနေသော သူတော်စင်တစ်ဦးသာ။

စပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်သည့်အချိန်ကစပြီး ယခုအချိန်အထိ နှစ်ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ထူးခြားသော သန္နိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်သားပမာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ပြောင်းလဲသွားသော ဓာတ်သဘာဝတစ်ခုကြောင့် ဆံပင်၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည်လည်း မာကျောသွားခဲ့ရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ လည်ပတ်နေသော သွေးများသည်လည်း ပုံမှန်ပင်ရှိနေသော်လည်း နှလုံးခုန်နှုန်းမှာ နှေးကွေးသွားခဲ့သည်။ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဟူသည့် ဓာတ်ကြီး

လေးပါးကလည်း အတွင်းခန္ဓာ ကိုမသိမသာပင်ပြုပြင်ပေးနေသည်။

အကျင့်တစ်ခုကိုကျင့်နေသော သူတော်စင်သည် သတ်မှတ်ချိန် ရှိသည်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုထက် ပိုပြီး ကျော်လွန်သွားခဲ့ပါက အသက်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ မိမိပြန်ထည်နိုးထရမည့်အချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က အသားကို လာပြီးတော့ ထိကိုင်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်က ခန္ဓာကိုယ်သည်ပုပ်သိုးသွားကာ မိမိလည်း သေဆုံးသွားရမည်မှာ ကေနိပင်။

လူသားတစ်ဦးက မိမိကို လာရောက်ထိကိုင်ရမည်မှာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သောကိစ္စပင်။ တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ...

သူတော်စင်ကြီး၏ မျက်လုံးများ စတင်ပြီး ပွင့်လာသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ...

ယခု မိမိသောက်သုံးခဲ့သော ရေညှိရောင်အရည်သည် နူးကဲသော သဘာဝစွမ်းအင်များ ဖြည့်တင်းထားသော ဆေး အတ်ဝင်အရည်တစ်မျိုးလော။ သောက်သုံးပြီး သိသာခဲ့ရ သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကိုယ်ပေါ်မှာဖြစ်ပေါ်နေသော ခဲစား ချက်များကြောင့် ငြင်းမရနိုင်။

(၉)

အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် အန္တရာယ်ကောင်များ

မိုးကြယ်သည် သွားရင်း၊ နားရင်း၊ ခရီးက တွင်လာခဲ့ သည်။ မောပန်းခြင်း မဖြစ်၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မရှိ။ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူမို့ ပြန်တွေးမိသော် ရေညှိရောင်ရေကို သောက် ခဲ့သောကြောင့်ပဲလားဟု။

တောတောင်တွေထဲမှာ ကျောက်သွေးဟု ထူးခြားသော အာနိသင်ရှိသည့်အရည်များ ရှိတတ်သည်ဟု ကြားဖူးသည့် ယင်း ကျောက်သွေးရည် ကို သောက်သုံးပါက အနာရောဂါ ကင်းရှင်းသည်၊ အာဟာရဖြစ်စေသည်၊ အသက်ရှည်သည် စ သည့်အကျိုးထူးများ ရရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

လူတူသတ္တဝါလေးများ က ထိုအရည်ကို တစ်ဦးကို တစ်ခွက်စီ သောက်သုံးခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဤအရည်၏ အာနိသင်ကို သိထားကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ မည်သည့် နေရာတွင် နေထိုင်ကြမှန်းမသိ။ ရှားပါး၍ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ချို့နေကြသော သတ္တဝါတစ်မျိုးပင်လား။ နောက်ထပ်ကော တွေ့ နိုင်ဦးမလား။ အဓိကတောကြီး ထဲက သူ မထွက်နိုင်သေးသမျှ သူတို့ကို တွေ့ဆုံနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်မိသည်။

သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ မျောက်စသောသားကောင်များ သည် အဓိကတောထဲမှာ သွားလာလှုပ်ရှားလျှက်ရှိနေကြသည်။ မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ မိမိသည် သူတစ်ပါး၏အသက်ကို အကြောင်းမဲ့သတ်ဖြတ်တတ်သူ မဟုတ်။ သားကောင်တို့၏ အ သွေးအသားကို တောင့်တတတ်သူ မဟုတ်။ ဤနည်းဖြင့် အစာ အိမ်ထဲဖြည့်တင်းမှုကို မပြုလုပ်။ မိမိအပေါ် ရန်ပြုလာမှသာ အသေအကျေ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်တတ်သူ။

ခရီးက တွင်လာခဲ့သော်လည်း အဓိကတောကြီးထဲက

မထွက်နိုင်သေး။ သည်လိုနှင့် မိုးက ချုပ်လာတော့မည်။ ထေ
ငှက်ပျောပင်များက ပေါများလှသည်။ ငှက်ပျောတစ်ဖီးကို ခုတ်
လာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်အထိ ဆာလောင်မှု မရှိသေးသော်လည်း
လမ်းမှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စားလာခဲ့သည်။ စားတော့လည်း
ဝမ်းထဲမှာ လက်ခံလေသည်။ မစားလည်း ဖြစ်သည်။ စား
လည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ညတာနားရုံစရာနေရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေ
သည်။ ဂူကဲ့သို့သောနေရာမျိုးကို ရှာတွေ့လျှင်ကောင်းမည်
အန္တရာယ်လုံခြုံသည်။ အအေးဒဏ်ကအစ ခံနိုင်သည်။ လျှောက်
ရင်းသွားရင်း လိုက်လံရှာဖွေနေသော်လည်း မတွေ့ပါ။
ကြောင့် သစ်ပင်ကောင်းကောင်းကိုသာ ရှာရလေတော့သည်။
မြင့်မားပြီး အခက်အလက်အရွက်များ ဝေဆာနေသော အပင်ကြီး
တစ်ပင်ကို တွေ့သွားသည်။

“အတော်ပဲ ... ဒီအပင်ကြီးဟာ ငါ့အတွက် လုံခြုံမှု
ပေးနိုင်မှာပဲ”

မိုးကြယ်သည် အပင်ကြီး၏အခြေအနေကို အောက်
နေ၍ လေ့လာအကဲခတ်သည်။ တောကြီး၍ မြေကြီးများ၊ ကုန်း
သစ်များက အပင်ထက်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေနိုင်ကြသည်
သူတို့က အန္တရာယ်ကောင်များပင်။

အနည်းငယ် မှောင်ရီပျိုးလာတော့မှ အပင်ကြီးပေါ်ထဲ

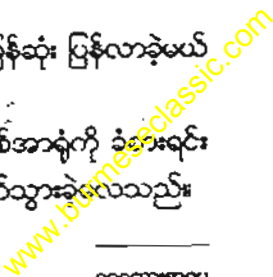
တစ်တက်လာခဲ့သည်။ ဝါးနှစ်ပြန်လောက်အမြင့်တွင် သစ်ကိုင်း
ထုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးနှစ်ခုက ယှဉ်လျက် ခပ်လွဲလွဲအနေအထား
မှာ ရရှိနေသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုလည်း ထိစပ်နေကြသည်။
သူတစ်ယောက် ကျောခင်းပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်နိုင်သည်။
ဒီနေရာကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

ပါလာသော အထုပ်နှင့်စားကို နေရာချပြီး ကျောချ
ကာ လှဲကြည့်လိုက်သည်။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ဆာ
လောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း မဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ငှက်
ချာသီး သုံးလေးလုံးကို စားလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီးတော့တွေးမိ
သည်။ ဖခင်ကြီးဦးမောင်းကျောက်၊ ခင်ခင်ကြွေ၊ ဒေါ်ခင်မိတို့၏
နက်နာအသီးသီးသည် ခေါင်းထဲမှာ စိကာစဉ်ကာပင် ပေါ်လာခဲ့
သည်။ တစ်မက်စွာချစ်စရာကောင်းသော ခင်ခင်ကြွေကို ပိုင်ဆိုင်
လိုခြင်းအတွက် မိမိသည် ဤနေရာကို ရောက်လာခဲ့ရသည်။
ဒေါ်မြမိုခိုင်းသောကိစ္စ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် ချစ်ရသူ ခင်ခင်ကြွေကို
ဒီဒီပိုင်ဆိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ကိစ္စပြီးရင် ကြွေဆီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်
ဦး”

ခင်ခင်ကြွေ၏ အတွေ့ထူးသော ချစ်အာရုံကို ခံစားရင်း
နက်တောင်များ စင်းကျလာကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သလဲ မသိ။ နှာ
ခေါင်းထဲတွင် ထူးခြားသော အနံ့အသက်မျိုးကို ရနေသလိုပင်
မွန်နေအောင်ရနေသော အနံ့။ အသီး၏ချဉ်သိုးနေသော အနံ့
ဟု ခံစားမိသည်။ ထို့အပြင် ...

‘ရှူး ရှူး ရှူး ရှူး’

ပြင်းပြသော အသက်ရှူသံမျိုးကို ကြားနေရသည်။ အနား
မှာ ကပ်လျက်ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမျိုး။ အပင်ထက်မှာ
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်တော့ ရှိနေပြီဟု သိလိုက်သည်။
အသက်ရှူသံသည်လည်း အနီးမှာကပ်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည် ဖြစ်ရကား ယင်းသတ္တဝါသည် မိမိနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေ
ရာမှာ ရှိနေသည်ဟု နားလည်မိလိုက်စဉ်တွင် ရင်ထိတ်သွား
ခဲ့ရသည်။

ဓားကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ သို့သော် အနီးမှာရှိ
နေသော သတ္တဝါသည် ရန်မူနိုင်သူလား။ သွေးအေးသတ္တဝါ
လား မသိရ၍ အကြောင်းမဲ့မတိုက်ခိုက်ချင်။ မှားသွားမှာကို
စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ထားသောမျက်ခွံတွေကို တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

မူနီဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် သူတွေ့လိုက်ရ
သည်ကား တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသော အကောင်ကြီးတစ်
ကောင်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ကြီးမားပြီး ရဲရဲတောက်နေကြသည်။

အကြီးကြီး၊ ပါးစပ်ကြီးကလည်း ပြနေသည်။ ပါးစောင်
အစွယ်များက ထွက်နေကြသည်။ အစွယ်တစ်ချောင်း
တစ်ချောင်းသည် နှစ်လက်မခန့် ရှည်သည်။

နာတံကလည်း ပိပ်ပြားပြားနှင့်၊ နှာခေါင်းပေါက်ကြီးတွေ
ထည်း ကျယ်လှသည်။ ထူထဲသော အမွှေးအမှင်များကို ပိုင်ဆိုင်
သော သတ္တဝါကြီး။ မိုးကြယ်၏ရှေ့ရှိ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ
အိုင်ကြောင့်ကြီးထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

ဤမျှလောက် ပုံပျက်ပန်းပျက်နိုင်လှသော သတ္တဝါကြီး
ထို မြင်လိုက်ရသောအခါ မည်မျှပင်သတ္တိကောင်းသောသူ ဖြစ်
ကာမူ ကျောချမ်းသွားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။ ထို့ပြင် မိုးကြယ်နှင့်
အနီးကပ်နေပြီး ချဉ်သိုးသိုးအနံ့ဆိုးကြီးကလည်း ထိုသတ္တဝါ
ကြီးဆီက ထွက်ပေါ်နေသည်။ ကိုယ်နှင့်လိုက်ဖက်သော အပြု
အမူက ပြင်းပြသော အသက်ရှူသံများပင်။

(ယင်းသတ္တဝါကြီးကို မိုးကြယ်က စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ
သူ့လာမှတ်သားမိလိုက်ခြင်းပင်)

ဘာမှန်းမသိသော ထိုအကောင်ကြီးသည် မိုးကြယ်ကို
မုန်ကန်ပြီးတော့ ကြည့်နေရာက လက်နှစ်ဖက်က မိုးကြယ်၏
ထည်ပင်းဆီကို ဆတ်ခနဲရောက်အလာ။ ချွန်ထက်သောလက်
သည်းကြီးတွေက လည်မျိုကိုဖောက်ဝင်သွားပြီးမှ လည်ပင်းကို
ညစ်ထားခြင်း ခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

မင်းစိန်

“ဟင်”

မိုးကြယ်သည် ကျရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော အန္တရာယ်ကြောင့် မထင်မှတ်သောလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

‘ခွပ်’

‘ဘုတ်’

လက်သီးတစ်လုံးက မျက်နှာနှင့် ရင်ညွန့်ဆီကို ဆက်တိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သတ္တဝါကြီးဆီက ညည်းညူသံတစ်ချက်ပင် ထွက်ပေါ်မလာ။ ပြင်းထန်စွာကျလာသော လက်သီးဒဏ်ကြောင့် လွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

‘ဖရော ဖရော ဖြောင်း ဖြောင်း’

လွင့်သွားလိုက်သမျှ အပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်များကိုပင် ကျိုးပြတ်သွားစေကာ အပြင်ဘက်ကိုပင် ရောက်ရှိသွားသည်အထိ မိုးကြယ်သည် တွေ့ကြုံလိုက်ရသော အခြေအနေကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်တည်း။

သူ့ကိုရန်မူတော့မည်မို့ ခွန်အားကိုသုံးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ရသည်။ သို့စဉ်လျက် သူ့လက်သီးသည် ဤမျှအထိ ပြင်းထန်သွားခဲ့လေသလား။ အားတော့ သုံးမိလိုက်သည်။ ဤအားသည် သတ္တဝါကြီးကို အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားစေသည်အထိတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ဆန်းတော့ဆန်းတယ်၊ ငါ့လက်သီးကြောင့်လား။ ငါက ချိတ်ခိုက်လို့ သူကပဲ နောက်ကန်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဘာကောင်ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ငါ ထိုးချွတ်လိုက်တာတောင် အော်သံက ထွက်မလာဘူး”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ သူ စိတ်ချရဲတော့။ အမျိုးအမည်မသိ သတ္တဝါကြီးသည် နောက်ထပ် နားရောက်လာလေဦးမလားဟု သတိထားနေရသည်။ တစ်ဖျားသောက် ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်ရသည်နှင့် အိပ်ရေးကလည်း သွားသလို။ သို့သော် ဓားကို ဘယ်လက်မှညာဘက်သို့ပြောင်းချဦး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သတိထားလျက် အပင် မျက်ခွံတွေက လေးလံလာခဲ့ပြန်သည်။

“ငါ မအိပ်ရဘူး... မအိပ်နဲ့၊ မအိပ်နဲ့”

အားတင်းကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် မရပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘယ်လိုမှတင်းချရတော့။ သတိထားလျက်ကပင်လျှင် မေ့ခနဲဆိုဖြစ်ကာ အိပ်ချွတ်သွားခဲ့လေတော့သည်။ လောကကြီးနှင့်လည်း လုံးဝ အဆက်ပြတ်သွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

မိုးကြယ် ဆတ်ခနဲဆို လန်နီးလာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ထ မြန်မြန်”

အနီးကပ် ကိုယ်ကိုလှုပ်နှိုးပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သလို လက်ကလည်း ဓားအိမ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်သည် မှောင်နေသေးဆဲပင်။ သို့သော် အကောင်းသောကြယ်ရောင်များက ထူးခြားစွာ လင်းလက်တော့ပနေသောကြောင့် မြင်ကွင်းက အနည်းငယ်ပိုပြီးတော့ ပြတ်သားလာခဲ့သည်။

သို့သော် အလင်းရောင်သည် ထူထပ်သောအပင်ကြီးများ၏အပေါ်ကို ကျရောက်ရင်း အနိုင်နိုင်ပင် ထိုးဖောက်နေသည်။ အရွက်များအကြိုအကြားမှ အောက်ကို ယိုစီးပြီးထော့ခပ်ပါးပါးမျှလောက်သာ ရောက်လာသည်။

အန္တရာယ်ရန်ကို မိုးကြယ် ရလိုက်သည်။ မသိစိတ်သူ့ကို အလိုလိုပင် လှုံ့ဆော်လိုက်ခြင်းပင်။ ‘ဟိုအိုအို...’

‘ဖရော ဖရော ဖရော’

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံ၊ သစ်ရွက်များကို တိုးဝင်ကာ တစ်ဦးဦးက သူ့ဆီကိုလာနေပြီဟု ထင်မိလိုက်သည်။ သူသည် ဓားကို အိမ်ထဲက ချက်ချင်းပင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လာသည့် သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု။ သူ့ဆီကို ခုန်ဝင်လာသည်။ အရှိန်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ရိပ်ခနဲ ဖြင့်သာ မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဝှစ် ရှုပ်’

ဓားချက်က လျှပ်ပြက်လိုက်သည့်ပမာ သွက်လက်မြန်ဆန်သွားသည်။ သတ္တဝါကြီး၏ကိုယ်ကို ထိသွားသည်။ ခြေကားယာ။ လက်ကားယားနှင့် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသွားသည်။ ထို့နောက် အပင်ထက်မှ အောက်ကိုဖြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

‘ဘုံး’

စောစောက သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် အကောင်မျိုးပဲ ဖြစ်သည်။ ဤသတ္တဝါပဲလား။ အခြားတစ်ကောင်ကောင်ပဲလား။

မိုးကြယ်ရှိနေသော အပင်ကြီးသည် တသိမ့်သိမ့်တုန်လျက် ရှိသည် ညှိုးမည်းသဏ္ဍာန်များသည် အပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင် ခုန်ကူးကာ မိုးကြယ်ရှိနေသောအပင်ကြီးဆီကို ရောက်ရောက်လာကြသည်။ မိုးကြယ်သည် တိုင်နေ၍မဖြစ်တော့။ ဓားတိုင်လျက်နှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရသည်။

‘ဖရော ဖရော ဖရော ဖရော’

သဏ္ဍာန်တစ်ခုက အပင်ကြီး၏အမြင့်ပိုင်းမှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ တစ်ဦးက ကျောဘက်မှဝင်လာသည်။ သူ့တို့၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုး

စားသည်။ တစ်ဦးက အစွယ်ဖွေးဖွေးထနေသော ပါးစပ်ကြီးကိုမြဲ
ကာ မိုးကြယ်၏လည်မျိုကို ကိုက်ခဲဖို့ ပြင်ဆင်ထားသည်။ တစ်
ပြိုင်တည်းလိုလို ဝင်လာပုံများမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

သို့သော် မိုးကြယ်ကလည်း သွေးပူလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ...
'ဝှစ် ရှစ်'
'ဝှစ် ရှစ်'

အပေါ်မှ ကျလာသူများ၊ ကျောဘက်မှ ဝင်လာခဲ့ကြသူ
ပါ စားချက်တွေကို လှပစွာ ခံစားသွားခဲ့ကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က
အပိုင်းပိုင်းပြတ်ထွက်သွားခဲ့လေရာ အပင်အောက်ကို တဖုတ်ဖုတ်
နှင့် ပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြလေသည်။

မိုးကြယ်သည် ဤစားကို ယခုမှပင် အသုံးပြုမိသည်။
စားက သူ မထင်မှတ်လောက်အောင်ပင် အစွမ်းထက်နေသည်။
လက်တွေ့ သိရသည်။

တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဝင်လာကြသူများသည် ပြင်းပြသော
အသက်ရှူသံများဖြင့် ဒေါသခက်ထန်လျက်ရှိနေကြသည်။ မျက်
နှာကြီးတွေကလည်း ပိုပြီးတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ကို
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြသည်။ လူဝံ၊ မျောက်ဝံများ မဟုတ်ကြသည်
ကတော့ ကျိန်းသေသည်။ ဘီလူး၊ သဘက်များအသွင် ကြမ်း
တမ်းရိုင်းစိုင်းလွန်းလှသည်။ မိုးကြယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စ
စီဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်နိုင်လောက်သည်အထိ ခွန်အားသတ္တိ

မိုးကြယ်ပေါ်သည်။

“သေမထူး နေမထူးပဲဟေ့ ... မင်းတို့ကို ငါမကြောက်
ဘူး လုံးလုံးကရုမစိုက်ဘူး”

မိုးကြယ်သည် အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လိုက်ကာ စားရေး
မင်ပြလိုက်သေးသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကလည်း သစ်
တိုင်းနှစ်ခုပေါ်မှာ မြဲမြံစွာပင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသလို ရပ်နေ
ထွက်။ သူ့ဆီကို ရှေ့၊ နောက်၊ အပေါ်မှ ဝင်လာခဲ့ကြသော
အကောင်များကို တရစပ် ဖွေနှောက် ပတ်ချာလည်ဝေ့ယမ်းကာ
တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ စားချက်တိုင်း ထိသည်။

တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ခုစီ ပြတ်တောက်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။
အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံ တစ်ချက်ထွက်မလာကြ။
အောက်ကိုသာ တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ပြုတ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် လှုပ်ရှားမှုများက ရပ်တံ့
သွားခဲ့ကြ သည်။ အသံဗလံများက ဆိတ်သည်းသွားခဲ့ကြသည်။
ခန်းကျင်သည် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။ မိုးကြယ်ဆီကို နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ
ချောက်မလာကြတော့။

(၁၀)

ပျောက်နေသောရွာ

မနက်မိုးထိန်ထိန်လင်းမှသာ မိုးကြွယ် သစ်ပင်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။

အမျိုးအမည်မသိ သတ္တဝါကောင်များက သူ့ကို အုံနှင့် ကျင်းနှင့် ဝိုင်းပြီးတော့တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်သော သူ၏စွမ်းအားကလည်း မထင်မှတ်အောင်ပင် ထက်မြက်လွန်းလှသည်။ ဤနေရာတွင် လျှင်မြန်မှုနှင့် ဓားသိုင်းပညာက သူ့ကို အထောက်အပံ့ပြုသည်။ အသက်ကို ကယ်တင်သွားခဲ့သည်။

အပင်အောက်ကိုရောက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။ ညက သူ့ခုတ်ချလိုက်သော သတ္တဝါများကို မတွေ့ရတော့

...နတ္ထိလ်...ငါလား

...စက်များလည်း စွန်းထင်းတင်ပြီးတော့ မကျန်ရစ်ခဲ့ကြ။
...သံရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေက မပေါ်။

“ဟယ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... ဦးနှောက်အစားမခံဘူးဟေ့”
ဖြစ်ပြီ။ ကြုံပြီးခဲ့သမျှကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။

...အဆုံး ဓားကိုပင် သွေးကစွန်းထင်မနေ။ လျှောက်သွားရင်း
...ချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။ မျက်နှာသစ်ရန်ပြင်လိုက်
...တည်ငြိမ်နေသောရေပြင်ပေါ်တွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ပေါ်
...ပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ငါပဲ မျက်စိမှားသလား”

သူ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူ အမိအရ မှတ်သား
...ထိုက်ရသည်က တောတွင်းတစ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ရသော
...အောက်သားရုပ်တုပင်။ သူတော်စင်ရုပ်တု၏ မျက်နှာကိုလည်း
...အသေးစိတ်ပင် မှတ်မိထားသည်။ ယခု ရေပြင်ပေါ်မှာ
...ပင်ဟပ်လာသော အသွင်သဏ္ဍာန်သည်ကား ထိုသူတော်စင်ကြီး
...၏

“စိတ်ထဲမှာထင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါလေ”

ထို့နောက် စိတ်ထဲမှာ ပျောက်ပျက်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာ
...တစ်ကာ နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အဓိကတောကြီး
...ထဲမှာပင် ရှိသေးသည်။

နွေဘက်တွင် တောက ထူးခြားမှုမရှိဟု ထင်ရသည်။

ယခု နှစ်ညအိပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထူးခြားမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် အန္တရာယ်သည်လည်း ညဘက်မှာမှ ရောက်လာတတ်သလား ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။

မိမိသာသိထားသော လျှို့ဝှက်ခရီးပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြမိမိက စေလိုရာစေ ခရီးနှင့်လိုက်သော်လည်း မိမိကသာ အားကြီး ခန္တဖြင့် လုံ့လပြုကာသွားရသည်။

(သို့သော် သူမသည် လမ်းမှာ အသက်ကိုထိပါးနိုင်သော အန္တရာယ်များ တွေ့နိုင်သည်ဟု မမှာကြားခဲ့။)

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယောက်ျားကတိ၊ ခရီးဆုံးခန်းတိုင် သည်အထိ အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့် မည်။

မိမိသောက်ခဲ့သော ရေညှိရောင်ဆေးရည်ကြောင့်ပဲ ဖြစ် မည်ထင်သည်။ ယခုထက်ထိ မောပန်းနွယ်နယ်ခြင်း မရှိ။ ခွန် အားတွေက အသစ် အသစ်တိုးလာသလိုပင်။ ယင်းဆေးရည် သည် အာဟာရဖြစ်စေရုံမက ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုလည်း ပြေပျောက်စေသည်။ စားလည်းဖြစ်သည်။ မစားလည်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြမိမိက မိမိကို မည်သည့်အစားအစာကိုမှ မပေးလိုက် ပါ။ မိမိကသာ ဖန်တီး၍ ရိက္ခာခြောက်များကို ယူဆောင်လာခဲ့ရ သည်။ အချို့ရွာများမှလည်း အသားခြောက်၊ ကောက်ညှင်းမုန့် မြောက်များကို တောင်းဝယ်သည်။

သို့သော် သူတို့က မိမိကိုခရီးသွားမှန်းသိကြ၍ စေတနာ ဖြင့် ပေးခဲ့ကြလေသည်။

မိုးကြယ်သည် တစ်ယောက်တည်းခရီးသွားဖူးသော် လည်း ယခုလိုခရီးဝေးဝေးကို မသွားဖူးခဲ့ပေ။ လမ်းမှာ တိုင်ပင် ဆက်တိုင်ပင်ဖက်လည်း မရှိ။ မိမိစိတ်ကူးဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်သည်။ ယခုလို ကြီးမားသည့်အန္တရာယ်မျိုးကိုလည်း မည်သည့်အခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။ တောကလည်း ပိုပြီးတော့ ထူထပ်လာသည့်အတွက် သတိကြီးစွာပင် ထားနေရသည်။ တောကောင်ရိုင်းကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့နိုင်သည်။

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် လွန်စွာမှပွားကြိုင်သော အနံ့အသက်ကို ထောင်းခနဲဆို ရှူလိုက်မိသည်။ ပန်းတစ်မျိုး၏ အိတ်သောအနံ့မျိုးပင်။ တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ယစ်ဖူးရီဝေသွားခဲ့ ရသည်။ ရှေ့ကို ဆက်ပြီးတော့လျှောက်သွားသည်။ ဆွဲဆောင် အားကောင်းသော ဤရနံ့မျိုးကို လွှတ်ထုတ်ပေးသောပန်းသည် ထူးခြားမှုကတော့ ရှိနေသည်။ မည်သည့်ပန်းအမျိုးအစားမှ သိ မသိ။

သွားရင်းနှင့် လမ်းမှာ လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။ လမ်းမှာ ရော၊ အပင်ကြီးများပေါ်မှာပါ မတွေ့ရပါ။ သို့မဟုတ်က အဝေးကနေ လေနှင့်အတူပါလာသော ရနံ့ဖြစ်နိုင်ဟန် တူသည်။

ထိုစဉ် ရှေ့တူရုတွင် မြူတွေက အနည်းငယ်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ သူ မြင်လိုက်ရသည်က မိန်းကလေးတစ်စုသည် ဖြေတောထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ တစ်နေရာကိုထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင် ... လူသွားလူလာ ရှိနေတာပဲ၊ ဒီအနားမှာ ရွာတစ်ရွာများ ရှိနေသလား”

သူ အားတက်သွားခဲ့သည်။ တောထဲမှာ ရွာတစ်ရွာမျှ လောက်မှီ့ဓာတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ပိုပြီးတော့ သွက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးများ၏နောက်ကို အမီလိုက်သည် သို့သော် မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင် ... ဘယ်ကိုရောက်သွားခဲ့ပါလိမ့် ... မြန်လိုက်တာ”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ တစ်ခဏတော့ ရပ်ပြီးကြည့်မိလိုက်သည်။ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုခုကနေပြီး ဝင်သွားခဲ့ကြလေသလားဟု ...။

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

ရယ်သံလိုလိုကြားလိုက်ရသည်။ စကားပြောသံအချို့

နီလည်း မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရသလို။

“ဒီအနားလေးမှာပဲ ရှိနေကြမှာပဲ”

မျက်စိလျှင်လျှင်ဖြင့် ရှာဖွေရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

အသံ၊ စကားပြောသံများကို မကြားရတော့။ ပန်းရနံ့က တစ်ခုတစ်ခုချက်မှာ ရောက်ရောက်လာသည်။

အနိမ့်ပိုင်းတစ်နေရာကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်ရသည်။

သံလှမ်းလှမ်းတွင် ရွာကြီးတစ်ရွာ၊ ရွာပေါ်မှာ မြူတွေက အံ့ဆိုင်းကြသည်။ တောင်ကုန်းလေး၏ ဆင်ခြေလျှောလမ်းကလေးကလည်း ထင်းနေသည်။

မိန်းကလေးတစ်စုသည် ဤလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားကြပြန်တူသည်။ ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်မြန်ဆန်ကြသည်။

အနောက်ကိုသော်မှ မတွေ့ရတော့။ ယင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းလိုက်သွားသည်။ သို့သော် စောစောက လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်သည်ရွာဆီကို တော်တော်နှင့်မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေရသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... ဒီရွာကို ရောက်သင့်ပါပြီ”

တောနက်ထဲသို့သာ တိုးတိုးပြီးတော့ ဝင်လာသည်။ နှုတ် ပျောက်နေသည်။ သို့သော် နားထဲသို့ လူသံ၊ နွားသံ၊

နွားသံများက ဝင်လာခဲ့သလို၊ လှည်းသံများကိုပင် ကြားလာခဲ့သည်။ ရွာကို စောစောက လှမ်းပြီးမြင်လိုက်ခြင်းသည် အမြင်

အားပြီး စိတ်အထင်များလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ခုလိုအသံများကို ကြားနေရခြင်းသည်လည်း ရွာက လှမ်းနေပြီး လေကြောင်းသင့်သောကြောင့် အနီးမှာရှိနေသလို ထင်နေရသည်။ သို့သော် မည်သည်ကြောင့်လဲတော့ မသိ။ တစ်ခုခုကို သင်္ကာမကင်းသလိုပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် တော၏ တစ်ကေပတ်လည်လောက်ကို ကွယ်ပြီး အမှောင်ရိပ်တစ်ခုက ထိုးကျလာသည်။ တိမ်တိုက် မည်းကြီးတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆမိလိုက်သည်။

အပင်ကြီးငယ်တို့၏ အရွက်အလက်များက မိုးထိုးကာ အကိုင်းချင်းယှက်နေသောကြောင့် ကောင်းကင်ကို သေချာစွာ မမြင်ရ။ ယင်းအနားတစ်ဝိုက်သည် အမှောင်ကျသွားခဲ့ကာ နေဝင်စ မိုးရွာဝါနီးအချိန်ပမာ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ မည်သည် ကြောင့်လဲမသိ ... မိုးကြယ်သည် ရှေ့တိုးရ အခက်၊ နောက် ဆုတ်ရ အခက် ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေရာကို ထွက်သွားမည်ပြုသောအခါ ...

“မသွားနဲ့ ... အန္တရာယ်ရှိတယ်”

တစ်ဦးတစ်ယောက်က တားဆီးလိုက်သလို ပီသကြည် မြဲသော အသံတစ်သံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေ၏။ လိုက်ကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ စိတ်များ ၏ ကြားချင်ရာကိုကြားမိတာလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။ သို့ သော် သူ၏ခြေလှမ်းတွေက တစ်ဖဝါးမျှပင် မရွေ့လျားခဲ့ပေ။

ထိုစဉ် ...

‘အူး ဝေါင်း ဝေါင်း’

‘ပူး ပူး ပူး’

တောထဲမှ ဆင်ရိုင်းများ၏ အော်သံများ၊ ကျားဟိန်းသံ များ၊ တောခွေးအူသံများကို ကြားလာခဲ့ရသည်။ ထိုအသံများ သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားခြင်းမရှိကြဘဲ ပို၍နီးနီးလာခဲ့လေ သည်။ တစ်တောလုံးမှာရှိ သားကောင်ရိုင်းကြီးများသည် တစ် ခဲနက် စုဝေးကာ သူ့ဆီကိုလာနေကြသလို ထင်နေရသည်။

“ဟင် ... သားကောင်ရိုင်းကြီးတွေရဲ့ အသံပါလား။

တောထဲမှာ တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စပဲ တွေ့နေရတာ၊ ခုတော့ တစ်စုတစ်ဝေးကြီးနဲ့ ဘယ်ကနေ ရောက်လာခဲ့ကြတာလဲ”

ဟိန်းဟောက်နေကြသောအသံများက ကြားရသူ သွေး ဖျက်စေနိုင်သည်။ ကျောချမ်းစရာကောင်းသည်။ မကြာမီ ခြေ သံများကို ကြားလာခဲ့ရသည်။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

ဆင်ရိုင်းကြီးများ၏ခြေသံများနှင့် တူသည်။ အခြားသတ္တ ဝါများက ဤကဲ့သို့ ခြေသံမပြင်းနိုင်ကြ။ မြေပြင်ကို ဆောင့်နင်း ပြီးတော့ လာနေကြသလိုမျိုး။ ထို့ကြောင့် သိမ့်သိမ့်တုန်ခါလျက် နှိုသည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည်ပင် လှုပ်ခါယမ်းနေကြလေသည်။ အော်သံဟစ်သံများကလည်း ပိုပြီးတော့ ဆူညံလာကြသည်။

ကျယ်လောင်လာကြသည်။ ပတ်ချာလည်ပိုင်းကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည့် အသံများ။

မိုးကြယ်သည် ဤမျှများပြားလှပြီး တစ်စုတစ်ဝေးကြီးလာနေကြသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အပေါင်း၏ အန္တရာယ်ကို တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အပင်တစ်ပင်ပင်ပေါ်ကိုတက်ကာ ရှောင်တိမ်းနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် နီးစပ်ရာအပင်ကြီးများပေါ်တွင် ...

‘ဖြီး ဖြီး ဖြီး ဖြီး’

“ဟင်”

များပြားလှစွာသော မြွေကြီးများကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အဆိပ်ရှိသော မြွေဆိုးများပင် ဖြစ်ကြသည်။ မြွေအမျိုးပေါင်းများစွာ ကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့သည် ပါးပျဉ်းများကို ထောင်ကာ ဒေါသထွက်နေကြသည်။ မိုးကြယ် အပင်ပေါ်ကို မတက်နိုင်ရန် ဟန့်တားနေကြသလိုပင်။

“အပင်တိုင်း အပင်တိုင်းမှာ မြွေတွေနဲ့ပါလား”

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်နေရပါသလဲ။ အခုအချိန်ကျမှ သတ္တဝါပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်က သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်နိုင်တော့။ အကြောင်းကတော့ ရှိနေလေပြီ။

‘အူး ဝေါ ဝေါင်း’

‘ဇူး ဇူး ဇူး’

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့၏အသံများကလည်း ကြောက်စရာကောင်းအောင်ပင် ဆူညံလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မိုးကြယ်သည် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေရလေတော့သည်။ အကောင်များကို မမြင်ရသေးသော်လည်း သူ့ကိုပိုင်းထားကြသလိုပင်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ...

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

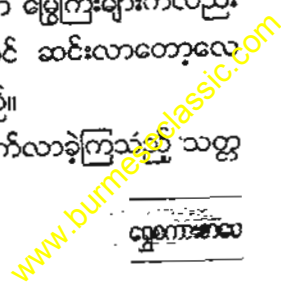
တောတိုးသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မိမိသည် စောစောက ထူးခြားသောပန်းရနံ့၏ ပယောဂကြောင့် အာရုံထွေပြားပြီး ကြားချင်ရာကိုကြား၊ မြင်ချင်ရာကိုမြင်နေခဲ့တာလားဟု ...။ တောတိုးသံတဖြောင်းဖြောင်းကို အဆက်မပြတ် ကြားလာခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ပြင်းထန်သောခြေသံများ။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

အသံကြီးများက တစ်တောလုံး ဟည်းဟည်းထလျက်ရှိနေသည်။ ခြေဆောင့်နှင်းသံကြီးများကလည်း မြေတုန်ဟည်းတာ ပြင်းထန်လှသည်။ အပင်များထက်က မြွေကြီးများကလည်း ပါးပျဉ်းကြီးတွေထောင်ကာ အောက်ကိုပင် ဆင်းလာတော့လေလေးဟု လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေကြသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် တောထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည့် သတ္တ

ဝါများသည်ကား ...

‘ပူး အူး အူး’

‘အူး ဝေါင်း’

“ဟင်”

များပြားလှစွာသော ဆင်ရိုင်းကြီးများ၊ ကျားရိုင်းကြီးများ ဆင်ရိုင်းကြီးတွေက နှာမောင်းကြီးတွေကို မြှောက်ကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကျားရိုင်းကြီးတွေကတော့ ပါးစပ်ကြီးတွေကို ကြိုကာ ဟိန်းဟောက်နေကြသည်။ ကျောဘက်နှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါမှာလည်း တောခွေးများ ဝံပုလွေများက ရန်လိုသောမျက်လုံးတွေဖြင့် မိုးကြယ်ဆီကိုတစ်လှမ်းချင်း လာနေကြသည်။

✱

(၁၁)

သေမင်းတိုင်းပြည်

မိုးကြယ်သည် ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေသော အန္တရာယ်များကြောင့် ပြေးမလွတ်မှန်း သိသွားခဲ့ရသည်။

“အေး ... တစ်ယောက်နဲ့ အများ ... ငါနဲ့ကြုံကြုံကြုံအိမ်ကံထူးလို့သာ ကြုံရတာပဲ၊ မိုးကြယ်တဲ့ ... ငါ မသေခင်မင်းတို့အားလုံးကို သေမင်းတိုင်းပြည် အထိ အရင်ပို့ပစ်မယ်”

ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီး၍ တောင်ကြီးကိုဖြိုမည်ဟန် ဓားတို့ လေထဲမှာဝှေ့ယမ်းကာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ရှေးဦးစွာ ဆာလောင်မွတ်ဆိပ်နေသော ပါးစပ်ပြုံကြီး

များနှင့် လျှာအတောင့်လိုက်ထွက်ကာ တဟဲဟဲနှင့် ပြေးလာ နေကြသော တောခွေးများ၊ ဝံပုလွေများ။ သင်းတို့က အတူတကွ တွဲခဲ့လှသည်။ ယခုတော့ ထူးထူးခြားခြား တွဲပြီးတော့ ပြေးဝင် လာနေကြသည်။ မိုးကြယ်အနားကို ရောက်ကြသည်နှင့် ရှေ့ နောက် သုံးလေးကောင် တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်အုပ်လိုက်ကြသည်။

‘ဝှစ် ရွပ် ရွပ် ဝှစ် ရွပ် ရွပ်’

မိုးကြယ်၏ဓားက၊ ခြေ၊ အသိမ်း၊ အနှုတ်၊ ကိုယ်ပတ် ချာလှည့် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုသတ္တဝါများသည် သူတို့ကိုယ်သူ တို့ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်းပင် သိလိုက်ကြမှာမဟုတ်။ ဓားက ထိရုံနှင့်ပင် ပြတ်တောက်ထွက်သွားသည်။ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုး စားကွဲသွားသည်။ ခါးလယ်က ပြတ်တောက်ထွက်သွားသည်။

ဤဓားအစွမ်းထက်ပုံကို ညဘက် အပင်ထက်တွင် အိပ် စဉ်က ဘီလူးသဘက်အသွင် သတ္တဝါကောင်များနှင့် တိုက်ခိုက် ခဲ့စဉ်ကပင် သိပြီးခဲ့လေပြီ။ ခုတစ်ခါလည်း တောခွေးများ၊ ဝံပု လွေများသည် ဓားထိရုံနှင့် ပြတ်ရှု ပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အနီသတ္တဝါများသည် ရှေ့က သေပြသွားသော အကောင်များကို မြင်တွေ့သွားကြသည့်တိုင် နောက်မဆုတ်ကြ ဘဲ ရဲတင်းစွာပင် သားရဲမင်းရဲစီးကာ တစ်ဖွတ်ထိုးပင် ဝင်ဝင် လာခဲ့ကြလေသည်။

မိုးကြယ်က ထိုသတ္တဝါများကို တိုက်ခိုက်နေဆဲမှာပင်

မင်းရိုင်းကြီးများ၊ ကျားရိုင်းကြီးများသည် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် နှိပ်ကာ ရှေ့ကိုတိုးတိုးပြီးတော့ လာနေကြသည်။ ထိုအထဲ မြေထိုင်ဝက်ဝံကြီးများသည်ပင် ပါလာကြသည်။ သူတို့သည် သည်း အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် ပါးစပ်ကြီးများကိုဖြုတ်ကာ ချွန်မြည့် သာ လက်သည်းရှည်ကြီးများပါသည် လက်တွေကို ယမ်းကာ ယမ်းကာနှင့်။ အချို့ဝက်ဝံကြီးများသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ပေါ်ပင် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

‘အင်း ... ဒါ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ ထိုအကောင်များ အတူတကွ တွဲပြီးတော့လာကြခြင်း သည် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်။ အလေ့အထသဘာဝကို လွန်ဆန် နေသည်။ ထိုအထဲ အပင်ထက်မှ မြွေဆိုးနှစ်ကောင်က မိုးကြယ် ကိုယ်ပေါ်ကို ခုန်ချလာခဲ့ကြလေရာ ...

‘ဝှစ် ရွပ် ရွပ်’

မြွေနှစ်ကောင်သည် အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ပြတ် ဘက်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ မိုးချုပ်စကာလလိုပင် အမှောင်ရိပ် သန်းနေသည့်အတွက် သည်ကနေမှာ နေဝင်မိုးချုပ်မြန်ခဲ့ပြီ ဟုမဟုတ်ပင် ထင်မှတ်မှားမိရသည်။

သင်းတို့က လျော့မသွားဘဲ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝင်လာမစမို့ တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတပြိုက် ပြန်ကျနေသည်။ လက်ပန်းကျချင်လာပြီ။

‘ပူး အူး အူး’
‘ဝေါင်း ဝေါင်း ဝေါင်း’

ဩဝါဒပေး၍ လာနေကြသော တောဆင်ရိုင်းများ၊ ကျားရိုင်းကြီးများကလည်း မိုးကြယ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေကြသည်။ မိုးကြယ်သည် စိုးစဉ်းမျှပင် မကြောက်တော့။ မိမိသောက်သုံးခဲ့သည့် ရေညှိရောင်အရည်ကသည်ပဲ သတ္တိကို တိုးပြီးဖြစ်ပေါ်စေသလား။ အကြောက်တရားကို ပယ်ရှားပေးခဲ့လေသလား မသိ။

သို့သော် အက္ခရာပထဝီတပ်ကြီး ချီတက်လာသည်ကို တိရစ္ဆာန်တပ်ပေါင်းစုကြီးက ကြောက်မနပ်လိလိ ဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် ရန်စွယ်အပေါင်းတို့၏ ခြေထောက်အောက်မှာ မှုန်နှံ့ကြေသွားနိုင်သည်။ ဆင်ရိုင်းကြီးများ၊ ကျားရိုင်းကြီးများ၊ ဝက်ဝံရိုင်းကြီးများ အစရှိသည်တို့သည်လည်း မိမိနှင့် လွန်စွာ နီးကပ်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများလည်း နားမခံသာအောင်ပင် ဆူညံနေကြလျက်။

ယင်းအခိုက်အတန့်မှာပင်လျှင် မြောက်ခနဲ ခုန်ဝင်လာကြသော တောခွေးတစ်ကောင်နှင့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို ထက်ထက်ဖြင့် သုတ်သင်ပစ်လိုက်နိုင်သေးသည်။ ခွေးများတစ်ကိုယ်လုံး နစ်နေကာ မျက်နှာပေါ်ကို စီးကျလာခဲ့သည်။ တစ်ခဏ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် အသံဟူသမျှသည် ရုတ်တရက် ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ကြလေသည်။ မိုးကြယ်သည်

ဆပေါ်မှ ခွေးများကို လက်နှင့်သုတ်ပစ်လိုက်ကာ ဝန်းကျင်ကို အေးအေးတသင့်ဖြင့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်”

မိမိဆီကိုပြေးလာနေကြသော တောရိုင်းသတ္တဝါများသည် ရှေ့ကိုဆက်၍ တိုးမလာတော့ဘဲ နေရာမှာပင်လျှင် ရပ်နေသွားခဲ့ကြသည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရှေ့ကို ဆက်တိုးမလာခဲ့ကြသိမ့်”

တိရစ္ဆာန်များ၏အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်အောင်ပင် မြင်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် မထင်မှတ်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် တောဆင်ရိုင်းများကြားမှ ထွက်လာသည်။ မိုးကြယ်နှင့် မနီးမဝေးမှာမို့ သေချာစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်ကိုလည်း ရှောင်၊ ကျားကိုလည်း မကြောက်၊ အရဲကိုးလွန်းသည့်သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုလိုပင်။

“ကဲ နင်တို့ ဒီနေရာကနေ အမြန်ထွက်သွားကြတော့”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ တောရိုင်းသတ္တဝါများအားလုံးသည် နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ကြကာ အုပ်စုလိုက်ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တောရိုင်းသတ္တဝါများအားထံ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့မှ မိုးကြယ်တက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

မိုးကြယ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မိသည်။ စဉ်းစားမိသည့်တစ်ခဏအတွင်းတွင် ဖျတ်ခနဲဆို အသိကဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ငါ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ဟိုသူတော်စင်ရုပ်ကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ဒီတော့ဒီတောင်ထဲမှာ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခုကို ရှားရှားပါးပါးတွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ၊ ကျေးဇူးကြီးတယ်”

အပင်ကြီးများပေါ်မှ မြွေဆိုးများသည်လည်း တစ်ကော့မှ မရှိကြတော့။ ဘယ်ရောက်သွားကုန်ကြမှန်းလည်း မသိကြတော့။ တစ်တောလုံးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“ဒီသူတော်စင်ကြီးဟာ ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ၊ မိုးကြယ်သည် ကျေးဇူးအခါခါ တင်နေမိသည်။ စောစောကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီကို ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် မရတော့ပါ။ မည်သည့်နေရာကို ထွက်ခွာသွားမှန်း မသိ။ စိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

မိုးကြယ်သည် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော မြေပုံညွှန်းသားရေပုံကားချပ်လေးကို ထုတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ဟန့်တားထားနိုင်ဆဲရှိသေးသည်။ ဤသဘာဝ ရေညှိတတ်ဆေးရည် သည် မည်သည့်အချိန်အထိ အာနိသင်ရှိနေဦးမလဲ။

(မိုးကြယ်သည် ရေညှိရောင်အရည်ကို အစွမ်းထက်သော သဘာဝဆေးရည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။)

သူတော်စင်ကြီးသာ တောရိုင်းသတ္တဝါများကို မဟန့်တားခဲ့လျှင် သူသည် အခုလောက်ဆို ဆင်နင်းခံရ၍ ယပ်တောင်လို ပြားချပ်နေပေရော့မည်။ သို့မဟုတ် အာသာငမ်းငမ်းရှိသော ကျားရိုင်းတို့၏ ပိုင်းဝန်းကိုက်ခဲဆုတ်မြဲခြင်းကို ခံခဲ့ရလေမည်လား။ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများက တစ်စစီ၊ တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ယင်းတို့ကို တောခွေးများက လာရောက်စားသောက်နေကြပေရော့မည်။

လမ်းခရီးတစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ခေတ္တနားကာ ဝါးဆစ်ပိုင်းဖြင့် ရေခွေးကျိုသည်။ ရွာများမှပေးလိုက်သော လတ်ဖက်ခြောက်ကိုခတ်ကာ အချမ်းပြေသောက်သည်။ စေတနာရှင်

www.burmeseclassic.com

ရွာသားများပေးလိုက်သော ဆန်ကို ထမင်းချက်ကာ ငါးခြောက်
ဖိဖုတ်ဆီဆမ်း၍ စားမည်ပြုစဉ် ...

‘ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်’

မိုးကြယ်သည် ဘေးမှာချထားသောစားကို ရုတ်တရက်
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖုတ်ခနဲဆို
ကျသော သတ္တဝါတစ်ကောင်၊ စားအိမ်ထဲကစားကို ထုတ်လုဆဲ
ဆဲမှာပင် ...

“ဟင်”

သူ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

တွေ့လိုက်ရသည်ကား မျောက်မကြီးတစ်ကောင်၊ သား
ငယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝိုက်ထားသည်။ မျက်လုံးတွေက
အစာကိုမျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဆာလောင်မွတ်
သိပ်နေဟန် တူလေသည်။

“အင်း ... မကြောက်မရွံ့နဲ့ ငါ့ဆီလာပြီး အစာတောင်း
နေတာပဲ”

မိုးကြယ်သည် အနီးရှိငှက်ပျောပင်တစ်ပင်မှ ငှက်ပျော
ရွက်ကို ဆွတ်ယူလိုက်သည်။ နောက်တော့ ထမင်းတစ်ဝက်နှင့်
ငါးခြောက်တစ်ဖွဲကို ငှက်ပျောရွက်ပေါ်ထည့်ကာ အနားသို့သွား
ချပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မျောက်မကြီးသည် မိုးကြယ်ကိုကြည့်လိုက်။

အစာကိုကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေလေရာ ...

“စား စား ... နင်စားဖို့ကျွေးတာ”

ထို့နောက် မိုးကြယ်သည် ငှက်ပျောဖက်အပိုင်းပေါ်သို့
ထမင်းများ ပုံချလိုက်ပြီး ဆီနှင့်နယ်ဖတ်ကာ ကျန်သောငါးခြောက်
နှင့် စားနေလေ၏။ ရေခွေးတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ ထမင်းတစ်
လုတ်စားလိုက်နှင့် မစားဘဲနှင့်နေ၍ရသော်လည်း ဝတ္တရားမို့
စားတော့လည်း မိုက်ထဲကို ရှောရှူစွာဝင်သွားခဲ့သည်သာ။

မျောက်မကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း စား
ပည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးကိုလည်း ခွံ့ကာကျွေးနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သားငယ်ကလည်း နို့မလွတ်တလွတ်အရွယ်၊ အ
စာကို လိုလိုလားလားပင် စားနေသည်။ ကျွေးသမျှထမင်းနှင့်
ငါးခြောက်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ကုန်စင်အောင် စားလိုက်ကြ
သည်။ ဝမ်းလည်းဝသွားဟန်တူလေသည်။ ထို့နောက် မျောက်မ
ကြီးသည် မိုးကြယ်ကို နှည့်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။
ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲက ဆုများပင်
ပေးနေသလားမသိ။

ထို့နောက်မျောက်မကြီးသည် သားငယ်ကိုပွေ့ချီကာ
မလှမ်းမကမ်းရှိ အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားခဲ့လေ
သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ ... ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်ပြီးတော့
ဆင်းလာခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သားငယ်က မိခင်၏ကျောထက်မှာ ကုန်းဝိုးပြီး လိုက်ပါလာသည်။ မျောက်မကြီး၏ လက်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ မျောက်မကြီးသည် မိုးကြယ် ဆီကို ရဲတင်းစွာပင် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပြီး လက်ထဲရှိပစ္စည်းကို လှမ်း၍ပေး၏။ မိုးကြယ်က ယူလိုက်သည်။

မျောက်မကြီးသည် မိုးကြယ်ကို စောစောကလိုပင် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ နေရာမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ သစ်ပင်ပေါ်ကို ပြန်တက်သွားခဲ့သည်။ မိုးကြယ်က ယင်းသစ်ပင်ကြီးဆီကို လှမ်း၍မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျောက်မကြီးသားအမိကို မတွေ့ရတော့ပေ။

မျောက်မကြီးပေးသွားသောပစ္စည်းကို သေချာစွာကြည့်မိသည်။ လက်သန်းထက်ဝက်ခန့်သေးငယ်သော နွယ်ချောင်းကို အလုံးတစ်လုံးဖြစ်အောင် ထုံးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထုံးထားသည်ကလည်း ရစ်ပတ်ထားခြင်းမဟုတ်။ ဝက်ပါသဖွယ် အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ကာ ကွင်းထိုးပြုလုပ်ထားခြင်းပင်။ ဤသို့ဖြင့် လွန်းယှက်သလိုအတွင်းဖောက်ကာ အလုံးလေးတစ်လုံးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် မည်သူကမှ ဤနွယ်ကို ယခုလို အလုံးလေးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပါ။ ဤမျှသေးငယ်သော နွယ်ချောင်းအလုံးလေးသည် ကြက်ဥလုံးသာသာလောက်ပဲ ရှိသည်။

ပထမတော့ ကြိမ်ထိုးထားသလို ထင်ရသည်။ ကြိမ်မဟုတ်ပါ။ နွယ်သာ ဖြစ်သည်။ ကြိမ်ကဲ့သို့ မာကျောမနေဘဲ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိသည်။ မျောက်မကြီးသည် မိုးကြယ်အား တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုသည့်စကားကဲ့သို့ ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သည်တစ်သက် လွဲရတော့မည်။ အတွေ့ထူးသည့် ရည်းစားဦး
လေးကို သူ မစွန့်ရက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သေလမ်း ရှင်လမ်းပင်
ဖြစ်ပါစေ ... သူ စွန့်စားရတော့မည်သာ။ မိမိလက်ခံခဲ့သည့်
တိစ္ဆသည်လည်း အောင်မြင်မှသာ။ သို့မဟုတ်က ဒေါ်မြမှီက
သူ့သမီးကို ပေးမှာမဟုတ်။ ခင်ခင်ကြွေကလည်း မိုးကြယ်ကို
ချည်မျှင်ပင်ချစ်နေပါစေ ... မိခင်သဘောမတူက မိုးကြယ်ကို
လက်ခံမှာမဟုတ်။

(၁၂)

ရေဘုရင်နှင့် နွယ်ကွင်းထိုး

အဓိကတောဆိုသည်အတိုင်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင်
တွေကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများသည် သေးသေးမွှားမွှား မဟုတ်ကြ။
တကယ့်ကိုပင် မှတ်သားလောက်သည်။ သေဘေးနှင့်နီးသော
ကိစ္စများပင်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပြန်လှည့်ချင်စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်မိ
သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ဖြစ်ပေါ်မိတိုင်းမှာ ခင်ခင်ကြွေ၏မျက်
နှာလေးကို ချက်ချင်းပင် မြင်ယောင်မိသည်။ စွဲမက်ရှင်ကလေး
က သူ့စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားလေသည်။

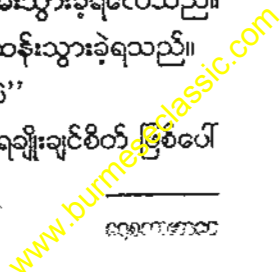
မိမိစိတ်ထင်တိုင်းသာ ဆန့်ကျင်ခဲ့လျှင် ခင်ခင်ကြွေနှင့်

ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးသောအခါ ရေ
တန်ကြီးတစ်ကန်ဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ကနီရေသည် အချို့
နေရာတွင် ကြည်စိမ်းနေသည်။ အချို့နေရာတွင် နက်ပြာရောင်
သန်းနေသည်။ နက်ရှိုင်းသောအပိုင်း ဖြစ်သည်။ ကြာဖြူ၊ ကြာ
နီ၊ ကြာဝါတို့ကလည်း ကန်ထဲမှာ တင့်တယ်စွာပင် ရှိနေကြ
သည်။

အရိပ်အာဝါသကလည်း ကောင်းလွန်းသောကြောင့်
ဆတ္တခဏနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကြာဝတ်မှုန် တို့၏ရနံ့
တို့ လေပြည်က သယ်ဆောင်လာသည်။ ယင်းရနံ့ကို ရှုရှိုက်မိ
ရသည်ဖြစ်၍ စိတ်နှလုံးကလည်း အေးချမ်းသွားခဲ့ရလေသည်။
ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ပိုပြီးတော့ လန်းဆန်းသွားခဲ့ရသည်။

“နားလို့ကောင်းမယ့်နေရာလေးပဲ”

ကိုယ်လက်လည်း သန့်စင်လို၍ ရေချိုးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်

လာသည်။ ရေတိမ်သည့်နေရာကို မှန်းကာဆင်းသည်။ နက်ပြာ
ရောင်သန်းနေသည့်နေရာက ရေနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ယင်းနေရာ
ကို ရှောင်သည်။ သင့်တော်သည့်နေရာတွင် ချိုးသည်။ ရေအေး
အေးနှင့် ထိတွေ့ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးလန်းဆန်း
သွားခဲ့ရလေသည်။

ရေချိုးပြီးသော် ဤနေရာက မခွာနိုင်သေးဘဲ အပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်မှာ မှီပြီးထိုင်နေမိသေးသည်။ ကြာဝတ်မှုန်တို့၏
ရနံ့ကို ရှုမိပြီး နှစ်သက်မိသည်နှင့် အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာကာ
မေ့ခနဲဆို အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ၏။

မိုးကြယ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်နှင့် ကန်
ထဲတွင် ထူးခြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကန်ရေပြင်သည်
သိသာစွာပင် လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ကြည့်စိမ်းနေသောအရောင်နှင့် နက်ပြာရောင်
သန်းနေသော အရောင်တို့သည် ပေါင်းစပ်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်
ကန်လုံးသည် ရွံ့နှစ်ရောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ကန်ရေသည်
လည်း တစ်ကန်လုံးရွံ့ရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကြာများသည်လည်း နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ကြလေ၏။ ကန်ရေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုမောက်ပြီး
ဆော့ လျှံတက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကမ်းပေါ်သို့တိုင် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့်ပျံ့နှံ့လာခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မိုးကြယ်၏အထုပ်ထဲမှ နွယ်ကွင်း
အလုံးလေးသည် အထုပ်ပြေကျသွား၍ အပြင်ကို ထွက်ကျလာခဲ့
သည်။ လိမ့်လိမ့်ပြီးတော့ ဆင်းသွားခဲ့လေရာ ရေစပ်အထိပင်
ရောက်သွားခဲ့သည်။ ယင်း ကြက်ဥခန့် နွယ်ကွင်းအလုံးလေး
သည် ရေနှင့်ထိခါမှ ရပ်တန့်သွားခဲ့လေသည်။

ကန်ရေသည် မြစ်ချောင်းတစ်ခုနှင့်များ ဆက်သွယ်မှုရှိ
နေလေသလား မသိ။ ရေတက်ရေကျ အပြောင်းအလဲရှိကာ
သေလို မောက်လျှံပြီးတော့ တက်လာခဲ့လေသလား မသိ။ ကန်
၏အလယ်တွင် ရေပြင်က ဆူပွက်လာသလိုပင် ...။

‘ဘွပ် ဘွပ် ဘွပ် ဘွပ်’

ထူးခြားသောအသံများကလည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြ
သည်။ ရေသည် မောက်လျှံပြီးတော့ တက်လာကာ မည်းမည်း
သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းသဏ္ဍာန်ကြီး
သည် ရေပေါ်မှာပေါ်လာကာ ကမ်းဘက်ဆီကို တဖြည်းဖြည်း
နှင့်ကူးလာခဲ့သည်။ ယင်းသတ္တဝါကြီးသည် လွန်စွာမှကြီးသော
သော မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ရေစပ်ထဲသို့ကျသွားခဲ့သော နွယ်ကွင်း အလုံးလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးထွားလာခဲ့လေသည်။ ရှည်လျားသောနွယ်ချောင်းကြီးသည်လည်း လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။ အချို့တောထဲတွင် ဆံခြည်မျှင်ထက် အနည်းငယ်ကြီးသော မြက်ပင်ကဲ့သို့အပင်များ ရှိကြသည်။ သို့သော် မနူးညံ့ဘဲ ကြမ်းတမ်းသည်။ တစ်မျှင်လောက်ကိုနုတ်ယူပြီး ရေထဲပစ်ချကြည့်ပါက လှုပ်ရှားပြီး ကူးနေတတ်သည်။ ရေစိုနေသော ယင်းအမျှင်ကို လက်နှင့်ကိုင်ထားကြည့်ပါက လက်ထဲမှာ လည်နေတတ်သည်။

ယခု နွယ်ကွင်းထိုးရှည်လုံးလေးသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ရေနှင့်တွေ့ထိသော် ရှင်သန်လာသည်။ အထုံးက ပြေလျော့ကာ လျင်မြန်စွာပင် အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့လေသည်။ မြွေတစ်ကောင်လိုပင် လန်းလန်း၊ လန်းလန်းနှင့် တိုးပြီးတော့ထွက်လာသည်။

ရောမမိကျောင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဖြစ်ပြီး သာမန်မိကျောင်းများထက် သုံးဆခန့်ကြီးမားသည်။ ရေထဲမှ ငါးများ၊ ကုန်းပေါ်မှ သတ္တဝါငယ်လေးများကို ဖမ်းဆီးစားသောက်ပြီး ကြီးချင်တိုင်းကြီးထွားနေသော နှစ်ချို့ကောင်ကြီးပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

သူသည် မိုးကြယ် ကန်ထဲကိုဆင်းပြီး ရေချိုးကတည်းက ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားခံကိုရှာဖွေရန်

ရပေါ်ကို တိတ်တဆိတ်တက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

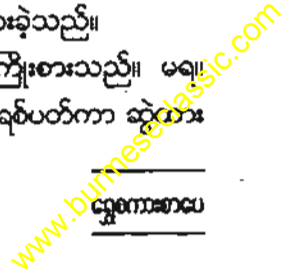
မိုးကြယ်ကတော့ ကြာဝတ်မှုန်ရနံ့ ကြောင့် အိပ်ဆေးမိသလိုဖြစ်ကာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ တကယ်တော့ ယင်းရနံ့သည် အဆိပ်ရနံ့ ဟု ယူဆလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။

မိကျောင်းကြီးသည် ကမ်းစပ်ဆီကို ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဘုရားမခေါင်းကြီးကပင် လေးငါးတောင်ခန့် ရှိသည်။ သူသည် နက်လုံးနီကြီးဖြင့် မိုးကြယ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရေထဲမှ အလျားထိုးကာ ကမ်းပေါ်ကို တက်လာခဲ့လေသည်။ နီအခါ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကြီးသည် ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော အောင် ကြီးထွားလွန်းနေသည်။ မိကျောင်းမဆန်သော မိကျောင်းပြိတ္တာကြီး တစ်ကောင်ပင်တည်း။

ထိုရောမမိကျောင်းကြီးသည် လျင်မြန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် မိုးကြယ်ဆီကို လာနေသည်။ ရေထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စားသော မိကျောင်းကြီးသည် ကုန်းပေါ်မှာလည်း သွက်လက်ထွက်မြန်စွာသွားလာနိုင်စွမ်းရှိသည်က မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။

သို့သော် မိကျောင်းကြီးသည် မိုးကြယ်ဆီကို ပြေးလာနေရာက ရုတ်တရက် တန့်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ကို နောက်မှနေ၍ ဘစ်ဦးဦးက ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ မရ။ မိကျောင်းကြီး၏ခြေထောက်များကို နောက်မှရစ်ပတ်ကာ ဆွဲထား

သည်မှာ သေးငယ်သော နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းပင်ဖြစ်သည်။ စောစောက နွယ်ကွင်းထိုးလုံးလေးသည် ရေထဲသောကြောင့် အားလုံး ပြေလျော့သွားသည်။ ရေကြောင့် ရှင်သန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နွယ်ရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကာ မိကျောင်းကြီးကို ရစ်ပတ်ဖမ်းဆွဲထားခြင်းပင်။

ထိုအခါ မိကျောင်းကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကာ မိမိအား အနှောင့်အယှက်ပေးသည့်ရန်သူကို ရှာဖွေလေတော့သည်။ သို့သော် သူ့ကိုဆွဲထားသည်မှာ သတ္တဝါအချင်းချင်းမဟုတ်ဘဲ သေးငယ်သည့် နွယ်ကြိုးရည်တစ်ချောင်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နွယ်ကြိုးကိုကိုက်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နွယ်ရှင်သည် လွတ်နေသောအဖျားတစ်ဖက်က လေထဲကိုမြောက်တက်လာကာ ...

‘ဝိုး’

မိကျောင်းကြီး၏ မာကျောသောကျောပြင်ကို ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘အူး’

မိကျောင်းကြီး၏ ပါးစပ်ကြီးသည် ဖြဲထွက်သွားကာ ထူးဆန်းသောအသံကြီးက ဝမ်းခေါင်းထဲမှ ညှစ်ပြီးတော့ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ နွယ်ရှင်သည် သံချောင်းပမာ မာကျောလှပြီး မိကျောင်းကြီးကို တိုက်ခိုက်နေသည့်အတွက် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်

ဘဲဖြစ်နေသည်။ တစ္စပ်တစ်ဖြင့် လှံနှင့်ထိုးသည့်ပမာ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်နေသည်။ မိကျောင်းကြီးသည် နာကျင်လွန်းသောကြောင့် တအော်တည်းအော်နေရသည်။

ပါးစပ်ကြီးဟပြုကာ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ရင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ တလိမ့်လိမ့်နှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ ခိုင်မာသော နွယ်ရှင်သည် မိကျောင်းကြီး၏ကိုယ်လုံးကြီးကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ရစ်ပတ်သွားခဲ့လေ၏။

‘အူး’

‘အူး’

ရေဘုရင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း လက်သန်းထက်သေးငယ်သည့် နွယ်ချောင်းလေး၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရကာ ရေထဲကိုပြန်ဆင်းပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နွယ်ရှင်က မိကျောင်းကြီးက မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားပြီး တိုက်ခိုက်၍ အားရတော့မှ လွတ်ပေးလိုက်သလို ပြေလျော့သွားခဲ့လေ၏။

ထိုအခါကျမှ မိကျောင်းကြီးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကြီးကို အနိုင်နိုင်သယ်ဆောင်ကာ ကန်ကြီးထဲကို ပြန်ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။ ကြီးစွာသောဒဏ်ရာများကြောင့် ရေအောက်မှာပင် သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

မိုးကြယ်သည် ဖျတ်ခနဲဆို လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ဘေးမှာ ချထားသည့် ဓားကိုပင် ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

အိပ်မက်လိုလို၊ ဘာလိုလို ခံစားဖြစ်ပေါ်နေမိသော ကြောင့်ပင် ပါလာသည့်အထုပ်ဆီကို အကြည့်က ရောက်သွားခဲ့သည်။ နွယ်ကွင်းထုံးအလုံးလေးသည် အောက်ကိုကျနေသည့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ရေစိုနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဓားကိုခွဲပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ရေအိုင်ဘက်ဆီကို လျှောက်သွားကြည့်သည်။ စွတ်ကြောင်းရာကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ရေအိုင်ထဲမှတက်လာသော စွတ်ကြောင်းရာကြီးက တစ်ခု၊ ကန်ထဲကိုဆင်းသွားသည့် စွတ်ကြောင်းရာကြီးက တစ်ခု၊ ကြီးမားသော စွတ်ကြောင်းရာကြီးများသည် မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်တည်း၏ သွားလာရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာလား။

“ငါ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာလား။ တကယ်ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာလား။ အိပ်မက်ဆိုရင်လည်း ဒီစွတ်ကြောင်းရာကြီးက ဘာလဲ၊ ဒါ သတ္တဝါတစ်ကောင်က ရေထဲကတက်လာပြီး ပြန်ဆင်းသွားကြတဲ့ အမှတ်အသားတွေပဲ”

မိုးကြယ်သည် ဇဝေဝေါဖြစ်နေသည်။ အဖြေမှန်က

အမှတ်သညာထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ နွယ်ကွင်းထုံးလေးနှင့် မိကျောင်းကြီးတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများက အထင်ကရ။ သို့သော် ယခုလက်ရှိ နွယ်ကွင်းထုံးလေးကတော့ သူ့နဂါးအရွယ်အစားအတိုင်းပင်။ သူ့စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်ဟုပဲ မှတ်ယူလိုက်တော့သည်။

ရေအိုင်ကြီးထဲမှာလည်း ကန်ရေပြင်က တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ ကြာပန်းများကလည်း နဂါးနေမြဲအတိုင်းပင်။ သို့သော် ကြာဝတ်မှုန်တို့၏ရနံ့ကို နောက်ထပ် မရှူရှိုက်လိုတော့။ ယင်းရနံ့သည် အဆိပ်ရနံ့ပဲဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူထားမိလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ နွယ်ကွင်းထုံးလေးကိုလည်း သေချာစွာသိမ်းကာ ခရီးနှင့်အတူခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိမိကို အကျိုးပေးသူ၊ အသက်သခင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ မျောက်မကြီးသည် ထမင်းရှင်အဖြစ် ကျေးဇူးတင်စွာပေးခဲ့သည့် နွယ်ကွင်းထုံးအလုံးလေး။ တောတောင်ထဲတွင် အချို့ ခုကွပ်များ မှ အစွမ်းထက်သောပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဤနွယ်ကွင်းထုံးလေးသည်လည်း မိမိထင်သလို တစ်စုံတစ်ရာသော အစွမ်းသတ္တိမျိုးကို ပေးနိုင်လေသလားဟု ...။

ရှေ့တွင် မြို့များက ပါးလျှော့ပင် ကျနေကြသည်။ သွား
ပါများ ခရီးရောက် ဟူသောစကားအရ မိမိအရပ်ဒေသနှင့်
လည်း ဝေးသထက်ဝေးလာခဲ့ပြီ။ သုံးရက်အတွင်းမှာပင် ဤမျှအ
ထိ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်က မယုံကြည်နိုင်စရာ။ သာမန်ခြေလှမ်းမိုး
နှင့်ပင် သွားခဲ့သည်။ သို့စဉ်လျက် ဤမျှအထိ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်
ကိုက အံ့အားသင့်စရာကောင်းနေသည်။

“အင်း ... လမ်းမှာ ငါတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်
တွေကလည်း အသက်နဲ့ရင်းခဲ့ရတာပါပဲ။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်
လာခဲ့ဦးမလဲ၊ ငါ့အတွက် ကောင်းကျိုးမတွေ့ခင် ဆိုးကျိုးတွေထက်
ဆီးပြီးတော့ စောင့်နေကြတာပါပဲလား။”

မြို့များကျနေသည့်နေရာကိုအရောက်တွင် ကြီးမားသော
ချောက်ကြီးတစ်ခုက ဆီးပြီးတော့ခံနေသည်။ ချောက်သည် နဂါး
ရှိုင်းပုံပေါ်သည်။ တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ပေလေးဆယ်လောက်
ကွာဝေးသည်။ အဓိကတော့ကြီး၏အဆုံး နယ်နိမိတ်ကန့်သတ်
ချက်ဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။

(၁၃)

ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ဆီသို့

ဤချောက်ကြီးသည် သူ့အတွက် ကြီးစွာသော အဟန့်
အတား ဖြစ်စေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါး
ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်အောင် မည်သို့ကူးနိုင်ပါမည်လဲ။

ကူး၍ရနိုင်မည့်နေရာ ရှိလိုရှိငြား လိုက်ပြီးတော့ကြည့်
မိသည်။ မတွေ့ရ။ သို့သော် တစ်နေရာကိုရောက်သော် လွန်
စွာမှမြင့်မားသော အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်
ရသည်။ မိုးသို့စွင့်ကာ ဖြောင့်တန်းပြီးထွက်နေကြရာ ဘေးကို
လည်း လွန်စွာပြန့်ကားနေခြင်း မရှိလှပေ။

“တော်တော်မြင့်တဲ့ အပင်ကြီးပါလား၊ တိမ်တွေထဲထိ

အောင် ဖောက်ဝင်နေတယ်။ ဘာအပင်ကြီးပါလိမ့်၊ ဟာ... ဘာ
အပင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ချောက်ကမ်းပါးဆီထိတော့ ကောင်း
ကောင်းမိတယ်။ လွန်တောင်ထွက်သွားဦးမယ်”

အကြွကြီးကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့သောစိတ်ကူး
ရရှိခဲ့သည်က သူ့ဓားအစွမ်းကို ယုံကြည်သောကြောင့်ပင်။ ခန့်
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရန်အသွယ်သွယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်
လာခဲ့ရ၍ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့။ သတ္တိလည်း ပိုပြီးတော့
ကောင်းလာသည်။ ပန်းပဲသမား၏လက် မည်မျှထက်သည်ကို
သူ အစွမ်းပြခဲ့သည်နှင့်ပဲ သိနိုင်ခဲ့သည်။

မိုးကြယ်သည် အပင်ကြီးနှင့် ချောက်ကြီး၏အကျယ်ကို
ချိန်ဆလိုက်ပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပင်
ကြီး၏အနားကို တိုးကပ်သွားသည်။ ဓားကိုလည်း ဓားအိမ်ထဲမှ
ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ချောက်ကြီးဘက်သို့ လဲကျ
မည့်နေရာ၊ ပင်စည်၏အထက် တစ်တောင်အကွာလောက်မှနေ
၍ စတင်ရွံ့ရုတ်သည်။

‘ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်’

ဓားသွားထိသည့်နေရာသည် ဆပ်ပြာခဲကဲ့သို့ လွယ်ကျ
စွာ နစ်ဝင်သွားသလိုပင်။ ခပ်ဆဆလေး ဒုတ်လိုက်သည့်တိုင်
ထက်လွန်းသောဓားသွားကြောင့် နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ဝင်သွားခဲ့သည်။
အသားမာသောအပင်ကြီးသည် မိုးကြယ်၏ဓားကို အံ့မတုနိုင်။

အားသိပ်မသုံးဘဲ လေးချက်လောက်ပဲ ဒုတ်လိုက်ရသည်။

‘ရွတ် ရွတ် ရွတ် ရွတ်’

အသံကမြည်လာပြီး ချောက်ကြီးဘက်ကို ယိမ်းလာခဲ့
ရာ မိုးကြယ်သည် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာပင် ပြေးထွက်သွားခဲ့
ရသည်။ အပင်ကြီးသည် ချောက်ကြီးဘက်သို့ ယွန်းငိုက်ပြီး
ကျဆင်းလာခဲ့လေရာ ...

‘ရွတ် ရွတ် ရွတ် ဖြောင်း ဖြောင်း ဝုန်း’

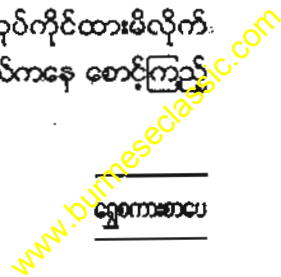
နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျယ်လောင်သောအသံကြီးဖြင့်
ဆုံးဘုံးလဲကာ ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။

အပင်ကြီး၏အဖျားပိုင်းသည် တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါး
ဆီမှာ ခိုင်မာစွာပင် တင်နေလေတော့သည်။

မိုးကြယ်သည် သစ်ပင်ကြီးက တံတားကြီးသဖွယ်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို ကျေနပ်စွာပင် ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်
နောင်လျှင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေတစ်ခု၊
ဘာထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်၊ အဟန့်အတားတွေများ
ချောက်လာဦးမလဲ”

ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်
သည်။ ထို့နောက် အပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်ကနေ စောင့်ကြည့်
နေမိသည်။

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

အသံတွေက ပိုမိုကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ အသံမျိုးစုံပင်။ တောရိုင်းသတ္တဝါကြီးများက သူ့ကိုရန်မူရန် ထပ်ပြီးရောက်လာကြပြန်ပြီလားဟု ထင်မိလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်လျှင် တောထဲမှ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ့မျောက်၊ ယုန် အစရှိသော သတ္တဝါငယ်လေးများသည် အသံထိုးထွက်လာခဲ့ကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းအကောင်လေးများသည် သူ့ဆီကိုဦးတည်ပြီးတော့ လာနေကြသည်။

“တစ်စုတစ်ဝေးကြီးပါလား... ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လိမ့်”

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ချောက်ကြီးဆီက လာနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

“ချောက်ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာနေကြတာလဲ... ခုန်ကြမလို့လား”

သူတို့၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် ကျနေသောအပင်ကြီးဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ သစ်ပင်ပေါ်ကိုတက်ကာ ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ဆီက စတင်ပြီးတော့ ကူးလာကြသည်။

“ဟင် ... တော်တော်ဟုတ်ကြတဲ့ကောင်တွေပဲ။

အကြံအစည်အတိုင်းလုပ်လိုက်တာ သူတို့အတွက် ဖြစ်သွားပါသေး’

တောရိုင်းသတ္တဝါလေးများသည် မျိုးနွယ်ချင်းမတူကြသော်လည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် အတူတူပင် ကူးနေကြသည်။ သူတို့ချည်းပဲသာ မဟုတ်ကြ။ နောက်ထပ် ကောင်ရေတော်တော်များများသည်လည်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်အချိန်ကတည်းက တောပြောင်းချင်နေကြမှန်း မသိ။ ချောက်ကြီးထဲသို့ လိမ့်ကျသွားမည်ကိုပင် ခိုးရိမ်ကာ သတိထားပြီးတော့ ကူးနေကြသည်။

အဓိကတောကြီးထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သားရဲရိုင်းသတ္တဝါကြီးများ ရှိကြသည်။ အချို့သားကောင်ငယ်လေးများသည် ဒဏ်မခံနိုင်ကြ၍ ထိုတောမှ ရှောင်ထွက်လိုကြသည်လဲလား မသိ။ သို့မဟုတ် တောတွင် များပြားလှသောသားကောင်များကြောင့် အစာရှာရ မလွတ်လပ်ကြသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့အတွက် ကောင်းမှုတစ်ခုပြုလုပ်ပေးသလို ဖြစ်သွား၍ ကျေနပ်မိသည်။

အချိန်တော်တော်ကြာ စောင့်နေမိရသည်။ တစ်ကောင်မှ အဖိတ်အစင်မရှိဘဲ ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ကို ရှော့ရှုစွာ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်မှာမှ သူလည်း သစ်ပင်ကြီးပေါ်က ကူးလာခဲ့လေသည်။ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြောင့် သတိ

ထားပြီးတော့ ကူးလာရသည်။ ချောက်က အနက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ ကျသွားပါက အရိုးအသား တခြားစီ ဖြစ်သွားလောက်သည်။ မိမိ မည်သို့ ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားသည်ကို သိနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ချောက်ကြီး၏တစ်ဖက်ကို ချောမောစွာ ယုံ ရောက်သွားခဲ့သည်။ စောစောက တိရစ္ဆာန်လေးများသည် မည် သည့်အရပ်ကို ထွက်သွားကြမှန်းပင် မသိလိုက်။ လိုရာခရီးကို ရောက်သွားကြပြီထင်သည်။

သို့သော် တစ်နေရာတွင် သားကောင်လေးများက တန်းကာရပ်နေကြသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးကြယ်ကို လှမ်းပြီးတော့ကြည့်နေကြသည်။

“ဟင် ... လက်စသတ်တော့ သူတို့က တစ်နေရာက နေ ဝါကို စောင့်ကြည့်နေကြတာကိုး”

အကောင်ငယ်ကလေးများသည် မိုးကြယ်ကို ဤသို့ ကြည့်နေကြခြင်းမှာ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေး နိုင်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကာကြည့်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ ထို့အပြင် နှုတ်ဆက်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မိုးကြယ်ကလည်း သူတို့ကို ပြန်ပြီးတော့ကြည့်နေမှန်း သိသွားကြ သောအခါ ကျေနပ်သွားကြဟန်တူသည်။ ထို့နောက် သူတို့ အလိုရှိသော တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မိုးကြယ်သည်လည်း ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤတောသည် အဓိကတောကြီးနှင့် ခြားနားမှုရှိသည်။ မြူတွေက နေရာအနှံ့ ခပ်ပါးပါး ကျဆင်းလျက်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် အဓိကတောကြီးထက် ပိုပြီးတော့ တောထူထပ်။ မြူထူ သူင် သူ သတိထားရသည်။ အကြောင်းမှာ မြူတွေအောက်မှာရှိ နေသော ရွာတစ်ရွာကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်သော်လည်း သွားရှာ တော့ ရွာကပျောက်သွားခဲ့သည်။ ယင်းမြူများသည် တံလုပ် တော မြေပြင်ကို ရေထင်မိသကဲ့သို့ လှည့်စားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် ကြာဝတ်ဆံကဲ့သို့ မွှေးသောရနံ့၊ အမည်မသိ၊ မမြင်ရသော ပန်းတို့၏ရနံ့တို့ကိုလည်း မရှုရှိုက်မိမို့ သတိထား နေသည်။ အဓိကတောကြီးထဲတွင် ထိုရနံ့မျိုးကို မိမိရှုရှိုက်မိခဲ့ သည်။ ထိုအခါ စိတ်ထဲမှာ မရှိကို အရှိထင်လာခြင်း၊ အိပ်ချင်စိတ် ခြင်းပြလာခြင်းတို့ကို ခံစားလာခဲ့ရသည်သို့ပင်။

မိမိအတွက် အဆိပ်သင့်ရနံ့မျိုး မို့ အန္တရာယ်ရှိသည်။ တောက နက်သထက် နက်လာသည်။ ထိုစဉ် ...

www.burmeseclassic.com

‘အူး ဝေါင်း’

ကျားတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်လိုက်သံနှင့်အတူ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ရိပ်ခနဲဆို ရောက်အလာ ... မိုးကြယ်သည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲမှ လျှင်မြန်စွာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ်ကို ပစ်ကျလာသော သဏ္ဍာန်ကြီးကို တစ်ချက်ရှောင်လိုက်ရင် ဓားကလည်း ပိုင်းအချ ...

‘ဝှစ် ရွှပ်’

မမိလိုက်။ လေကိုသာ ခုတ်မိသွားသည်။ ယင်းသဏ္ဍာန်သည် ဘယ်ဆီကိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

“လျှင်လိုက်တာ ... အကောင်ကိုတောင် မမြင်လိုက်ဘူး”

သတိလစ်၍ မဖြစ်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျားတစ်ကောင်မှန်းတော့ သိသည်။ သူ့ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဘာကျားမို့လဲ။

မိုးကြယ်၏စိတ်က တစ်နေရာကို ရောက်သွားစဉ် သဏ္ဍာန်က သူ့အပေါ်ကို ရိပ်ခနဲဆို ကျလာခဲ့ပြန်သည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ရွှပ် ရွှပ်’

ဓားချက်က အထက်အောက် ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ သွေးစက်တွေက မြေပြင်ပေါ်ကို တပေါက်ပေါက်နဲ့ ကျလာခဲ့ကြသည်။ ထိသွားဟန်တူသည်။ သို့သော် အကောင်

ကိုတော့ မမြင်လိုက်။ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းပင် မသိ။ စိတ်ထဲမှာ သက်မကင်းဖြစ်မိသွားသည်။ တောခြောက်ခံရပြီလားဟူ၍ ...။ မဖြစ်နိုင်။ တောခြောက်ခံရလျှင် သွေးစက်တွေက ခုလို ကျလာခဲ့ကြမှာ မဟုတ်။

သဏ္ဍာန်က နောက်ထပ် သူ့ဆီကိုရောက်မလာတော့။ သတိကတော့ ကြီးစွာပင်ထားနေရသည်။ အန္တရာယ်ကတော့ အဓိကတောကြီးလို အချိန်မရွေးရောက်လာတတ်သည်။ ဘာထူးသလဲ။

“ရှင် ... ရှင် တော်တော် ရမ်းကားပါလား”

အသံတစ်သံက အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ လျှောက်လာနေသူတစ်ယောက်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဝံသားရေကို အပေါ်အောက်တစ်ဆက်တည်းဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှည်လျားသော ဆံကေသာမျှင်များက ကျောထက်မှာ ဖြန့်ကြက်ထားပြီးတော့ ချထားသည်။ မိုးကြယ်ကို လေးဖြင့်ချိန်ထားသည်။ မြားစူးက မိုးကြယ်၏ ရင်ဝတ်တည့်တည့်ဆီ။

သူမသည် မျက်နှာပြင်မှာ အခြယ်အမှုန်မရှိသော်လည်း အလှသွေးစုန်းသစ်ကာ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ သို့သော် ဇုန်ဝန်းတွေက ချစ်စရာမကောင်း။ မာကျောခက်ထန်နေသည်။ လေးညှို့ကို တင်းတင်းပင်ဆွဲထားသည်။

မိုးကြယ်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်ရှိလိမ့်မည်။ ဤတောနက်ကြီးထဲမှာ လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်က ဆန်းသလိုလိုပင်။

“ငါက ဘာကိုရမ်းကားမိလို့လဲ”

“ဪ... ပြန်မေးနေရသေးတယ်၊ လာ ... လာကြည့်”

သူမက ဆွဲတင်ထားသောလေးညှို့ကို လျှော့လိုက်ပြီး တစ်နေရာကိုထွက်သွားသည်။ စောစောကတော့ သူ့ကို တကယ်ပဲ ပစ်ခတ်တော့မလိုနှင့်။ ခုတော့ စိတ်ပြောင်းသွားဟန်တူသည်။ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝပ်နေသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာရထားဟန်တူသည်။ မထနိုင်။

“တွေ့လား ... ရဲဘိုကြီး ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သူ သေတော့မယ် အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်”

သူမက စူးရဲသော မျက်စောင်းတစ်စွဲတိုးကာ ပြောလိုက်သည်။ အရာရာကို ပြာကျသွားစေလောက်သော မျက်စောင်း။ သူမကို အစကတည်းက လျှော့တွက်၍မရမှန်း သိသွားခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်ကို ရန်မူတာ ဘာကောင်မှန်းမသိလိုက်ဘူး၊ ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ကာကွယ်ရင်း အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ၊ မင်းက

ကျားနဲ့ အတူနေတာလား”

“ဘာရှင့်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတာက ဒီလိုရိုင်းစိုင်းတဲ့သတ္တဝါမျိုးကို အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး လက်ခံထားကြတာ မင်းက ခွေး၊ ကြောင်မွေးသလို မွေးထားတယ်ဆိုတာ ...”

“ရဲဘိုကြီးကို အဖေက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မွေးလာခဲ့တာ၊ အစကတော့ သားစိမ်းငါးစိမ်းမစားတတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေတဲ့ကျားကို တစ်ယောက်ယောက်က အသားစိမ်းတွေ ခိုးကျွေးခဲ့လို့ အရသာတွေ့သွားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက သားကောင်ဖမ်းပေးတယ်၊ တောနက်ထဲမှာပဲ နေစေရတယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက် နေ့စဉ် အမဲသားကောင်ရှာပေးတယ်”

“ငါ အဲဒီလိုမှန်း မသိလို့ပါ ... ခုလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အဖေသာသိသွားခဲ့ရင်တော့ ရှင်မလွယ်ဘူး၊ ရှင့်ကို အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သားသမီးလို သဘောထားတဲ့ ဒီကျားကို သတ်ပစ်လိုက်လို့”

“ငါနဲ့တွေ့ပေး ... ငါ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟင် ... ရှင်းပြမယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ... သူတို့က တစ်ယူသန်တော့ ရှင့်လို သူစိမ်းတစ်ယောက်က ဘယ်လိုပဲရှင်းပြ၊ ရှင်းပြ လက်ခံမှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာကို လူစိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာရင် ကျူးကျော်တယ်လို့သတ်မှတ်ပြီး မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါ ဥပဒေပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းကော ငါ့ကို တစ်ခါတည်းအပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိနေသလား”

“အဲဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးရှိနေခဲ့ရင် စောစောကတည်းက ရှင်သေဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် မင်းက စည်းကမ်းဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်ကို လူကြီးတွေနဲ့ လက်ထဲကို အပ်မလို့”

“ဟင်”

ထိုစဉ် လူတစ်စု၏စကားသံများကို ကြားလိုက်ရသည် သူမ၏အမူအရာသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။

“ဟင်... အဖတို့ လိုက်လာကြပြီထင်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး... လာ လာ”

သူမသည် မိုးကြယ်ကို တစ်နေရာသို့ခေါ်သွား၏။

(၁၄)

အန္တရာယ်ဝိုင်းထားခံရလေပြီ

သူမသည် မိုးကြယ်ကို တစ်နေရာသို့ခေါ်သွားသည်။ မိုးကြယ် နားမလည်တော့။ သူ့ကို လူကြီးတွေရဲ့လက်သို့ အပ်ညှပ်ဟုလည်း ဆိုသေး... ခုတော့ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ရှောင်ထိမ်းစေပြန်သည်။

မကြာမီ ဂူတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းဂူ၏ ဆေးမှာလည်း ဒေါင်လိုက်အက်ကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသော လူကြီးတစ်လုံးက ရှိနေသည်။ ယင်းနေရာသည် သစ်ပင်ချုံတွေ တလည်း ထူထပ်သည်။

“ရှင် ဒီအထဲမှာ ခဏဝင်နေပါ”

သူမက မိုးကြယ်ကို ဂူထဲထည့်ပြီး ထွက်သွားမည်ပြုသည်။ သို့သော် မိုးကြယ်က သူမ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“မင်းက ငါ့ကို ဒီအထဲထည့်ထားပြီး ဟိုလူတွေကိုသွားခေါ်မှာမို့လား ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို စောစောကပြောပြီးပြီပဲ ... သေစေလိုရင် စောစောကတည်းက အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့လို့”

သူမက လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မိုးကြယ်၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။ ဂူအပြင်ကို ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား၏။ မိုးကြယ်က မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့်။ သူမမရှိတော့သောအခါ နောက်ယောင်ခံပြီးတော့လိုက်သွားသည်။ အပင်ကြီးများ ထူထပ်သည်အတွက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်လို့ အဆင်ပြေသည်။

မိန်းကလေးသည် အခြားတစ်နေရာမှ ထွက်လာဟန်ပြုသည်။ ယင်းအချိန်တွင် လူတစ်စုသည် တောတွင်းတစ်နေရာက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရပ်မြင့်မားပြီး ထွားကျိုင်းသန်မာသော သူများပင်။ ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အမူအရာများ ရှိကြသည်။

သူတို့သည် တောတွင်းတစ်နေရာက ထွက်လာသော

သောနတ္ထိလ်... ငါလား

မိန်းကလေးကို တွေ့သွားခဲ့ကြသည်။

“သမီးယုလေး ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ဪ ... အဖရယ် ဘာရယ်ဟုတ်ဘူး ... ဒီလိုပဲ၊ အဖတို့ကရော ဘယ်ကိုသွားကြမလို့လဲ”

“ရဲဘိုကြီး ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ဒီကောင်ကြီး အလည်လွန်နေတယ်၊ ကျားမတွေနဲ့ ဆုံဖြစ်ပြီး တောစိတ်ဝင်သွားပြီထင်တယ်၊ ပြန်မလာမှာ စိုးလို့”

“ဟုတ်တယ် ... ရဲဘိုကြီးဟာ မ၊ စိတ်မွန်နေတဲ့အခါ သမီးကိုတောင် ပြန်ပြီးတော့ ရန်မူချင်နေတာ၊ မမှတ်မိသလိုပဲ”

“အေး ... သတိထား၊ ဒီကောင်ကြီးကို တွေ့ရင်လည်း သိပ်မရောနဲ့ နှင် ပြန်တော့လေ ... ငါတို့ လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

“အဖ”

“ဟင် ... ဘာလဲ သမီး”

“ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... သတိထားပြီးတော့ သွားကြလို့”

သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။ လမ်းမှာ ရဲဘိုကြီးကိုတွေ့သွားပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ယင်းအချိန်တွင် မိုးကြယ်သည် သူမနှင့် တောတွင်းသွားများ ကို တစ်နေရာမှ မြင်တွေ့နေရသည်။

ယုလေး နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်လာသည်။ မိုး

ကြယ်သည်လည်း ဂူဆီကို ပြန်ပြေးသွားသည်။ ယုလေးသည် ဂူထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးကြယ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ

“ဟင် ... တော်ပါသေးရဲ့ ... ကျွန်မက ရှင် ဒီကနေ ထွက်သွားခဲ့ပြီလားလို့”

“မင်းရဲ့စကားကို နားမထောင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခုနက ဘယ်ကိုထွက်သွားခဲ့တာလဲ”

“အဖေတို့ နောက်ကလိုက်လာကြပြီ၊ သူတို့ ရဲဘိုကြီးကို တွေ့သွားကြမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒဏ်ရာကို ရှာတွေ့သွားခဲ့ကြရင် မြဿနာတော့ ကောင်းကောင်းတက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ သိချင်လို့ လိုက်ရှာကြ မှာပေါ့၊ သူတို့က ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သိပ်ပြီးတော့ ဇွဲကောင်းကြ တယ်၊ တင်စီးမခံကြဘူး”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး ... မင်းပြောမှသာ သိမှာ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်လူစိမ်းမှ မလာတတ်ဘူး ... ကျွန်မ တစ်သက်အထိ ဆိုပါတော့၊ ခုအချိန်မှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ သိလောက်ပြီ၊ သူတို့က ခြေရာကိုကြည့်ပြီး အဖြေရှာတာ ... တစ်ယောက်လား၊ နှစ်ယောက်လားဆိုတာ အားလုံးဟာ မုဆိုးတွေပဲ ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျွမ်းကြတယ်”

“အဲသလိုဆို မင်းက သူတို့ကိုသွားမပြောဘဲ ငါ့ကို စာယ်ထားတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မက သူတို့လိုမှ မဟုတ်တာ”

သူမသည် မိုးကြယ်ကို မျက်စောင်းလေးတစ်စွေထိုးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျားကြီးဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရသွားစဉ် က မိမိကို ရန်လိုမုန်းထားစိတ်ဖြင့်ကြည့်သော အမူအရာမျိုး မဟုတ်တော့။ သူမသည် စကားဖွဖွပြောပြီး လေသံဝဲနေသည် နှလုံးပြီး စကားချင်းတူနေသည်။ မိမိတို့အရပ်ဒေသနှင့် ဝေးလံ ခေါင်သီသောနေရာမှာ စကားတူလူမျိုးစုတစ်ခု ရှိနေသည့်အ တွက် အံ့အားသင့်မိရသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ယုလေး တဲ့ ... ရှင့်နာမည်ကကော”

“မိုးကြယ်”

“ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပါ၊ ငါ အဓိကတော့ ငါ့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ”

“အို ... အဓိကတော့ကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာ ... မဟုတ်လား၊ ကြီးမားတဲ့ချောက်ကြီးတစ်ခုက ခြားနေတာ ရှင် ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာလဲ”

မိုးကြယ်က အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်က တကယ့်ကိုထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒါ အဓိကတောကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့တစ်တွေက ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ချင်ကြဘူး၊ တကယ့် တောဆိုကြီး ပဲ၊ ရှင် အသက်ရှင်လျက် ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာ တော်ရုံသတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ သေလောက်တဲ့ အန္တရာယ်တွေလည်း မလွဲမသွေ ကြုံခဲ့ရမှာပဲ”

မိုးကြယ်က အဖြေမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် ယုလေး၏ဖခင်ပါဝင်သော တောတွင်း သားတစ်စုသည် တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ရဲဘိုကြီးဟု အမည်ပေးထားသော ကျားကြီးကို လမ်းမှာတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ရှင်လျက်နှင့်တော့ မဟုတ်ပေ”

“ဟင် ... ရဲဘိုကြီး”

လူကြီးသည် သေဆုံးလျက်ရှိသော ရဲဘိုကြီးကို မြင်လိုက်သောအခါ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“ဒီကောင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့သေသွားရတာလဲ၊ သားကောင်အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြလို့လား၊ အစာအဆိပ်သင့်တာလား၊ အဆိပ်မိတာလား”

သူ့လူများက ကျားကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်ကြသောအခါ သည်ပင်းနှင့် ရင်ညွန့်လိုနေရာမျိုးတွင် ပြတ်ရှဒဏ်ရာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာက အထဲကိုနက်ဝင်နေသော်လည်း သိသာစွာမမြင်နိုင်။ သွေးမထွက်။ သွေးသည် အပြင်ကို သွက်မလာဘဲ ကိုယ်တွင်းမှာသာ ခဲသွားခဲ့သည်။

“ဒါ ဓားဒဏ်ရာပဲ သခင်ကြီး၊ ဓားရေးလည်း ကျွမ်းကျယ်၊ ဓားလည်း ကောင်းပုံရတယ်၊ ရဲဘိုကြီးကို ဒီလိုတိုက် ခတ်သွားတာ ပီရိတယ်”

ထိုအခါ လူကြီးသည် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့်

“ငါတို့နယ်ထဲကို လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေပြီ၊ အဖိုခက်ခဲတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်ကနေ ရောက်လာခဲ့တာလဲ ... လိုက်ရှာကြစမ်း”

အတူပါလာကြသော တောတွင်းသားအချို့သည် နေရာနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ စုံစမ်းကြသည်။ လူကြီးကတော့ ရဲဘိုကြီးအနားမှာပဲ နေရစ်ခဲ့သည်။

တောတွင်းသားများသည် မကြာမီ ချောက်ကြီးရှိသော ရေကန်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် ချောက်ကြီးပေါ်သို့ တွေ့နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ သစ်ကြီးသည် ချောက်ကမ်းပါး ဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ကို တားထိုးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် လူကြီးဆီ အကြောင်းပြန်ကြားကြသည်။

“ဟင် ... အပင်ကြီးတစ်ပင်က လဲကျနေပြီး ချောက်တစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကို ကူးသွားလို့ရတယ် ... ဟုတ်လား ဖြစ်နိုင်တယ် ... အဲဒီလူစိမ်းဟာ ဒီအပင်ကြီးပေါ်ကနေ ငါတို့ဘက်ဆီကို ကူးလာခဲ့မှာပဲ”

“လူစိမ်းတွေ သုံးလေးယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဒီလူ ရဲဘိုကြီးနဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်သွားတာ၊ ထွက်သွားပြီလား၊ ရှိနေသေးလား။ မတွေ့တွေ့အောင်လိုက်ရှာကြာ၊ ငါတို့လူတွေကို ပြန်ခေါ်ဟောဟိုအပင်ကြီးကို ချောက်ထဲရောက်အောင် ပစ်ချကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခုချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ရဲဘိုကြီးကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ကြပါကွာ”

လူကြီးသည် ရဲဘိုကြီးကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ နေရာမှထသွားခဲ့လေသည်။

“ဒီလူစိမ်းကို မိမိ ငါ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊ လူဖြန့်ပြီးတော့ ရှာကြ ... လုပ်ကြ မြန်မြန်”

သတင်းပေးမှုက လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ တောတွင်းသားများ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်းသွားခဲ့ကြသည်။ လျှာကိုခေါက်ကာ မှုတ်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ကြသည်။ တချို့အော်မြည်သံများက မြွေတွန်သံများသဖွယ်။ ဟိုမှ သည်မှ ကြားနေရသည်။ ရန်သူရှိနေပြီ လိုက်ရှာကြဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရသည့် အချက်ပေးသံများပင်။

လူပျောက်ရှာလျှင်၊ တရားစီရင်လျှင် လေသံအတိုအရှည်ဖြင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ယင်းအသံများသည် မိုးကြယ်နှင့် ယုလေးတို့နေသည့် ဂူဆီကို ပျံ့နှံ့လာခဲ့လေသည်။

“ဟော ... ဒါ အချက်ပေးသံတွေပဲ၊ သူတို့က ရှင်ကို လိုက်ရှာဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ”

ယုလေးက စိုးထိတ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် မိုးကြယ်ကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ဘယ်လိုကြောင့် သိသွားခဲ့ကြတာလဲ”

“ရဲဘိုကြီးရဲ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး သိသွားခဲ့ကြတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီအတိုင်းဆို ချက်ချင်းလူခွဲပြီးတော့ လိုက်ရှာကြတော့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ဒီနေရာက မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားရမှာပဲ”

“အို... ဒီလိုစွတ်ထွက်သွားလို့ မရဘူးလေ၊ ခုလောက်ဆို လူတွေက နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေလောက်ပြီ၊ ရှင် ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့က ရှင်ကိုမိသွားကြရင် ချက်ချင်းသတ်ပစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းဆဲပြီးတော့မှ ...”

“တော်တော့ ... ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်၊ ရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်နိုင်မယ်ဆိုတာ မင်း သိနိုင်တယ်”

“ရှင်”

သူမသည် မိုးကြယ်ကို တွေ့တွေ့ကလေးကြည့်နေမိလိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာ သက်ပြင်းမောက်လေးတစ်ချက် ချမိလိုက်ကာ ...

“ခဲတော့ခဲယဉ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ် ... ရှင် ဒီမှာ ခဏစောင့်၊ ကျွန်မ အခြေအနေကိုသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့ ဒီဘက်ကိုတော့ ရောက်မလာတန်ကောင်းပါဘူး”

ယုလေးသည် မိုးကြယ်ကို သေချာစွာမှာပြီး ဝူထဲမှထွက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ မိုးကြယ်ကတော့ ယခုအချိန်မှာ မည်သူ့ကိုမှ မယုံရဲ။ သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။ ဝူအပြင်ကိုတော့ ထွက်၍မဖြစ်သေး။

ယခုအချိန်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်အို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သလို တော

တွင်းသားတွေက အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြလိမ့်မည်။ သူတို့၏အင်အား ဘယ်လောက်ရှိမှန်း မသိ။ ဘယ်မှာနေကြမှန်းလည်း မသိ။ အနေအထားအမျိုးမျိုးနှင့် မိမိကို စောင့်ကြည့်နေနိုင်ကြသည်။

ဝူအဝန်းမှာကပ်၍ အပြင်ဘက်ကို မသိမသာ ချောင်းကြည့်နေမိသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသော တောတွင်းသားလေးတစ်စု။ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ ပုဆိန်၊ ခဲတင်း အစရှိသည့်လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများမှာ ခက်ထန်နေကြသည်။ မညှာမတာ ရက်စက်ကြမည့်ပုံမျိုး။ ခန္ဓာကိုယ်များကလည်း သန်မာထွားကျိုင်းကြသည်။ ခုနေ ပြေးဝင်သွားပြီး တိုက်ခိုက်ရင်တော့ ရနိုင်သည်။

သို့သော် နောက်ထပ်လူတစ်စုက သူတို့၏နောက်မှ ဆိုက်ပါလာကြ၍ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်ရှင်းပြီး ထွက်ပေါက်ကိုရှာရမည်ဆိုလျှင် မိမိက ဝူထဲကလူမဖြစ်နိုင်။ လူစွမ်းကောင်းလည်း မဟုတ်။

အားလုံးက တောနင်းပြီး လိုက်ရှာနေကြပြီ၊ ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်နေဦး”

သူမက အမောတကောပင် ပြောလာခဲ့သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ငါကလည်း ခဏလေးတောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ သွားကိုသွားမှဖြစ်မယ်၊ လမ်းမှာ အတားအဆီးကိုတွေ့လည်း ရင်ဆိုင်သွားရမှာပဲ”

မိုးကြယ်သည် ဂူထဲမှထွက်ရန် ကြံသည်။ ထိုအခါ ယုလေးသည် မိုးကြယ်၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“ရှင် သွားရင် သေလမ်းကိုသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် ရှင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်လည်း အောင်မြင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်ရဲ့ကိစ္စက ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ရင် ရှင် ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်မှာကတော့ ကျိန်းသေတယ်၊ တမလွန်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်နားလည်လား”

သူမ၏စကားက လေးနက်မှုရှိသည်။ မိုးကြယ် အံ့သြမိရသည်။ တောထဲတွင် သာမန်အဆင့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက အတွေးအခေါ်ပါသောစကားကို ပြောနိုင်သောကြောင့်ပင်။

တကယ်တော့လည်း သူမပြောတာ မှန်သည်။ ဤနေရာအကြောင်းကို မိမိက သိသူမဟုတ်။ ဆင်ကန်းတောတိုးသည်သာ ထွက်သွားခဲ့လျှင် ဆိုးကျိုးရရှိဖို့သာ များသည်။

(၁၅)

ဂူထဲမှာတစ်ညတာ

ယုလေးကိုပဲ စိတ်ရှည်စွာပင် စောင့်နေမိလိုက်သည်။ သို့သော် သူမနှင့်အတူ အခြားသူများပါလာခဲ့လျှင်ဟူသောအတွေးက ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ဂူဆီကို ချဉ်းကပ်လာသော ယုလေး၏ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် ဂနာမငြိမ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဝန်းကျင်ကို အလစ်မပေး။ စောင့်ကြည့်နေသော မိုးကြယ်ကတော့ အကျိုးအကြောင်းကို သိချင်လှပြီ။ သူမသည် မိုးကြယ်ဆီကို ရောက်ရောက်ချင်း...

“ရှင် ဒီကနေသွားဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ရှင် တစ်ရက်လောက်တော့စောင့်ပါ။ ဒီတစ်ရက်က တော့ သူတို့က လိုက်ရှာကြမှာပဲ။ မတွေ့ဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့ လိုက်မှ ရှင် ဒီကနေထွက်ဖို့ နည်းနည်းလွယ်သွားမယ်လို့ ထင် တယ်”

တစ်ရက်ဟူသောအချိန်က သူ့အတွက် အရေးကြီးပေ မယ့် အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် နောက်ဆုတ်သင့်လျှင် ဆုတ်ရ ပေမည်။

“ကျွန်မ အကြာကြီးပျောက်နေရင် မကောင်းဘူး။ သွား လိုက်ဦးမယ်။ အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ရှင် ဒီကနေ ထွက်မသွားနဲ့နော်”

“အေးပါ”

သူမသည် ပြန်သွားခဲ့ပြန်သည်။ တကယ်စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မှာကြားခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ မျက်ဝန်းအမူအရာတွေက သက်သေခံနေသည်။

မိုးကြယ်သည် အပြင်ဘက်ကို တစ်ချက်လေ့လာပြီးမှ ဂူ၏အတွင်းပိုင်းအခြေအနေကို ကြည့်သည်။ အနောက်ဘက်ကို အနည်းငယ်ရှည်လျားသော်လည်း ဂူပိတ်ဖြစ်သည်။ ဂူကို ချုံတွေ က အပေါ်ဘက်မှဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် ပုံဖျက်ထားသလို ဖြစ် နေသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်တိုးဝင် သွားပြီး ဂူနံရံကိုဖိုကာ ထိုင်နေမိသည်။ ငိုက်မျဉ်းကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ သည်။ မည်မျှကြာသွားခဲ့သည် မသိ။

“ဟေ့ကောင် ... အပြင်မှာ လူတွေရောက်နေကြ တယ်”

သူ့ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး နားဝမှာကပ်ပြောလိုက်သလို ထင် ရသည်။ သူ နိုးသွားသည်။

“ဟင်”

ဂူထဲမှာ အတော်မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အနားမှာ မည် သူမှ မရှိ။ မသိစိတ်ကပဲ သတိပေးလိုက်တာလား။ လူသံများကို ကြားနေရသည်။ မီးရောင်သည်လည်း ဂူထဲကို တစ်ချက် တစ် ချက်မှာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဂူဝဲကို လျှောက်သွားလိုက် သည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးတုတ်များကို ကိုင်ကာ သွားနေကြသော လူတစ်စု ...။

“မိုးချုပ်တဲ့အထိ ငါ့ကို သဲကြီးမဲကြီးရှာနေကြတာပါပဲ လား။ ငါ့ကိုတွေ့ဖို့က ဒါလောက်အထိ အရေးကြီးသလား”

ကြည့်နေရင်းကပင် ထိုသူများသည် ဂူဘက်ဆီကို လှမ်း လာနေကြသည်။

“လာနေကြပြီ ... ဂူကို သက်မကင်းဖြစ်ပြီး ဝင်လာ ခဲ့ကြရင်တော့ တွေ့သွားကြမှာ ကျိန်းသေတယ်”

လတ်တလောအခြေအနေမှာ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမုန်း မသိ... အရေးကြီးနေလေပြီ။

မိုးကြယ်သည် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂူအပြင်ကိုထွက်ကာ ခဏရှောင်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး လိုက်ရှာနေကြသော တောတွင်းသားများသည် ဂူရှေ့မှဖြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ လွန်သွားပြီးမှ ...

“ဟေ့ ... ငါတို့ ဒီအထဲကို ဝင်ရှာကြည့်ကြရင် ကောင်မယ်”

ထိုသူက ပြောလိုက်မှ ဂူကိုသတိထားမိသွားခဲ့ကြသေးသည်။ မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် ဂူဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂူထဲကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အားထပ်ဝင်လာခဲ့ကြသည့်အတွက် ရန်သူကို အထင်မသေးဝံ့ကြောင်း လက်ခံထားကြပုံပေါ်သည်။ မီးတုတ်များကို မြှောက်ကာကြည့်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး၏ခြေရာများနှင့် မိုးကြယ်၊ ယုလေးတို့၏ခြေရာများ ထပ်ပြီး ရှုပ်ယုက်ခတ်သွားခဲ့ကြသည်။ အကင်းပါးကြလျှင် ဂူထဲကိုမဝင်သေးဘဲ ခြေရာများကိုသာ အရင်ရှာဖွေကြမည် ဖြစ်သည်။

“ဒီအထဲကိုလည်း မရောက်ပါဘူးကွာ ... တစ်နေရာကို သွားရှာကြမယ်ဟေ့”

ဂူထဲမှ အားလုံး ပြန်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ မိုးကြယ်က ချွံ့တစ်ချို့၏အကွယ်မှ ချောင်းနေသည်။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အားလုံး ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားကြတော့မှ ဂူဆီကို ပြန်လျှောက်လာသည်။

ညတာက ရှည်လျားလှသည်။ ညဉ့်ဦးယံလောက်ပဲ ရှိဦးမည်ထင်သည်။ ဂူထဲမှာ အေးစိမ့်လာသည်။ အထုပ်ထဲမှ စောင်မီးလေးကိုထုတ်ကာ ခြုံပြီး ဂူနံရံကိုမှီကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူတို့ ဤနေရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာခဲ့ကြသိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

မိုးလင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးနှင့် စိတ်ချေရဲသည်မို့ မိုးလင်းမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ရသည်။ ယုလေးသည် ရောက်မလာခဲ့။ သူမကို ဖခင်နှင့် အခြားသူများက ဆက်မကင်းဖြစ်သွားကြမည်လား၊ စစ်ဆေးမေးမြန်း ခံရမည်ထား၊ မိမိ၏အသက်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကာကွယ်ထားရသလဲဆိုသည်ကို မသိ။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဟူသည့်အတိုင်းပင်

www.burmeseclassic.com

ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြပေ။

မိမိသည် ဂူထဲမှ အပြင်ကိုမထွက်ခဲ့တော့။ သူမ ရောက်မလာခဲ့လျှင်လည်း ကြံဖန်ပြီးတော့ လွတ်လမ်းကို ရှာရမည်သာ။ နေထန်းတစ်ဖျားသို့ ရောက်ခါနီးမှ ယုလေး ရောက်လာသည်။ ဂူဝကနေ လှမ်းပြီးတော့မြင်နေရသည်။ သူမသည် သတ္တိကောင်းပုံရသော်လည်း မိုးကြယ်နှင့်ပတ်သက်လာသောအခါ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး ဖြစ်နေရှာသည်။ ဂူဝကိုရောက်သည်အထိ နောက်ကြောင်းကိုလှည့်တကြည့်ကြည့်။ မိုးကြယ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ ...

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ရှင် ဒီမှာမှ ရှိပါတော့မလားလို့ သူတို့က ညွှန်လောက်အထိ လိုက်ရှာနေကြတယ်။ အဖက အကဲဆုံးပဲ။ ရဲဘိုကြီးကြောင့် အခဲမကျေဖြစ်နေပုံ ရတယ်”

“မင်းကရော ရဲဘိုကြီးကြောင့် ငါ့ကို စိတ်မနာဘူးလား”

“ရဲဘိုကြီးက တောစိတ်ဝင်နေပြီး တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် လိုက်ပြီးတော့ ရန်ရှာနေတာ။ ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်သူက အနတ်ခံမှာလဲ။ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်မှာပေါ့။ ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့တွေ့တော့ သူလည်း သေရတော့တာပေါ့ ... ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

နားလည်ပေးသည်။ မျှတစွာ ပြောတတ်သည်။ သူမမှာ အစားအစာများ ပါလာခဲ့သည်။ ဆန်၊ ကောက်ညှင်းနှင့်လုပ်ထား

သော မုန့်အနည်းငယ်၊ ရေလည်း ဘူးခြောက်သေးသေးလေးနှင့် ထည့်ယူလာသည်။

“ရှင် ဆာနေမှာပေါ့ ... စားလိုက်ဦး”

ရေပါလာ၍ အဆင်ပြေသွားသည်။ မျက်နှာသစ်၊ ပလုတ်ကျင်းသည်ကို စတီလုပ်သည်။ ယခုထက်ထိ ဆာလောင်မှုဝေဒနာကို မခံစားရသေးသော်လည်း စားလိုက်သည်။ ပူပူနွေးနွေးမို့ စား၍ကောင်းသည်။ သူမသည် သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် အထုပ်လေးပြုကာ ယူလာခဲ့ခြင်းပင်။ မိုးကြယ်စားနေသည်ကို ကျေနပ်စွာပင် ကြည့်နေသည်။ သူမက အခြေအနေကို မည်သို့ပြောမလဲဟု စောင့်နေမိသည်။

“ရှင်နာမည်က မိုးကြယ်ဆိုတော့ မိုးပေါ်မှာပဲပေါ့။ ကောင်းပါတယ်။ အမြင့်မှာပဲ ရှိနေတာပေါ့။ ရှင်က ကိုယ့်ဘဝ တက်လမ်းအတွက် ပညာရပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေအတွက် ခရီးတစ်ခုကို သွားနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကောင်းပါတယ်လေ ... ဒါမှ ယောက်ျားပီသတာ”

မိုးကြယ် စိတ်မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်အမှန်ကိုသာ သိခဲ့လျှင် မည်သို့ဝေဖန်မည်လဲ မသိ။ ပြောပြီး စကားကိုပင် ပြန်ပြီးတော့ ရုပ်သိမ်းမိလေမည်လား မသိ။

“ရှင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ခရီးကို မသိချင်ပါဘူး။ မေးကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အခုပြောမယ့် စကားကိုသာ နားထောင်၊

သူတို့က ရှင့်ကို ဒီတောထဲမှာပဲ ပုန်းအောင်းနေတယ်လို့ ထင်ကြပြီးမှာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ထွက်သွားရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီမယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် အားတက်သွားခဲ့ရသည်။ မည်သို့ကူညီမလဲဆိုတာ မသိ။ မိမိကလည်း ဤနေရာမှ ဆက်ပြီး နေချင်တော့။ သူတို့က အင်အားဘယ်လောက်ရှိမှန်း မသိ။ မိမိကို တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ မိသွားနိုင်သည်။ မတွေ့ဘူး။ ပြီးတော့ လက်လွှတ်လိုက်ကြမှာ မဟုတ်။ စောင့်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီးမည်သာ။ ချောင်းမြောင်းနေကြပြီးမှာ အမှန်ပင်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ယုလေးသည် ဂူအပြင်ကို ထွက်သွားပြန်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ ထွက်ကြမယ်”

မိုးကြယ်သည် ဓားနှင့် အဝတ်အိတ်ထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ သူမဆီမှာလည်း လေးမြားပါလာသည်။ ဂူထဲကထွက်ကြသည်။ သူမ၏နောက်မှ ကပ်ပြီးတော့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ လမ်းဟူရယ်လို့ မရှိ။ ချုံတွေ၊ သစ်ငုတ်တွေ၊ တောင်ပို့တွေ၊ ကွင်းပြီးတော့သွားရသည်။ လူသူအသွားအလာ သိပ်မရှိသော နေရာကို ရွေးပြီးတော့ ခေါ်လာဟန်တူသည်။

သို့တစေ သူမကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချပြီးတော့ မနေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်သွားသည်။

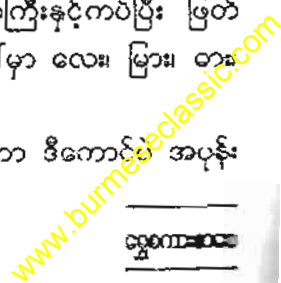
တော်တော်လေးကို ခရီးပေါက်လာသည့်တိုင် လူသူကို မတွေ့။ တစ်နေရာတွင် မို့မောက်နေသော မြေသားများ၊ တော်တော်များများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာမှန်းမသိ...။ စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်မိသည်။ လူသေမြှုပ်သည့် သုသာန်များလားဟု။ ထို့ကြောင့် လူသူအသွားအလာ မရှိကြသည်ပဲလား။

ထိုနေရာကို လွန်မြောက်လာခဲ့သည်။ မြက်ရိုင်းတောကြီးကို သီးပြီးတော့ မြင်လိုက်ရသည်။ အချို့တစ်ဝက်ခန့် ခြောက်သွေ့နေသည်။ လေကတဟူးဟူးနှင့် တိုက်ခတ်နေသည်။ မြက်ပင်များကို လေတိုးသောကြောင့် တရွှီးရွှီးနှင့် မြည်နေကြသည်။ မြက်ရိုင်းတောထဲမှ သူတို့ဖြတ်ကြရသည်။

ထိုစဉ် စကားသံအချို့သည် လေနှင့်အတူ ပါလာခဲ့ကြသည်။ ယုလေးသည် ချက်ချင်းပင် မိုးကြယ်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အောက်ကိုဆွဲချလိုက်၏။ အတူ ထိုင်မိလိုက်ကြသည်။

လူတစ်စုသည် မြက်ရိုင်းတောကြီးနှင့်ကပ်ပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံလက်နက်များ ပါလာခဲ့ကြသည်။

“ငါတို့ ဒါလောက်လိုက်ရှာနေတာ ဒီကောင်မ အပုန်း

ကောင်းသလား၊ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာလားဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။

“ဒီကောင်လို့ဆိုရအောင် ဘယ်သူဆိုတာ မင်းကသိလား။ အဲဒီလူကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးလိုက်ကြဘူး။ ရန်သူထံချက်နဲ့ ကျားသေသွားလို့သာ ကိုယ်ပေါ်ကဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြောနိုင်တာ။ ဒီကျားကို သက်ပစ်လိုက်တာ ငါတို့အထဲကလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဓားသုံးတာက ကျွမ်းတယ်၊ သွေးအပြင်ကို မထွက်ဘူး။ အထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်၊ ပြတ်ရဒဏ်ကလည်း ခပ်ပါးပါးလေး။ မနည်းကြည့်မှ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီထဲလူရော၊ ဓားပါ ထူးဆန်းနေတယ်။ တို့အထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟောဒီ မြက်ရိုင်းတောကြီးကလည်း ပုန်းခိုလိုကောင်းတဲ့နေရာပဲကွ၊ အဲဒီလူ ဒီအထဲမှာ ရှိချင်ရှိဦးမှာ ... ဝင်ရှာမလား”

“ငါကတော့ မထင်ပါဘူး။ ပြေးမယ့်ပြေး တစ်ညတည်းနဲ့ လွတ်အောင်ပြေးပြီပေါ့။ ပုန်းဖို့စဉ်းစားနေမှာ မဟုတ်ဘူးအေး ... ညဘက်က ဒီအထဲဝင်ပြီးတော့ ပုန်းနေရင်လည်း မြွေဆိုးတွေပေါ်လို့ သက်ဆိုးရှည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်သေဖြစ်ခဲ့ပြီ”

မြွေဆိုးဆို၍ စိတ်က မသိုးမသန်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဤနေရာသည် မြွေများခိုအောင်းသော နေရာ။ မြွေသိုက်များထိ

နိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မလှုပ်ခဲ့ကြ။ ငြိမ်ပြီးတော့သာ နားထောင်နေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်သွန်းသော အနေအထား။ ယုလေးသည် ရွာသားများ၏စကားကို နားစွင့်နေရင်းက မိုးကြယ်ကို မကြာခဏကြည့်နေသည်။

တောတွင်းသူလေးပေမယ့် အနေအထိုင်က သန့်ရှင်းသည်။ ထူးခြားသောကိုယ်သင်းနံ့လေးက သူ့ကို ကလေးကလေးချက်ရှိသည်။ ထိုသူများသည် မြက်တောကြီးကို တစ်ချက်သာ သူညီကြည့်ကြပြီး စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ခဏ ထိုင်နေကြသေးသည်။ ထိုသူတို့ ဝေးဝေးသို့ ချောက်သွားကြတော့မှ ...

“ကဲ ... သွားကြမယ်”

သူမက ထလိုက်စဉ် ခြေခေါက်ပြီး လဲကျမလိုဖြစ်သွားရာ

“အို”

မိုးကြယ်က အမှတ်မထင် လှမ်းပြီးတော့ ဆွဲလိုက်သည်။ တိုယ်လုံးလေးက ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ မိုးကြယ်၏ရင်ခွင်ထဲကို လုံးလုံးလျားလျား ရောက်သွား၏။ ဤမျှလောက်နီးကပ်ခြင်းသည်ကား မရှိတော့။ ထိုအခါ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြလေသည်။

ရှေ့တွင် မြင့်မားသောတောင်ကုန်းကြီးများက ဘွားခနဲ
ဆို ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အချို့တောင်ကုန်းကြီးများသည် ဓားနှင့်
ပိုင်းဖြတ်ထားသလို တိတ်တိတ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ တောင်ကုန်းလေး
တစ်ခု၏အကွယ်တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

“ကျွန်မ ဒီအထိပဲ ပို့ပေးတော့မယ်၊ ဟောဟိုက မြင်နေ
ခုတဲ့ တောင်ကုန်းကြီးနှစ်ခုကြားကနေ သွားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ...
အခက်အခဲကတော့ ရှိလိမ့်မယ်”

“ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းသာ ခုလို
မကူညီခဲ့ရင် လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ... ကျွန်မ ကူညီရမယ့်
အခြေအနေမျိုးပါ၊ မိသွားရင် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်လို
ခါးသီးတဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ ပေးမလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မ
ဒါမျိုးတွေကို မမြင်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ရင့်ကို ကျွန်မ မြင်မြင်
ချင်း ခင်လိုပါ”

စကားကို ထိန်းပြီးတော့ပြောသည်ဟု ထင်မိသည်။ မိုး
ကြယ်က သူမကို တွေ့လေးပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က
စကားအသုံးအနှုန်း၊ အကျင့်စရိုက်ကအစ တူညီနေတယ်၊ မင်း
ပြောနိုင်မလား”

သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

(၁၆)

ကူညီသူလေး

နှစ်ယောက်သား တင်းတင်းဖက်ထားကြရင်းက အသိ
စိတ်ဝင်လာခဲ့ကြပြီး ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ မလိုအပ်ဘဲ
ဖက်တွယ်ထားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံ
က တစ်လုံးတစ်ခဲ။ ရွှေရင်လှိုင်းထန်သွားခဲ့သည်။ မျက်နှာလေး
ကလည်း နိုးမြန်းမြန်း။

“သွား ... သွားကြမယ်”

တုန့်ယင်သောအသံလေးဖြင့် ရှေ့ကနေ ထွက်သွား
သည်။ အပျိုမလေးက ရှက်သွားသည်ထင် ...။ မိုးကြယ်လည်း
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မျိုသိပ်ကာ နောက်မှလိုက်သွားခဲ့သည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒါလောက်အထိ နားမလည်ဘူး၊ ဉာဏ်မမီဘူး၊ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိနေတဲ့ သဘောမျိုးပဲပေါ့။ အဲဒီနေရာမျိုးတွေက အများကြီးပဲလေ၊ ကျွန်မတို့ကလည်း အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်မှာပါလေ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငါတို့နားမလည်နိုင်တာတွေက အများကြီးပဲ”

“ကဲ... ရှင် မြန်မြန်သွားပါတော့၊ ဒီပိုင်နက်ထဲမှာ ဘယ်နေရာမှ စိတ်မချရပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ရှင်နဲ့အတူတွေ့သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

“သွားမှာပါ... ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြီးပြောပါရစေ၊ အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေပါမယ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အမှတ်ရနေကြရင်းနဲ့ ပြီးဆုံးသွားမှာပါ။ ကဲကဲ... သွားတော့၊ ကျွန်မ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် ရှင့်နောက်ကို အို... သွားပါတော့လေ”

သူမ၏ တွယ်တာသောမျက်ဝန်းတွေကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာတော့မည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ကျောခိုင်းပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမသည် နေရာမှာပင်ရပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေဆဲ။ သည့်နောက်အနိဉ့်ပိုင်းတစ်နေရာကို ဆင်းသွားခဲ့စဉ်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ယုလေးဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့။ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားမိသည်။

တောထဲတွင် မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းကြီးများက ဆစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ အချို့တောင်ကုန်းကြီးများသည် တားနှင့်လှီးဖြတ်ထားသလို တိတိရိရိကြီးကို ဖြစ်နေကြသည်။ တခြားလမ်းမရှိ၍ ယင်းတောင်ပြတ်ကြီးနှစ်ခုကြားထက် ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာခဲ့ရပြန်သည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာတော့မည်ဆိုလျှင် ခံစားမိလာခဲ့သည်မျိုး။ ထို့ကြောင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်”

တောတွင်းသားများသည် သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကြလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဒီလူတွေ ငါ့ကို ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ထားခဲ့ကြတာကိုး။ ငါ သူတို့ရဲ့လက်က သီသီလေးလွတ်လာခဲ့တာပဲ”

မိုးကြယ်သည် ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးသည်။ သူနှင့် အလှမ်းကဝေးနေသေးသည်။ ပြေးဖို့အချိန်က ရသည်။ ရှေ့မှာ တွင်းကြီးတစ်ခု၊ အချင်း ပေနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမည်။ ဘေးမှ ပတ်ပြီးတော့ သွားစရာလမ်းက မရှိ။

တွင်းကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် မြင်နေရသည်။ မိုးကြယ်၏စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယင်းတွင်းကြီးကို ခုန်ကျော်လွှားချင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဟူသောစိတ်ကို မမွေးဘဲ အမှန်တကယ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် တအားသွန်ကာ ပြေးသွားခဲ့သည်။ အနားကိုရောက်သည်နှင့် လွှားခနဲဆို ကျော်လွှားသွားခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မြားစူးတွေက ပီခေါ်ပြီး သူနောက်က လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မမိမကမ်းဖြင့် ပစ်လိုက်ကြသည့် အတွက် မိုးကြယ်ဆီကို ရောက်မလာခဲ့ကြ။ ဘေးကိုသာ တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ကျကုန်ကြသည်။ အပင်တွေ၊ ကမူတွေကို တခုတ်ခုတ်နှင့် မှန်သည်။ မိုးကြယ်ကား တွင်းကြီး၏တစ်ဖက်ကို ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဟာ ... ဒီကောင် လွတ်သွားပြီ”

“ငါတို့ တစ်နေလုံး၊ တစ်ညလုံး လိုက်ရှာနေကြတဲ့ကောင်

ပဲ ဖြစ်မယ့်၊ အလွတ်မပေးနဲ့၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မိရမယ်”

သို့သော် သူတို့ကိုယ်တိုင်က ယင်းတွင်းကြီးကို မကျော်နိုင်။ အောက်မှဆင်းပြီးတော့ လျှောက်သွားဖို့ကလည်း မဖြစ်။ တွင်းကြီး၏နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်မှာလည်း တောင်ကုန်းကြီးတွေက ညှပ်နေကြသည်။ မိုးကြယ်သည် ထိုသူများကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါတို့ရဲ့လက်ထဲက မလွတ်ဘူး၊ နေ့မှာ မင်းအတွက် သေမင်းရဲ့တမန်တွေက စောင့်နေကြတယ် ... ဟား ဟား ဟား”

တစ်ယောက်က အော်ဟစ်ပြီးတော့ လှောင်ပြောင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူတွေ ငါ့ကို တမင်ခြောက်လှန့်နေကြတာပဲ၊ ကြံအန်ပြီးတော့ လိုက်လာကြဦးမှာ ... စိတ်မချရဘူး”

မိုးကြယ်သည် မည်သို့မှ တုံ့ပြန်ပြီးမပြောတော့။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလျှင် တစ်လှမ်းလွတ်မြောက်ဖို့ နီးသည်။ သုတ်ခြေထင်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ တောသည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ပိုပြီးတော့ ထူထပ်လာသည်။ တော်ရုံချုံများကိုတော့ ခုန်ကျော်ကာ ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။ အပင်ကြီးတွေကလည်း ပိုပြီးတော့ ဖိပ်လာခဲ့ကြသည်။ ဤမျှလောက် ပြေးလာခဲ့ရသည့်တိုင် မှာ နှေးခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ သက်လုံကလည်း ကောင်းနေသည်။

'ဘွမ်း'

'ဘွမ်း'

'ဝုန်း'

'ဝုန်း'

ရှေ့တွင် ရေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရေကန်ထဲ အိုင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံမျိုး။ ဘာလဲတော့ မသိ။ မိုးကြယ်သည် နောက်ကြောင်းမအေးသည်နှင့် ယင်းအသံများ ကြောင့် တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ တောက်လျှောက်ပင် ပြေးသွားသည်။

'ဘွမ်း'

'ဝုန်း'

အသံများကို ဆက်ပြီးတော့ ကြားနေရသည်။ နီးကပ်လာသည်။ သူပြေးသွားနေသည်က ကျားတစ်ကောင် အမိလိုက်လာမည်ဆိုလျှင်ပင် မမိနိုင်။ ချက်ချင်းပင် တစ်နေရာကိုရောက်လာသည်။ ယင်းနေရာသည်ကား ...

“ဟင်”

ကြီးမားသော ရေအိုင်ကြီးတစ်ခု။ မိကျောင်းများက အိုင်ကြီးထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ မြူးတူးပျော်ပါးနေကြသည်။ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် ... မိကျောင်းတွေက ပြည့်နက်နေကြသည်။ တစ်ဖက်ကိုလည်း ကျယ်ပြန့်သည်။ အလျားကလည်း ရှည်လျား

သောနတ္ထိုလ်... ငါလား

ပြီး အဆုံးအစမရှိ။ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရန်မလွယ်။ ကြီးမားသော အခက်အခဲတစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရပြန်လေပြီ။

နောက်မှာလည်း ရန်သူများက မိမိနောက်ကိုလိုက်လာရန် ကြိုးပမ်းနေကြမှာ အမှန်ပင်။ မိကျောင်းများသည် ကမ်းနဖူးမှာ ရပ်နေသော မိုးကြယ်ကို မြင်လိုက်ကြဟန်တူသည်။

'ဝုန်း'

'ဝုန်း'

'ဘွမ်း'

'ဘွမ်း'

ရေထဲမှာ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပိုပြီးတော့ပင် သောင်းကျန်းပြုနေကြလေတော့သည်။ လူသွေးနံ့ကို ရသွားသောကြောင့်ပင်။ အစာကို မွတ်သိပ်စွာပင် တောင့်တနေကြသည်။ မင်းအတွက် ဆွေမင်းတမန်တွေဆိုသည်မှာ ဤမိကျောင်းများကို ပြောသည်ဝင်။ အိုင်ကြီးကလည်း နက်ပုံရသည်။ မိကျောင်းများကြောင့် မည်သို့မှ ကူးမဖြတ်နိုင်။

ထိုစဉ် မိုးကြယ်၏ကျောမှာပိုးထားသော အထုပ်ထဲမှ နွယ်ကွင်းထိုးအလုံးလေးကလည်း တဆတ်ဆတ်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ နွယ်ကွင်းထိုးအလုံးသည် ရေခဲရလျှင် မည်သို့ဖြစ်သလဲသေး။ လှုပ်ရှားလာသည်။ ဓာတ်သဘာဝကြောင့်လား။ မိတ်ဇက်လို့ပဲ ဆိုရမလား။ ရေကြောင့်အသက်ဝင်လာသော

နွယ်ရှင်တစ်မျိုးပင်လား။

အထုပ်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ်နှင့် ခုန်ပေါက်နေသည့် ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် နွယ်ကွင်းထိုးလေးသည် မဟာတဟပွင့်နေသော အထုပ်၏အပေါက်လေးမှ အပြင်ကို ခုန်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

နွယ်ကွင်းထိုးလုံးလေးသည် အောက်အနိမ့်ပိုင်းကို တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ဆင်းသွားခဲ့သည်။ မိုးကြယ်လည်း မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... နွယ်ကွင်းထိုးလုံးလေး ထွက်ကျသွားပြီ”

ရေရှိရာကို ပြေးသွားနေသည်နှင့် တူနေသည်။ ရေထဲကို ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ရေနှင့်ထိတွေ့သွားသည်နှင့် ပွထသလို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရောမအလုံးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

“ဟင်”

မိုးကြယ်သည် ယင်းအခြေအနေကို အစမှအဆုံး မြင်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ ရေနှင့်ထိတွေ့၍ ရှင်သန်လာသလိုဖြစ်သော နွယ်ချောင်းသည် အပြင်ကို ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဆန့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရေထဲကိုဆင်းသွားကာ မိကျောင်းများကို ရစ်ပတ်လေတော့သည်။ ရှည်လျားသော မြေကြီးတစ်ကောင်က လှုပ်ရှားနေပုံမျိုးနှင့် တူနေလေတော့သည်။

နွယ်ရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ လှုပ်ရှားပုံမှာ သွက်

ထက်လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ မိကျောင်းများမှာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ချည်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ လုံးဝကို မလှုပ်ရှားနိုင်ကြတော့။

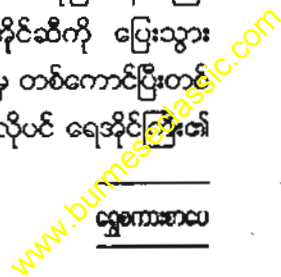
အခြားသော မိကျောင်းများသည် မည်သို့ဖြစ်ကြလေသလဲ မသိ ...။ နွယ်ရှင်ကိုကြောက်ကာ ထွက်ပြေးကြသည်။

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

ထိုအခါ ရေသံများက ဆူညံသွားခဲ့ကြလေသည်။

နွယ်ရှင်ကြီး၏ ချည်နှောင်အတုပ်ခံလိုက်ကြရသော မိကျောင်းများသည် ရေအောက်ကိုလည်း မဝင်လျှိုးနိုင်၊ ကူးလည်း မပြေးနိုင်ကြ။ သည်အတိုင်း ရေပေါ်မှာ ပေါလောကြီးဖြစ်နေကြသည်။ ခြေ၊ လက်၊ ပါးစပ်များသည်လည်း ချည်နှောင်ထားခြင်းမိနေကြရသည်။ နွယ်ရှင်ကတော့ ဆက်လက်ပြီးတော့ လှုပ်ရှားနေဆဲ။ မိကျောင်းတွေဆီကို လျင်မြန်စွာ ကူးသွားပြီး ဖမ်းဆီးနေဆဲ။

မိုးကြယ်သည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားသည်။ အချုပ်အနှောင်ခံနေကြရသော မိကျောင်းများသည် ရေအိုင်ကြီး၏တစ်ဖက်မှသည် တစ်ဖက်သို့ တံတားထိုးထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ဆို့ကြောင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ ရေအိုင်ဆီကို ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် မိကျောင်းများ၏ကိုယ်ပေါ်မှ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ရေအိုင်ကြီး၏

တစ်ဖက်ကို ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

အခြေအနေက ယုံကြည်နိုင်စရာပင်မရှိ။ သူ့အသက်ကို နွယ်ရှင်က ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင်။ တောတောင်ထဲတွင် လွန်စွာ မှု ကံကောင်းမှသာ မြင်ခွင့်ရသော နွယ်ပုန်းရှင် သည် အပင်က ပြတ်တောက်ပြီးတော့ ထွက်သွားသောအခါ၌ ဤကဲ့သို့ အထုံး လေး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ လက်သန်း၏တစ်ဝက်လောက်ပဲ နှုတ်သော်လည်း ရေနံ့ရကာ လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ ရေရှိရာကို သွားတတ်သည်။ ရေနှင့်ထိတွေ့သော် ရှည်လျားကြီးထွားလာခဲ့ လေသည်။

(၁၇)

အလင်းကစားသောနေရာ

မိုးကြယ်သည် တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်သောအခါ မိ ကျောင်းတွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အချုပ်အနှောင်ခံနေကြ နေသော မိကျောင်းများသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သွား ခဲ့ကြသည်။ မိကျောင်းတွေက ပြန်ပြီးတော့ များပြားလာသည်။ ကြီးသဖွယ်၊ မြွေသဖွယ် ချုပ်နှောင် တုပ်နှောင်ခဲ့သော နွယ်ရှည် တို့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ သို့သော် မိုးကြယ်၏အကြည့်သည် တစ်နေရာကိုရောက်သွား၏။

သူ့မျက်စိအောက်မှာပင်လျှင် နွယ်ကွင်းထိုးလုံးလေးက ပြန်ရောက်နေ၏။ မိုးကြယ် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်ချင်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ခဏအတွင်းမှာ နဂိုအတိုင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ကောက်ယူပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။

လမ်းတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားခဲ့စဉ်က ဤနွယ်ကွင်း ထိုးလုံးလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိပ်မက်လိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်က မိမိကို ရန်မူရန် ရေထဲက တက်လာခဲ့သည်။ နွယ်ရှင်ကပင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ တကယ်လား။ အိပ်မက်လားဆိုသည်ကိုတော့ ခုမှပဲ ပြန်ပြီး မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်ရသည်။

မိုးကြယ်သည် နွယ်ကွင်းထိုးလုံးလေးကို အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ပြီးထည့်လိုက်သည်။ ကျေးဇူးသိသော မျောက်မကြီးက မိမိကို ပေးခဲ့သည့်အရာ။ ခုတော့ ဤပစ္စည်းလေးသည် လမ်းမှာ မိမိ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့လေပြီ။

မျောက်မကြီးသည် ဤဘဝမှ သေလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် မွန်မြတ်သောဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသော တောတွင်းသားများ ဤနေရာကိုရောက်လာခဲ့ကြလျှင် မိမိကို တွေ့ကြရတော့မှာမဟုတ်။ မည်သည့်နေရာမှာမှလည်း တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်။

သူတို့လည်း မိကျောင်းများကို အံတုပြီး ကူးရဲကြမှာ မဟုတ်။ မိမိပျောက်ဆုံးသွားသည့်အတွက် တအံ့တဩဖြစ်နေကြ

ပေလိမ့်မည်။ မိမိကို လွတ်မြောက်ရန်ကူညီခဲ့သော ယုလေးဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုလည်း ဤတစ်သက်မှာ မမေ့တော့နိုင်။ သူမ၏အမည်ကိုသာ သိခဲ့ရသည်။ အမည်မသိလူများ၊ အမည်မသိဒေသ၊ အမည်မသိရွာကြီး စသည်တို့ကို မမေးမိခဲ့။

ကမ္ဘာလောကတစ်နေရာတွင် လူမျိုးတူ၊ စကားတူ၊ ထပ်တူထပ်မျှ ကျနေသည့် အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေကြသူများ။

“ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု နို့နေတဲ့သဘောမျိုးပဲပေါ့။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးတွေက အံ့များကြီးပဲလေ။ ကျွန်မတို့ကလည်း အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့”

ယုလေး ပြောခဲ့သည့်စကား ပြန်ပြီးတော့ ကြားယောင်သာမိသည်။ တောခေါင်ခေါင်၊ မည်သည့်လူ့ယဉ်ကျေးတို့၏ ဌာနေတို့နှင့်မျှ အဆက်အသွယ်မရှိသောနေရာ။ ယင်းနေရာမှ ဆာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နှုတ်မှထွက်လာသည့် စကားက လျှို့ဝှက်နက်နဲလှသည်။

မိကျောင်းအိုင်ကြီးသည် သူမတို့နေရာ၏ နယ်နိမိတ်အဆုံးပဲ ဖြစ်နေမည်လား မသိနိုင်။ စိတ်မချရလို့ သုတ်ခြေတင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့တွင်မြူတို့က ပါးပါးလေးကျနေရာက ပိုပြီးဖွဲ့လာသည်။ အကျစ်လော့ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ နှင်းထူကြီးက အရာရာအားလုံးကို ဝါးမျှိုးဖုံးအုပ်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ရှစ်ခွင်တိုင်းတစ်ခုလုံး ဘာကိုမှမမြင်ရတော့။ လျှောက်လှမ်းရမည့် အခြေအနေက ဆင်ကန်းတောတို့။ မိုးကြယ်သည် နေရာမှာတင် ရပ်နေမိသည်။ တဘက်ကို ခေါင်းပေါင်းလိုက်သည်။

အချိန်ကို မဖြုန်းလို၍ ရှေ့ကို သည်အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရှေ့ငါးပေအကွာလောက်အထိပဲ မြင်နေရသည်။ တော်သေး၏... လုံးဝပိတ်မနေ၍သာ။ ဓားအိမ်ကိုတော့ လက်မှာ ကိုင်ထားသည်။ အန္တရာယ်ပြင်းသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံတွေ့နိုင်သည်။ သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။ နှင်းများလိုလို၊ မြူများလိုလို အရာများကြောင့် အရာအားလုံးကို ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ထူးခြားသောမြင်ကွင်း တစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ တံတိုင်းကြီးတစ်ခုက ကာဆီးနေသောကြောင့်ပင်။ အဝေးကနေလှမ်း၍မမြင်နိုင်သော်လည်း အနီးကိုရောက်မှ သွားခနဲဆို ပေါ်လာခဲ့သလို။ ငါးပေအကွာလောက်ဆို မှာ ရှိနေသော တံတိုင်းကြီးကို သေချာစွာမြင်လိုက်ရသောအခါ

“ဒီတံတိုင်းကြီးဟာ ဘယ်လိုကြောင့် ကာဆီးထားပါလိမ့်”

သေချာစွာကြည့်သော် တံတိုင်းဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ တံတိုင်း၏မျက်နှာပြင်မှာ အရုပ်များကို တွေ့ရသည်။ နေမင်း လမင်းတို့၏ပုံ ရုပ်ကြွများဖြစ်သည်။ ထူးခြားသောရုပ်ရည်များရှိကြသူများက သားကောင်များကိုသတ်ဖြတ်ပြီး ယဇ်ပူဇော်နေကြသည်။

ထို့အပြင် လက်လေးဖက်နှင့်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မီးတုတ်၊ ဓား လှံနှင့် ခက်ရင်းခွမိုန်းတို့ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ မျက်နှာသည် တင်းမာခက်ထန်လျက် ရှိပြီး မျက်လုံးတွေက စူးလက်တောက်ပြောင်နေသည်။ အကြင်နာတရား တစ်စက်မျှမရှိသော မျက်နှာမျိုး။

ထိုမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရရုံနှင့်ပင် အသည်းထစ်မိသွားသည်အထိ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မည်သည့်ခေတ်ကာလကတည်းက ရှိခဲ့သော တံတိုင်းကြီးဆိုသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ထို့အပြင် လူများသည် တောင်ကုန်းကြီးများ၊ သစ်ပင်ကြီးများကိုလည်း ယဇ်ကောင်များဖြင့် ပူဇော်ပသနေဟန်ကို တွေ့ရသည်။

“အင်း... လူကြီးသူမတွေပြောကြတဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့ မိစ္ဆာအယူယူကြတဲ့သူတွေ ဆိုတာများလား၊ တံတိုင်းကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဒီလိုအယူဝါဒမျိုးတွေကို လက်ခံကိုးကွယ်နေကြတဲ့

သူတွေ နေထိုင်ကြသလား ... သတိတော့ ထားရမယ်”

တံတိုင်းကြီး၏တစ်ဖက်ကို သွားနိုင်သည့် တံခါးပေါက်ကို မတွေ့။ ဝှန်ကျောက် (သဘာဝကျောက်) များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော တံတိုင်းကြီး၏အရှည်က ဟိုဘက်ဒီဘက် အဆုံးအစ မရှိ။ နှင်းများကလည်း ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိရာ သေချာစွာ မမြင်နိုင်။

မိုးကြယ်သည် စိတ်ထင်သည့်နေရာကို အရင်လျှောက် သွားကြည့်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် တံတိုင်း၏ ပြတ်တောက်နေသောနေရာတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

တံတိုင်း၏တစ်ဖက်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်နှင့်ပင် ...

‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဟူး ဟူး ဟူး’

ရုတ်တရက် မထင်မှတ်သောအသံများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မြေပြင်သည်ပင် သိမ်သိမ်တုန်သွားခဲ့ရလေ၏။ လေတိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ လေမတိုက်။ သည်မှာဘက်တွင်လည်း မြူမဆန်သော နှင်းများက အဖတ်လိုက်၊ အဖတ်လိုက်ပင် ကျနေကြသည်။

မိုးကြယ်သည် မည်သည့်နေရာကို ဆက်သွားရမှန်း မသိ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် မိမိ၏ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထင်ရှားသော အလင်းရောင်တစ်ခုက

ကွက်ကွက်ကလေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထန်းသီးလုံးခန့်ရှိမည့် အလင်းလုံးကြီးတစ်ခု က မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာမှန်း မသိ။ နို့နှစ်ရောင်တောက်ပနေသော အလင်းအားကြောင့် ဝန်းကျင်ကို ထင်ရှားစွာပင် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဤမှာဘက်၏ထူးခြားချက်သည်ကား မြေပြင်ကို မတွေ့ရ။ သစ်ပင်၊ ချုံ၊ တောင်ကုန်းများကအစ နှင်းများက ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ယင်းမီးလုံးကြီး၏ အလင်းရောင်ကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် နှင်းများကိုဖောက်ထွင်းပြီး ပကတိမံသမျှက်လုံးဖြင့် မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ပေ။

ဤမီးလုံးသည် မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသလဲ။ ယင်းနေရာသည် မိစ္ဆာအယူယူကြသူများ၏ နေရာဖြစ်၍ သန့်ရှင်းသော၊ စင်ကြယ်သော အလင်းရောင်က မြင်သာထင်သာအောင် အားပေးကူညီခြင်းမရှိ။ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြခြင်းမပြုပေ။ ညအခါ၊ နေအခါ ခွဲခြားမှုမရှိသောနေရာတွင် သဘာဝကပေးသော ဓာတ်ပစ္စည်း က အခါအားလျော်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ယင်းမီးလုံးကြီး ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် စောစောက အသံမျိုးကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်ပဲလား။ မီးလုံးကြီးသည် အလင်းအား တော်တော်ကောင်းကာ တစ်နေရာတည်းမှာမနေဘဲ ဟိုသည်ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ခပ်နေ့နေ့ပင်။ အ

လင်းကစားနေသည်။

မိုးကြယ်သည် ကြာရှည်စွာ အံ့အားသင့်မနေတော့ဘဲ ထိုနေရာကို လျှောက်သွားလေသည်။ စောစောက အလင်းလုံးကြီး ရှိသောနေရာကိုအရောက်တွင် အလင်းလုံးကြီးကို မတွေ့ရတော့။ ခပ်ဝေးဝေးကို ရွေ့လျားသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြန့်ကြက် ထားသောအလင်းရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်ပတ်ကုန်းကို ကောင်းစွာပင်မြင်နေရလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ဖြူဖွေးလျက်ရှိသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေခြင်းပင်။ မိုးကြယ်၏စိတ်က ထိုနေရာကို ရောက်သွားသည်။

ကြို့တုန်း ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဟု စပ်စုချင်စိတ်က ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အဆောက်အအုံကြီး၏တံခါးသည် နှစ်ချပ် ဖြစ်ပြီး တစ်ချပ်က ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တစောင်းလေး တိုက်ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်က ပြင်ပမှအလင်း ရောင်သည် အထဲကို သိပ်မရောက်။ အလင်းဓာတ်ကြီးသည် ယင်းအဆောက်အအုံကြီး၏ အနားမှာပင် ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။

ကျယ်ဝန်းသောခန်းမကြီးကို မိုးကြယ် တွေ့လိုက်ရ သည်။ အဝင်ဝမှာ နှင်းများက ဖွေးဖွေးပင်။ အချို့သည် နှင်းချိုး များပင် ကပ်နေကြလေပြီ။

သောနတ္တိလ်...ငါလား

မိုးကြယ်ဝင်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသူ တစ်ဦး။ အဆောက်အအုံ၏ နောက်ဘက်နံရံကို ကပ်ကာရပ်နေသူ။ လက် လေးဖက်၊ လက်နက်လေးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ အခန်းထဲမှာ အလင်းအားနည်းနေသော်လည်း သူမ၏ နှုတ်လုံးတွေက ထူးခြားစွာပင် တောက်ပနေကြသည်။

မိုးကြယ်သည် သူမကိုမြင်လိုက်ရစဉ်မှာ သက်ရှိလူသား တစ်ဦးဟု ထင်မိလိုက်သည်။ သို့သော် မလှုပ်မယှက်နှင့်ရှိနေ သောကြောင့် ရုပ်တုတစ်ခုမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ကိုယ်အထက် ဝိုင်းကို ဗလာကျင်းထားသည့် တပ်မက်ဖွယ်ရာအလှကို မြင်တွေ့ လိုက်ရ၏။

ကိုယ်အောက်ဝိုင်းကို အရှက်လုံရုံသာ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ဗုရိသယောက္ခားတို့၏ ရမ္မက်အာရုံကို နှိုးဆွစေတတ်သော အနေ အထားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏မျက်နှာသည် အလို ဓမ္မက်ကိုလည်း ဖြည့်စွမ်းပေးသည်။ ရက်စက်၊ ကောက်ကျစ်၊ ယုတ်မာခြင်းတို့လည်း ပေးသည်။ ချိုမြိန်သောချစ်မေတ္တာကိုလည်း အပ်နှင်းမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးစုံကို ဖော်ညွှန်းထားသည်။ ဓမ္မက်ကြွစရာ၊ ချစ်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ မုန်းစရာကောင်းသော အရည်အချင်းအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သောသူပါတည်း။

တံတိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသောပုံနှင့် တူသော်လည်း ထိုစဉ်က သူ့ချာစွာ မကြည့်မိခဲ့။ ရှုပ်တု၏မျက်ဝန်းများသည် မိုးကြယ်ကို

သွေးဆောင်နေသည်။ သို့သော် လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်ဖြစ်၍ မည်သူက အနားကပ်ရဲမှာလဲ။ ခင်ခင်ကြွေကိုလည်း ဖျတ်ခနဲဆို သတိရသွားခဲ့သည်။ မျက်နှာလွှဲပြီး ခန္ဓာပဉ္စကအစုအဝေးအားလုံးက တူညီနေလေသည်။

မိုးကြယ်သည် ဤနေရာတွင် ကြာကြာမနေလိုတော့။ အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်တို့ကို ရလောသောကြောင့်ပင်။ သူ၏စိတ်ခံစားမှုကို ငိစ္စာမရှုပ်တု က သိသွားခဲ့လေသလား။ မျက်ဝန်းများသည် ရိုင်းစိုင်းစွာပင် ပိုမိုစူးလက်တောက်ပြောင်လာသည်ဟု ထင်မိရသည်။

“ငါ့စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါလေ”

ဟု တွေးကာ ခြေလှမ်းကို တံခါးဆီကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် ...။

(၁၈)

တောခြောက် တောင်ခြောက်

မထင်မှတ်သော အခြေအနေတစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

‘ဟူး ဟူး ဟူး ဝေါ ဝေါ ဝေါ’

ထူးခြားသောအသံတစ်မျိုးနှင့်အတူ လေကတိုက်ခတ်လာသည်။ ဤအခန်းထဲမှာ တိုက်ခတ်နေသည်လား။ အပြင်မှတိုးဝင်လာခဲ့သည်လေလား မသိ။ အပူဓာတ်ခံအားကောင်းသော နိုကြယ်သည်ပင် လွန်စွာမှ အေးစိမ့်သောအထိအတွေ့ကို ခံစားသွားခဲ့ရသည်။ ထို့အပြင် ခန်းမကြီးထဲမှာ တံလှုပ် လိုအရာများက တရိုပ်ရိုပ်ဖြင့် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

၂၀၆

မင်းစိန်

ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေမလားမသိ...။ တပ်မက်ဖွယ် ကြောက်မက်ဖွယ်လည်းကောင်းသော မိစ္ဆာမရုပ်တုသည် လှုပ်ရှား လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ သွေးဆောင်သောမျက်ဝန်းများ၏ တောက်ပမှု၊ တရွရွနှင့် လှုပ်ခါသွားသော မာယာနှုတ်ခမ်းတို့သည် ရှုပါရုံမြားချက်ပေါ်မှာ တင်လွှတ်နေသလို ထင်ရသည်။

ထို့အပြင် ရာဂထုံသောအသွင်ရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ယမ်းခါကာ မာယာတစ်သိန်းတို့ကို ထုတ်လွှတ်နေသယောင်။ သို့သော် သူမ၏လက်ဖျားမှာ ကိုင် ဆောင်ထားသည့် လက်နက်မျိုးစုံတို့သည်လည်း လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိသည်။ အနားကိုရောက်လာသူ မည်သူမဆို အသက်ဖိစိန်ခြေ ကာ နှလုံးသားကို ဖောက်ထုတ်ယူမည့်ဟန်။

မိုးကြယ်သည် သူ့မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်နေမိရသည်။ တံလှုပ်လှိုအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေသည် က၊ လေကွက်ကြားတိုက်နေသည်က ဓာတ်သဘာဝပြောင်းလဲမှု ကြောင့်လား၊ ပရလောကသားများကြောင့်လားဟု၊ ဤမိစ္ဆာမကို ယစ်ပူဖောင်းခဲ့သောသူများသည် မည်မျှအထိ ရှိခဲ့ကြပြီလဲ။ သူတို့ သည် နာမ်လောကသားများဘဝသို့ ရောက်သွားကြကာ မိမိကို ခြောက်လှန့်လိုကြသည့် သဘောလော။

အတွေးပေါင်းစုံက တောင်စဉ်ရေမရ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အနည်းငယ် စိတ်လွတ်ထွက်သွားစဉ်တွင် အမျိုးအမည်ကွဲပြား

ခြင်းမရှိသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များက ဟိုမှသည်မှ ထွက်လာခဲ့ ကြလေသည်။ မိုးကြယ်ဆီကို တည့်တည့်ကြီးလာနေကြသည်။ မိုးကြယ်က ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပိုင်းချလိုက်သောအခါ ဝှေ့ရှောင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ အချို့ကား ဓားချက်မိသွား၍ ပြတ်တောက် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

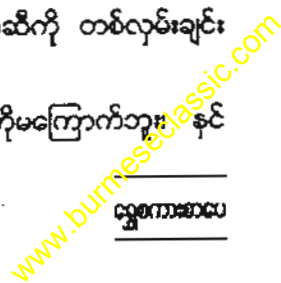
ယင်းမီးခိုးငွေ့လိုအရိပ်သဏ္ဍာန်များသည် လူလိုလို၊ ကျွဲ၊ ခွား၊ သိုး၊ ဆိတ်တိရစ္ဆာန်များလိုလို၊ ကလေးသူငယ်များလိုလို မထင်မရှားဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း သည် အဖျားရှူးသွားကြသည်။ မိုးကြယ်သည် အမြင်အာရုံမှား ခြံ့ မတော်မတည့်သဏ္ဍာန်များကို ဓားဖြင့်လိုက်ပြီးတော့ ပိုင်းချ ခုတ်ထစ်နေမိသည်။

“ကဲကွာ ကဲကွာ”

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

သို့သော် အရာမထင်။ အခိုးအငွေ့၊ အရိပ်သဏ္ဍာန် များသာ။ မိစ္ဆာရုပ်တုသည်လည်း နေရာမှ ရွေ့လျားလာတော့မလို နှိုသည်။ မိုးကြယ်၏အမြင်မှာ အမြင်မှအောက်ကို ဆင်းလာနေသ လို ထင်ရသည်။ ရမ္မက်မာယာကျော့ကွင်းဆင်၍ လက်နက် ခြံ့ အသေတိုက်ခိုက်မည့်ဟန်။ မိုးကြယ်ဆီကို တစ်လှမ်းချင်း ထုမ်းလာခဲ့လေပြီ။

“လာ လာခဲ့စမ်း ... ငါ နင့်ကိုမကြောက်ဘူး၊ နင်

ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေကိုသေရမယ်”

မိုးကြယ်သည် သူမအလားကို စောင့်နေမိသည်။ တစ်လှမ်းချင်းပင် လာနေသည်။ စိတ်ကမထိန်းနိုင်ဘဲ ရုပ်တုမ၏မျက်လုံးတွေကို ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင်”

ရုပ်တုမ၏မျက်နှာသည် ခင်ခင်ကြွေ၏မျက်နှာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့ကို ရှုန်းလက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဟင် ... ကြွေ”

စားကိုမြှောက်ထားပြီး ပိုင်းချမည်အပြုမှာ လက်က တံ့သွားခဲ့ရသည်။ ခင်ခင်ကြွေ၏မျက်နှာက မိစ္ဆာရုပ်တုမ၏မျက်နှာပြင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... နင် နင် သေပေတော့”

စားဖြင့်ပိုင်းချမည်အပြုမှာ မြှောက်ထားသောလက်ကို ပြန်ချ၍မရတော့။ လေထဲမှာပင် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်၍မရတော့။ အကြောအခြင်များအားလုံး သေသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

မိစ္ဆာမ၏မျက်နှာသည် ပိုပြီးတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသွားသည်။ ညှို့မြို့ဖမ်းစားသော ရာဂနှင့်သွေးဆောင်သော အမူအရာများအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပိုပြီးရုတ်

ကော်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် မိုးကြယ်၏ နှလုံးသားအညှိတညှိဆီကို လှံသွားဖြင့် ထိုးဖောက်မည်ပြုတော့မည် တစ်အထွ၌ ...

“ဟိတ်”

အမှတ်မထင် ကျယ်လောင်သောအသံကြီးတစ်သံက ဆွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ နားထဲမှာ လေတိုးသံများ၊ ညည်းတွားသံများအားလုံး တစ်မှဟုတ်ချင်း ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ရသည်။ မိုးကြယ်သည် မျက်လုံးများကိုပင် မှိတ်ထားမိလိုက်သည်။ ထူးခြားသောအခြေအနေများကို သိလိုသည်နှင့် မျက်လုံးတွေကို ပြန်နှင့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင်”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ အားလုံးသည် နဂိုအခြေအနေအတိုင်းပင်။ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ မိစ္ဆာမရုပ်တုသည်လည်း ဤအတိုင်း။ တံလှုပ်များကိုလည်း မမြင်တွေ့ရ။ အရိပ်သဏ္ဍာန်များ၊ အနှောင့်အယှက်များသည်လည်း မရှိကြ။ ထိုအခါကျမှ သက်ပြင်းချမိရသည်။ တောခြောက်တောင်ခြောက် ခံရသလိုမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့သည်ပဲလား။

သို့သော် စောစောက မိမိ၏နားထဲမှာ ‘တက်’ ခေါက်သံကြီးတစ်ခုကို သေချာစွာကြားမိလိုက်ရသည်။ အသံသည် မည်သည့်နေရာကထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသလဲ။

မိုးကြယ်သည် ဤအထဲမှာ ကြာကြာမနေလိုတော့။ လက်တွေ့ခြေတွေလည်း လှုပ်ရှား၍ရခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာမိသည်။ အပြင်ဘက်ကိုအရောက်တွင် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသူသည် မိုးကြယ်က မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာကိုလှည့်ခိုက်နှင့် ကြုံသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် မိုးကြယ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်းစွာပင်မှတ်မိသည်။ တောထဲတွင် မိမိကို ဆင်ရိုင်း၊ ကျားရိုင်း၊ သားကောင်ရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးခဲ့သောသူပင်တည်း။

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူမှသူအစစ်ပါ။ မလွဲနိုင်ပါဘူး”

မိုးကြယ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ အလင်းလုံးကြီးကို မတွေ့ရတော့သော်လည်း အလင်းအားက ကောင်းနေသေးဆဲ။ ဝန်းကျင်ပတ်ကုန်းကို သိသာထင်ရှားစွာပင် မြင်နေရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလျှောက်သွားနေသည်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။

“အဘ အဘ ... ခဏနေပါဦး”

နောက်မှနေ၍ တကြော်ကြော်ဖြင့်အော်ခေါ်ကာ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကား မကြာသလိုပင်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ မိုးကြယ်သည် နောက်မှနေ၍ ဇောဖြင့်ပြေးလိုက်နေသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မမီနိုင်ဘဲရှိနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းများက ပိုမိုအကျစ်လိလာခဲ့ရကား ရှေ့ ငါးပေလောက်အကွာအဝေးကိုပင် မမြင်နိုင်တော့။

မိုးကြယ်ပင်လျှင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ချက်ချင်းမှာပင်လျှင် နှင်းထူက မြေပြင်မှာ တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ လေကလည်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်လာသည် ဖြစ်ရကား လေဆန်ကိုရင်ဆိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့ကိုတိုးနေရလေသည်။

ဤနေရာသည် တစ်ချိန်က မိစ္ဆာအယူဝါဒများ ကို လက်ခံကျင့်သုံးသောနေရာ ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ကိုးကွယ်မှုတွေ နှိခဲ့ကြသည်။ ထိုသူတို့ သေဆုံးသွားကြသောအခါ နာမ်၊ ဝိညာဉ်များသည် ဤနေရာများမှာပင်လျှင် သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသူများက မိမိ၏စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်သော မိမိသည်ပင် တစ်ချက်တော့ ဖိတ်အားငယ်သွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ နှလုံးမသန်သောကြောင့် စိတ်ချက်စီတွင် ထင်ဟပ်လာသောအရိပ်အယောင်များ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ကြသော်လည်း တကယ်ဟုပင် ထင်မှတ်ခံစားမိရပေသည်။
စောစောကမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိုးကြယ်
၏အခြေအနေကို သိ၍ ဝင်ရောက်ဟန်တားလိုက်ဟန် တူသည်။
'ဟိတ်' ဟူသော အသံတစ်မျိုးတည်းနှင့်ပင် အရာရာသည်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။

“ငါ့နှလုံးကို လက်နဲ့ဖျစ်ညှစ်ပြီး ခြေမူနေသလိုပဲ၊ ဒီထက်
ကြာသွားရင် ငါ သေသွားနိုင်တယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ မိမိ၏အသက်
ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်
မည်သည့်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ပြီလဲ မသိ။ နှင်းတွေကတော့
ဝန်းကျင်ကို မမြင်နိုင်သည်အထိ ပိန်းပိတ်အောင်ကျနေသည်။
မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကိုပင် နှင်းထူကြီးက ဝါးမျှပစ်လိုက်တော့မလား
ဟုပင် ထင်မိရသည်အထိ။

သို့သော် အတော်ကြာသည်အထိ လိပ်တစ်ကောင်၏
ခြေလှမ်းဖြင့်လျှောက်နေရင်းက ...

‘ဝေါ’

မျက်လုံးထဲမှာ ထိန်ခနဲ၊ လင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဝေါ
ခနဲဆို အသံကြီးနှင့်အတူ အလင်းလုံးကြီးသည် မလှမ်းမကမ်း
မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။ အမြင့်မှထွက်သွားခဲ့သော်လည်း ထိန်လင်း
သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ မြင်လိုက်ရသည်က နှင်းအတိ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ
သော နှင်းကန္တရကြီး ပင်တည်း။

မိုးကြယ်သည် သူ၏ဇာတ်ကြောင်းကို မောင်မှတ်ခေါ်
ဝကြီးအား ပြန်ပြောင်းပြီးတော့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝကြီးကား မိုးကြယ်ပြောပြနေစဉ်အတွင်းမှာ တစ်ခွန်း
တလေမျှပင် ဝင်ပြီးမမေးဘဲ ဖိုးဝရပ်ကြီးပမာ အေးဆေးစွာပင်
နားထောင်နေလေသည်။

“အေးဗျာ... ကိုမိုးကြယ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက စိတ်ဝင်စား
စရာ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဒီကို ဘာကြောင့်ရောက်လာခဲ့
တာလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတော့ မပြောဘူးနော်”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သိထားရမယ့်ကိစ္စမို့ပါ။ ဒါ
တောင် ကျုပ်က စကားသိပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောပြလို့ အပြန်
အလှန်ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားကလည်း တော်တော်အသုံးတည့်တာပါ
ဩက စားခဲ့တဲ့အသားကင်ဟာ ဒီဓားနဲ့ သားကောင်ကိုဖမ်းခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က တိရစ္ဆာန်တွေကို အကြောင်းမဲ့ မသတ်ဖြတ်ဘူး။ လမ်းမှာ ပုံသကူရတာ၊ သူတို့ သားကောင် အချင်းချင်း နယ်လုသတ်ဖြတ်ရင်း သေဆုံးသွားတဲ့ကောင်”

“ပြော”

အပြင်ဘက်မှာ လင်းထိန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း နင်းတွေ ကတော့ တဖွဲဖွဲနှင့်ကျနေကြဆဲပင်။ မိုးကြယ်သည် ဂူထဲမှာပင် မီးဖိုကာ ဝါးကျည်တောက်ဖြင့် ရေခွေးကိုရှုသည်။ ပါလာသော ရိက္ခာခြောက်များကို ရေခွေးဖြင့်မျှောချလေသည်။ အစားကြီး သော ဝကြီးကတော့ မိုးကြယ်ကို အားနာနေသည်။

“အားမနာပါနဲ့ ခင်ဗျား စားနိုင်သလောက်စားပါ။ လမ်း ခရီးကရွာသားတွေပေးလိုက်တဲ့ အသားခြောက်တွေ၊ မုန့်ခြောက် တွေ အများကြီးထည့်လာခဲ့တာ၊ ဆန်လည်း ရှိသေးတယ်”

မိုးကြယ်က သူ၏အဝတ်အိတ်ကြီးကို လက်နှင့်ပုတ်ဖြ လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသားခြောက်များကို မီးကင်သည်။ ဝကြီးမှာ မီးဖိုမှ မီးတောက်ကိုမှုတ်ပြီး ငြိမ်းသတ်နေချင်သည်မှာ အသည်းတယားယားနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဝကြီးသည် အသား ခြောက်များကို တော်ရုံသာ စားသောက်သည်။ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်၍မဖြစ်မှန်း သူ နားလည်သည်။

“ကဲ ... အလင်းလည်းပေါက်ပြီ ကျုပ် ခရီးဆက်ဦး

မယ်”

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူလိုက်မယ်ဗျာ”

“ဟင် ... အတူလိုက်မလို့ ဟုတ်လား ဘာကြောင့်လဲ ဗျ”

ဝကြီး၏စကားကြောင့် မိုးကြယ် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ သည်။

“ကျုပ်က ခြေဦးတည့်ရာသွားနေတာ၊ အဲဒီတော့ ... ခင်ဗျားအတွက် အထောက်အကူဖြစ်မလားလို့ပါ”

“ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်းပဲ ခရီးသွားတတ်တာဗျ”

“ခုတော့ ... နှစ်ယောက်ပေါ့ဗျား လိုက်ပါရစေ”

မိုးကြယ်သည် ဝကြီးကို သနားသွားပြီး ...

“လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျား ခင်ဗျား အန္တရာယ် တွေနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

ဝကြီးက ဘာမှပြန်မပြော။

သောနတ္ထိလ်... ငါလား

၂၁၇

နိုင်သည်။ မိုးကြယ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီးတော့ သနားနေမိသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အစာငတ်မည်စိုး၍ မိမိနောက်ကို ယခုလို လိုက်နေတာလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

“ကိုဝကြီး ... လျှောက်နိုင်ခဲ့လားဗျ”

“လျှောက်နိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဝကြီး၏အမူအရာသည် လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

သိုးမွှေးခေါင်းစွပ်ကြီးကိုဆောင်းထားသောကြောင့် ပိုးဝရုပ်ကြီး နှင့်လည်း တူနေသည်။ ကျားကန်ပြီး လျှောက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိုးကြယ်နှင့် သက်သောင့်သက်သာပင် ရင်ပေါင်တန်းပြီးတော့ လျှောက်နိုင်သည်က အံ့သြစရာ။

မိုးကြယ်သည် မိမိ၏ခရီးလမ်းဆုံးက ဤနေရာတွင် ရှိနေသည်ဟု အလိုလိုပင် သိနေမိသည်။

“မိတ်ဆွေ ... အခုနေများ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က ရန်မှုတိုက်ခိုက်လာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားက ဒီအတိုင်း အသေခံမှာ လား”

“ကိုဝကြီး ... ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မေးရတာလဲ ဗျ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက တိရစ္ဆာန်တွေကို အကြောင်းမဲ့ မသတ်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ကျုပ်ပြောခဲ့တာ ရှင်းသားပဲ၊ အကြောင်းမဲ့ မသတ်ဘူး

(၁၉)

ဂူထဲမှတီးတိုးသံများ

ဂူမှထွက်လာခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ နေရောင်ကို ခုထက်ထိ မမြင်ရသေး။ နေ့လား၊ ညလား၊ ခွဲခြား၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင်။ နှင်းတသောသောကျနေသည့်ကြား မှ အမှောင်ကလည်း ရုတ်တရက်အရိပ်ထိုးသလို ကျလာခဲ့ပြန် သည်။ အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှသောကြောင့် ပဉ္စလက်ပြ ကွက်အမျိုးမျိုးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသောဒေသကြီးတစ်ခုဟု ယူဆရသည်။

ဝကြီးကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဝဇိုင့်သလောက် လမ်း လျှောက်ရာမှာ လေးဖင့်ခြင်းမရှိ။ မိုးကြယ်နှင့် တန်းတူပင် လိုက်

လေး အဲ ... သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်လုရမယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလားဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ကြမ္မာငင်တော့မယ့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နဲ့ မကြာမီမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မယ်”

ဝကြီး၏စကားကို မိုးကြယ် နားမလည်။ သူ့ကိုယ်သူ အကြားအမြင်ရသလို ဘာတွေ့လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်ဟာ။ သို့သော် ... သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

တဒုန်းဒုန်းနှင့်မြည်သံကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ မိုးကြယ်သည် ဝကြီး၏စကားကြောင့် အန္တရာယ်ဟု ထင်ကာ ဓားကို ဆွဲထုတ်မိလိုက်လေသည်။ သို့သော် ... ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာခဲ့လေသလားဟု လည်း စဉ်းစားမိရပြန်သည်။ အသံသည် မည်သည့်ဘက်က လာနေမှန်းမသိ။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

ဝကြီးကတော့ အေးဆေးစွာပင် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ နှင်းပုံးနေသောတောင်ကုန်းကြီးတစ်ခု၏ အထက်ဆီကို ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ် မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ နှင်းခဲ၊ နှင်းစိုင်ခဲကြီးများက တောင်ကုန်းထက်ဆီက လိမ့်ပြီးတော့ကွလာနေကြသည်။ ယင်းနှင့်အတူ ရောထွေးပြီး ပါလာသော

သဏ္ဍာန်တစ်ခု။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံးဖြူဆွတ်နေကာ တစ်တောင်လောက်ရှိသော ဦးချိုကြီးနှစ်ချောင်းကလည်း ကားပြီးတော့ အထက်ကို ဖြောင့်တန်းနေလေသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီးသည် လွန်စွာမှ ထွားကျိုင်းသော တောင်ဆိတ်ဖြူကြီးပင်တည်း။ သူသည် ဒေါသကြီးစွာပင် တောင်ကုန်းအောက်ကို ပြေးဆင်းလာနေသည်။ မိုးကြယ်တို့ဆီကို တည့်တည့်ကြီးပင်ပြေးလာနေလျက်။

“ဟင် ... ဒီသတ္တဝါကောင်က အကြောင်းမဲ့ကြီး ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြေးလာနေပါလား”

“လာပေစေဗျာ၊ ဒီကောင်ကြီးက ဒီနေရာမှာ ဗိုလ်မထားပဲထင်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့အတွက် ပစ်မှတ်ကြီးကို ဖြစ်နေတာပဲ၊ ပြေးလို့မလွတ်မယ့်အတူတူ ဒီအတိုင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်မယ်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ပိုက်ပွင့်သွားမှာပေါ့ဗျ”

မိုးကြယ်သည် မလွဲမရှောင်သာတော့သည့်အဆုံးမှာ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တကယ်ပင် တောင်ဆိတ်ကြီးက ဝကြီးကို ပစ်မှတ်ထားဟန်တူသည်။ တည့်တည့်ကြီးပြေးလာသောကြောင့်ပင်။ ထိုအခါ မိုးကြယ်သည် မထင်မှတ်သောလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ နေရာမှပြေးထွက်သွားသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ တောင်ဆိတ်ဖြူကြီးသည်

မိုးကြယ် ပြေးလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

ပစ်မှတ်က မိုးကြယ်ဆီကို ပြောင်းသွား၏။ ပြေးလာသည်မှာ ကြောက်စမန်းလိလိ။ ချိုကြီးနှစ်ချောင်းကလည်း အသည်းယားစရာကောင်းလှအောင် ချွန်မြည့်နေကြသည်။ ချက်ချင်းပင် မိုးကြယ်၏အနားသို့ရောက်လာသည်။ မိုးကြယ်က ဖျတ်ခနဲဆို ရှောင်လိုက်အပြီး ...

‘ဝှစ် ရွပ်’

ဓားက လက်ထဲမှာ ဝင့်ခနဲလှုပ်ရှားလိုက်ရုံလေးသာ တောင်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ဆက်ပြေးနေသေးသည်။ နောက်တော့ ဘိုင်းခနဲပစ်လဲကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းပင် မသိလိုက်။

ဂူငယ်တစ်ခုအတွင်း နွားပေါက်လေးတစ်ကောင်၏ အရွယ်မျှရှိသော တောင်ဆိတ်ဖြူ၏အသားကင်ကို ဝကြီးက လက်နှင့် ဖဲ့ခွဲကာ အားပါးတရပင် စားနေသည်။

“ခင်ဗျားက ... ဒီတောင်ဆိတ်ဖြူရဲ့ရန်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲဗျ”

“ကျုပ်က ပုရွက်ဆိတ်တွေလိုပဲ အနှံ့ခံကောင်းတယ်ဗျာ အစာဘယ်မှာရှိနိုင်သလဲဆိုတာ သိနိုင်သလို အာရုံခံစားမှုနဲ့လည်း လိုက်ရှာနိုင်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက လူနီနီကြီးကျွေးခဲ့တဲ့ မုန့်ကို စားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။ သူ့ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း လူလည်း ဝလာတယ်လေ၊ ခုလို ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးဖြစ်လာခဲ့တဲ့အထိ ဝလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ သူပေးခဲ့တဲ့ ဆုပေါ့ဗျာ ...။

ခုလည်း ... ကျုပ် ဒီသတ္တဝါရဲ့အနှံ့ကိုခံမိတယ်။ ရန်လိုတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်မှန်းလည်း သိနေတယ်။ ခင်ဗျား ရိုနေလို့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်ကြီးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်တော့ ဗိုက်ပွင့်ပြီးသားပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့အရည်အချင်းက ထူးပေဆန်းပေသည်လို့ ဆိုရမှာပဲ ကိုဝကြီးရယ် ... ဩချလောက်ပါပေတယ်”

မိုးကြယ်သည်လည်း ခရီးသွားဖော်တစ်ဦးတိုးလာခဲ့သည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်မိ။ ထူးခြားသောစွမ်းရည်ရှိပြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ရယ်စရာကောင်းသော လူဝကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းလည်း ဖြစ်စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကောင်ကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်မထားဘဲ လာသမျှကို အနိုင်ယူပယ်ဆိုပြီး ရန်စောင်ချိုကြွနေတာ၊ ခုတော့

...သူ ထင်တိုင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိသွားခဲ့ရော့ပေါ့”
 ဝကြီးက ပလုတ်ပလောင်းစားကာ ပြောနေသည်။ သူ
 စားနေပုံက အားရစရာပင်။ အစားကို ဝဝလင်လင် မစားရသော
 သူတစ်ဦးအတွက် ခုလိုဖြည့်ဆည်းပေးရသည်ကို ကျေနပ်နေမိ
 သည်။ တော်တော်လည်း စားနိုင်လွန်းသည်။ အသားကင်တစ်
 ဝက်ကျော်ကျော်လောက်အထိ ကုန်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုရိုးကြယ် ... ကျုပ်တော့ ဆာဆာနဲ့စားလိုက်တာ
 ခင်ဗျားအတွက်တောင် မချန်တော့သလိုဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့
 ခင်ဗျားက သိပ်မစားပါလားဗျ”

“ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အစားအစာအတွက် အာဇီသ
 သိပ်မရှိလို့ပါဗျာ၊ စားလည်း နည်းနည်းပါပဲ၊ မစားလည်း ဖြစ်
 တယ်လို့တောင် ပြောလို့ရမလား မသိဘူး”

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဟိုမေညို
 ဆေးရည် သောက်မိခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ အာဟာရသိဒ္ဓါမြောက်
 နေခဲ့သလား မပြောတတ်ပါဘူးပေါ့၊ ကောင်းဗျာ ... ကျုပ်လည်း
 အဲဒါမျိုးကို မှီဝဲခဲ့ရရင် ကောင်းမှာ”

တောထဲတောင်ထဲတွင် အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသော တစ်
 တောင်သာသာရှိ လူသေးသေးလေးများကို ပြန်ပြီးအမှတ်ရလာမိ
 သည်။ မိမိသောက်ခဲ့သော ရေညှိရောင်အရည်များကို တပ်မက်စွာ
 သောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုနေရာကို အမြဲတမ်း လာ

ရောက်ကြမှာ မဟုတ်ကြ။ လိုအပ်မှသာ လာရောက်သောက်သုံး
 ကြလိမ့်မည်။ ဆာလောင်ခြင်းကို ထိန်းထားသော သဘာဝဓာတ်
 ဆေးရည်သာဖြစ်ခဲ့လျှင် အမြဲတမ်းသောက်သုံးဖို့မလိုအပ်ကြချေ။

ဂူထဲတွင် တစ်အောင့်နားကြသည်။ ညက သိပ်မအိပ်ခဲ့ရ
 သော လူဝကြီးသည် အသားကင်ကိုစားပြီး အူမတောင့်သွား
 သော အခါ တစ်ရေးအိပ်လေသည်။ တစ်ခဏအကြာ သူ၏
 ဟောက်သံများက မိုးဒြိုမ်းသံပမာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။

နေ့တစ်ဝက်ကျိုးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြင်ပလောက
 ကြီးဝစ်ခုလုံးသည် ပြည့်ဝသော အလင်းရောင်ကိုမရ။ မှောင်ရိ
 ရိနှင့် အချိန်ကို စိတ်ကူးနှင့်ပင် မှန်းဆမိရသည်။ လူဝကြီးကို
 ကြည့်ပြီး သူလည်း အိပ်ချင်လာမိသည်နှင့် ဂူနံရံကိုမီကာ အိပ်
 ပျော်ငွားခဲ့သည်။ လူဝကြီး၏ဟောက်သံသည် နားထဲမှာ တ
 ဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

နားထဲတွင် အသံများကို ကြားနေမိရသလို မည်သည်
 အလံတွေလဲမသိ။ လူဝကြီး၏ဟောက်သံတော့ မဟုတ်။ သူ့အိပ်
 အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ တော်တော်ရှည်လျားစွာ ဟောပြောပြီးသည်

www.burmeseclassic.com

နောက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။ အခုကြားနေရသည်က တီးတိုးစကားပြောသံများပင် ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ် နီးနေသည်။ နားပါးသည်ဆိုသော လူဝကြီးကတော့ မနီး။ ဆက်ပြီးတော့ နားထောင်နေသည်။ စကားပြောသံများလိုလို တကယ်ပင်ကြားနေရသည်။ အာရုံကိုစုစည်းကာ သေချာစွာနားထောင်နေရင်း ထိုအသံများသည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုဝကြီး ... ကိုဝကြီး”

“ကျုပ်သိတယ်၊ အသံတွေကို နားစွင့်နေတာ ... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ဝကြီးက မျက်လုံးတွေကိုမဖွင့်သေးဘဲ ပြောလိုက်သည်။ သူလည်းပဲ အိပ်လျက်က နားစွင့်နေသည်ကိုး။

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဘယ်ကထွက်လာတဲ့အသံတွေလဲ မသိဘူး။ အပြင်က လေတိုက်လို့ကြားနေရတဲ့ အသံတွေများလား”

“ကိုမိုးကြယ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ စကားပြောနေကြသံတွေ လို့ပဲထင်တယ်”

“သေသေချာချာနားထောင်စမ်းပါ ... ဂူထဲကလား၊ အပြင်ကလားဆိုတာ”

“ကျုပ်ကတော့ ဂူထဲကလို့ ထင်တာပဲ”

“ခင်ဗျားက ပိုပြီးတော့ နားပါးတာကိုး”

“သေချာပါတယ် ကိုမိုးကြယ် ... ဂူထဲက ထွက်လာခဲ့တဲ့ အသံတွေပါဗျာ”

သူတို့ အမှတ်တမဲ့နားခိုခဲ့သည့် ဂူထဲကထွက်လာခဲ့သည့် အသံများဆို၍ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။ ဂူက သိပ်ပြီး အကျယ်ဝန်းကြီးမဟုတ်။ အနောက်ဘက်ကိုတော့ ရှည်လျားသည်။ အထဲမှာ လူအချို့ နေထိုင်ကြသလားဟူ၍ ...

“ကျုပ်တို့လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ တချို့က ဂူထဲမှာပဲနေကြတယ်၊ ဂူအောင်းကြတာပေါ့။ ညဘက်လို့ မျိုးမှ အပြင်ကို ထွက်တတ်ကြတယ်၊ ကိုဝကြီး ကျုပ်တို့ ဝင်ကြည့်ကြမလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ ... လူရိုင်းတွေနဲ့တိုးပြီး ရန်မူတာကို ခံနေကြရပါဦးမယ်၊ ဒီကနေ့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုဝကြီး ... ခင်ဗျားထင်သလို လူရိုင်းတွေလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ ကျုပ်အထင်ကတော့ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ ... ဝင်ပြီးလေ့လာကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ဟာဗျာ ... ကျုပ် မလိုက်ချင်ဘူး”

“အေးလေ ... ဒါဖြင့်ရင်လည်း နေခဲ့တော့ပေါ့၊ အဲဒီအသားကပ်ကိုတော့ ခင်ဗျားအတွက် ထားခဲ့ပါမယ်”

မိုးကြယ်လည်း သူ့ပစ္စည်းများကိုယူကာ ဂူအနောက်
ဘက်ဆီကို ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟာ နေပါဦး ... ကျုပ် လိုက်မှာပေါ့”

ထိုအခါကျမှ ဝကြီးသည် နေရာမှထကာ ဝေးလိုက်လာ
ခဲ့လေသည်။ သူ့ကိုယ်လုံး ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးနှင့် ပြေးလာနေသည်မှာ
ကြည့်၍ပင် ကောင်းနေသေးသည်။

“ဘာလဲ ... မလိုက်ဖူးဆိုဗျာ”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းလည်း နေခဲ့လို့မဖြစ်ပါဘူးဗျာ
ပြီးတော့ ... ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလည်း မဖြစ်ပါဘူး။
အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံလာခဲ့ရင် နှစ်ယောက်အတူ ဖြေရှင်းကြတာ
ပေါ့”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ ကိုယ့်လူရာ”

ဝကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိပဲ့ အိပဲ့နှင့် မိုးကြယ်နှင့်
အတူ ယှဉ်ပြီးတော့လိုက်ပါလာသည်။ ဂူသည်အောက်သို့ အ
နည်းငယ် နိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်ကိုကျွ
သွားခဲ့လေသည်။ အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့်အားနည်း
လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ မိုးကြယ်သည် အိတ်ထဲမှဝါးကျည်တောက်
စွပ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်တုတ်တုတ်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်လေ
၏။

(၂၀)

မီးနိုင်ငံ

ဖယောင်းတိုင်ကြီးသည် ဂူထဲတွင် သင့်တင့်စွာသော
အလင်းရောင်ကို ရစေသည်။ ဝကြီးက တွေးမိသည်မှာ ...

“အင်း ... သူဟာ ကြိုတင်စိတ်ကူးနဲ့ ဒီခရီးကိုထွက်
လာခဲ့တာပဲ။ အံ့သေးအမွှားပစ္စည်းကအစ အားလုံးပါလာတယ်။
ငါ့ကို ခြေဦးတည်ရာကိုသွားနေတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ အကြံ
အစည်ကြီးကြီး ရှိလိမ့်မယ်”

ဝကြီးလည်း လက်ထဲတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာကျန်
သော အသားကင်တံစို့ထိုးတံကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။
သူ့အတွက် ရိက္ခာပြတ်၍မဖြစ်။ လမ်းမှာတင် တစ်ကိုတံပြီးတစ်

www.burmeseclassic.com

ကိုက် စားလာခဲ့သည်။ မိုးကြယ်နှင့် ခွဲပြီးမနေခဲ့သည်ကလည်း အစားအစာခက်ခဲမည်စိုးသောကြောင့်လည်းဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ အပြင်ဘက်မှ သွားရသည်ထက်စာလျှင် ယခုလို ဂူထဲက သွားရသည်က ပိုပြီးတော့သက်သောင့်သက်သာရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ယခု မည်သည့်နေရာကို သွားနေကြပါသလဲ။ အကယ်၍သာ တစ်နေရာတွင် ဂူပိတ်ကြီးဖြစ်နေခဲ့လျှင် နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ကြရမှာ အမှန်ပင်။

စောစောကကြားခဲ့ရသည့်စကားသံများကို မကြားရတော့။ ဂူလိုဏ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ ဆို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကာ နားကြားများ လွဲခဲ့ကြလေသလားဟု။ ဂူသည် အပိတ်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ရှည်လျားသောလိုဏ်လမ်းကြောင်းကြီးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ဘာသံများ ကြားရလေမလဲဟူသောအတွေးဖြင့် စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ဂူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း အေးစိမ့်ပြီးမနေဘဲ ခပ်နွေးနွေးပင်ရှိနေသောကြောင့်ပင်။ မိုးကြယ်သည် သဘာဝနှင့်ဆန့်ကျင်သော ဂူကြီးတစ်လုံးဖြစ်နေမလားဟု သံသယဝင်လာခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် နားထဲတွင် စကားသံများက ဝင်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်

မိလိုက်ကြလေသည်။ ထိုနောက် စကားသံများသည် တိုးလာလိုက်၊ ကျယ်သွားလိုက်နှင့်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာကွက်လာခဲ့မှန်းမသိပေ။ နားစိုက်ထောင်ရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထင်မိကြသလို လူတွေများ ရှိနေကြသလားဟု သံသယများဝင်လာခဲ့ကြရလေသည်။

ထိုစဉ် တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ဝကြီး၏လက်ထဲရှိ အသားကင်တံကြီးသည် ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွား၏။

“ဟင်”

ဝကြီးက လိုက်ကြည့်ရာ မတွေ့ရတော့။ မည်သည့်နေရာကိုအရောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

“ကိုမိုးကြယ် ကျုပ်လက်ထဲက အသားကင်တံကို ခင်ဗျားယူပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သလား”

“ဘာရယ်... ဟာ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပစ်ရမှာလဲဗျ။ ဟင်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်ဗျားကိုင်ထားတဲ့ အသားကင်တံကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လက်ထဲက ဆွဲယူပြီးလွင့်ပစ်လိုက်တာဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့လက်ချက်လို့ ထင်နေမိတာ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားပဲ ယောင်ယမ်းပြီးတော့ ခွင့်ပစ်လိုက်တာလားဗျာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံသယဖြစ်သွားခဲ့ကြ

သည်။ အသားကင်တံစို့တံကြီးသည် မည်သည့်နေရာကိုရောက် သွားမှန်း မသိလိုက်။

“အင်း... ကိုမိုးကြယ်က ဒီလိုကလေးကလားကိစ္စမျိုး ကို လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုဝကြီးဟာ သူ ခုံခုံမင်မင်နဲ့စားနေတဲ့အစာကို အ ကြောင်းမဲ့ကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အပြန်အလှန်တွေးရင်း အဖြေရှာနေကြသည်။ အသား ကင်တံစို့တံကြီးကား မည်သည့်နေရာကိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိ လိုက်။ ထူးတော့ထူးဆန်းနေသည်။

“ကိုမိုးကြယ် ... ဒီဂူကြီးထဲမှာ နာနာဘာဝတွေများ ရှိသလားမသိဘူး။ သူတို့ကစားချင်လို့ ဆွဲယူသွားခဲ့ကြတာမျှ လား”

“မဖြစ်နိုင်တာများ ဒါမျိုးတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မှားယွင်းမှုဖြစ်မှာပဲ။ တစ်ခါတလေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာထု လို့လုပ်မိမှန်း မသိလိုက်တာတွေရှိတယ်”

ဝကြီးကတော့ မိုးကြယ်၏အဖြေကို ဘဝင်မကျပေ။ ဤ သို့ဖြင့် ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်အနေ အယုတ်မျိုးကိုမှ ထပ်ပြီးမတွေ့ကြရ။ စောစောက တိတ်ဆိတ်သူ သောစကားသံပြောသံလိုလို ဘာလိုလိုများသည် ထပ်ပြီးတော့

ထွက်ပေါ်လာကြပြန်သည်။

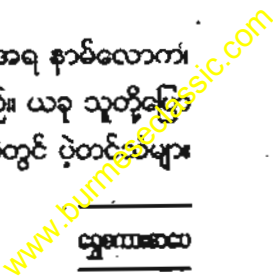
“ကြားရပြန်ပြီ ကိုမိုးကြယ်”

“ဒါက ဒီလိုရှိလိမ့်မယ်။ ဒီဂူဟာ တစ်ချိန်က လူသွားလူ လာတွေ ရှိခဲ့ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ပြောဆိုနေခဲ့ကြတဲ့စကားသံတွေ ဟာ မပျောက်ပျက်သွားကြပဲ လေထဲမှာ အောင်းနေကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီအထဲမှာရောက်နေတော့ သံစဉ်တွေနဲ့ ရိုက်ခတ်ပြီး လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြတာ။ အဲဒါကြောင့် စကားပြောသံတွေဟာ ပြန် ပြီးတော့ ထွက်လာကြတာနေမှာပေါ့။ စကားသံတွေ၊ ပေါက်ကွဲ သံတွေဟာ ပျောက်ပျက်မသွားကြဘူးတဲ့။ သူတို့ကိုလှုပ်ရှားသွား အောင်ပြုလုပ်ပေးတဲ့အရာရှိခဲ့ရင် ပြန်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ ကြတာပဲတဲ့။ ကျုပ် ... ဘုတ်အုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်”

“အင်း... ခင်ဗျားက စာအိုးကြီးကိုး ဒါပေမဲ့ ...

လောကဓာတ်ပညာရဲ့ လေ့လာတွေ့ရှိမှုဟာ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ နှစ်နေမှာပဲ။ နာမ်လောက၊ ဝိညာဉ်လောက၊ ပရလောကဆိုတာ အလည်း သတ်သတ်ရှိသေးတယ် ကိုယ့်လူရဲ့။ ဘုရားဟောတရား ဆွေထဲမှာ ပါတယ်။ သိပ္ပံက လက်ခံပေမယ့် ဝိဇ္ဇာလောကနဲ့က တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်”

ဝကြီးကလည်း အလာသား။ စကားအရ နာမ်လောက၊ ဝိညာဉ်လောကကို လက်ခံထားသူဖြစ်ပုံရသည်။ ယခု သူတို့မြင် တွေ့ကြသည့်စကားသံများသည်ပင် လိုက်ထဲတွင် ပဲ့တင်သံများ

အဖြစ်ပြန်လာနေကြသည်။ ထိုစဉ် တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် မိုးကြယ်၏လက်မှာကိုင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကြီး၏ပီးသည် ဟုတ်ခနဲဆို ငြိမ်းသွားခဲ့လေ၏။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကိုမိုးကြယ် တစ်ယောက်ယောက်က မှုတ်လိုက်သလို ပဲ၊ ကျုပ် မပြောဘူးလား။ ဒါ ... ဒါဟာ ပရလောကသားတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဝကြီးကတော့ သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို မပြောင်းလဲဖေ မိုးကြယ်လည်း အငြင်းအခန်မလုပ်တော့။ အရာရာကို မျက်စိနဲ့ မှိတ်ကာ တလွဲတွေ့ပြီး ကိုယ်မှန်သည်ဟူသော အယူအဆမျိုး သူ့မှာမရှိ။ ဂူလိုဏ်ကြီးထဲမှာ မီးအလင်းရောင်မရှိတော့သော် လည်း မှောင်အတိကျသွားခြင်းမရှိခဲ့။ လင်းပျပလေးလောထံ တော့ ရှိနေသေးသည်။ မည်သည်ကြောင့်ပါလဲ။

သတိထားပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်းက ...

‘ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ်’

ထူးခြားသောအသံအချို့က ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြပြန် သည်။ ယင်းအသံများနှင့်အတူ ရှေ့တွင် လင်းခနဲ၊ လင်းခနဲနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်အချို့သည် ထွက်ပေါ်လာ လိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နှင့်။

“ဘာများလဲ ... တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပါလား”

ဝကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်လို နှင့် ယင်းအသံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ကြလေ သည်။

‘ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ်’

ယင်း တဟုပ်ဟုပ်အသံများနှင့်အတူ အလင်းရောင်များ ကလည်း လင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြပဲ ဘာမှန်းမသိသောအရာဆီကိုသာ အာရုံ ထားပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သို့ရှိလိုက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပက်ပင်းတိုးကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်ကား လေထဲမှာရွေ့လျား လာနေကြသော အုန်းသီးလုံးပမာဏရှိ မီးတောက်မီးလျှံများ။ ယင်းအရာများသည် မီးစွယ်မီးညွန့်များတက်ကာ သူတို့ဆီကို လာနေကြသည်။

‘ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ်’

တဟုပ်ဟုပ်နှင့်အသံများသည် ယင်းတို့ဆီက ထွက်ပေါ် လာခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မီးတောက်မှထွက်လာကြ သော အလင်းရောင်များသည် လင်းလိုက်၊ မှိန်လိုက်နှင့်ဖြစ်သွား ခဲ့ကြသည်။ အပူရှိန်ကလည်း ဂူလိုဏ်ထဲမှာ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ယင်းမီးတောက်များကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဟာ ... မီးတောက်တွေ ဘယ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ ကြတာလဲ”

ဝကြီးသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်မိလိုက်သည်။ အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရှားနေကြသော မီးတောက်များသည် သူတို့၏ကိုယ်မှာ ဝင်ပြီးစွဲလျှင်မလွယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်သွားမည်ဖြစ်သည်။

မီးတောက်များသည် အလှုံ့တပြီးပြီးဖြင့် သူတို့နှင့်နီးကပ်လာမှ ပိုပြီးတော့ အသံတွေ မြည်လာခဲ့ကြသည်။

‘ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ် ဟုပ်’

ဝကြီးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားကာ ...

‘ဖူး ဖူး ဖူး’

အဆုပ်ထဲသို့ လေကိုဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်ပြီး တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်စရာကောင်းသည်မှာ မီးတောက်များသည် ချက်ချင်းငြိမ်းမသွားဘဲ အဝေးကြီးအထိ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဟုပ်ခနဲနှင့်ပင် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ငြိမ်းသွားခဲ့ကြလေ၏။

မိုးကြယ်လည်း ကြိရာမရဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဝင်လာသမျှသော မီးတောက်များကို ဓားနှင့် ပိုင်းချပစ်လိုက်သည်။

‘ဝှစ်’

‘ရွပ်’

‘ရဲ့ ရဲ့’

ထိုအခါ ထူးဆန်းသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မီးကို ရေနှင့်ဖျန်းလိုက်သလို ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံများ။ ထိုအခါ မီးတောက်များသည် နီရာမှ အဝါရောင်၊ မီးခိုးရောင်များအဖြစ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြသည်။ သည်နောက် မှိန်ကျသွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယမ်းစိမ်းနဲ့လိုလို၊ ကန့်နဲ့လိုလို ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သို့သော် မီးတောက်များမှာ လျော့ပါးသွားခြင်းမရှိကြဘဲ တိုး၍တိုး၍သာ လာနေကြသည်။ ဝကြီးသည်လည်း မှုတ်ကောင်းကောင်းနှင့် တဖူးဖူးမှုတ်နေရသလို မိုးကြယ်သည်လည်း သူ၏ ဓားအစွမ်းကို သိသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရကား ...

‘ငါ့ဓားက မီးကိုနိုင်တဲ့ မီးနိုင်ဓားကွ၊ လာခဲ့ကြစမ်း’

‘ဝှစ် ရွပ် ရွပ် ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့’

သွက်လက်သော ဓားချက်များအောက်မှာ မီးတောက်များက မလှမပ ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ကြရလေသည်။ ဝကြီးသည် သူ့မှုတ်ထုတ်လိုက်သော လေများကြောင့် မီးတောက်များ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြပြီး ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ကြသည်ကို သဘောကျသလိုလို ရှိနေခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ အလျင်မစီနိုင်သဖြင့် မောတိုက်လာသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မီးတောက်တစ်လုံးက သူ့မျက်နှာသို့ကို ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မှုတ်အားက အနည်းငယ်လျော့သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍

လေက ချက်ချင်းမထွက်။ မျက်နှာကိုမီးစွဲတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ကဲ ဖူး ဖူး”

အားယူပြီးတစ်ချက်တည်းမှတ်ထည့်လိုက်ရာ မီးတောက်သုံး လေးလုံးသည် တစ်ပြိုင်တည်းလွင့်ထွက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါ လူကြီးသည် မျက်လုံးများပျာဝေလာကာ ပက်လက်လန်၍လဲကျသွားခဲ့လေ၏။ မိုးကြယ်တစ်ယောက်တည်း မီးလုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရတော့သည်။

‘ဝှစ် ရွပ် ရွပ် ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့’

ဓားချက်တိုင်းမိသောကြောင့် မီးလုံးများသည် တစ်ခုနှင့်မြည်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဝကြီး မတတ်နိုင်တော့မှန်းသိ၍ နှစ်ယောက်စလုံး၏ကိုယ်မှာ မီးလုံးများ ဝင်ပြီးမစွဲရန် အထူးပင် ကြိုးပမ်းနေရလေသည်။ ခွန်အားလျော့မသွားခြင်း သက်လုံကောင်းခြင်း၊ အမောခံနိုင်ခြင်းတို့သည် မိမိသောက်သုံးခဲ့သည့် ရေညှိရောင်ဓာတ်ဆေးရည်၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့်လည်း ပါမည်ဟု ထင်မိသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဝေ့ယမ်းလှည့်ပတ်ပြီးဝင်လာခဲ့ကြသော မီးလုံးများသည် မိုးကြယ်၏အနားသို့ တိုင် ရောက်မလာကြတော့။ အချို့သည် လေထဲမှာပင် တံ့သွားခဲ့ကြကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ ပြေးသွားခဲ့ကြခြင်းပင်

တည်း။

မီးလုံးများထွက်သွားကြပြီး ကနိန့်လိုလို၊ ယမ်းစိမ်းလိုလို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါကျမှ မိုးကြယ်သည် ဝကြီးဆီကို ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ကိုဝကြီး ကိုဝကြီး”

ပါးကိုပုတ်ပြီးတော့ နှိုးလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သတိရလာခဲ့သည်။

“ဟင် ... ကျုပ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ခင်ဗျား လေဖြတ်သွားတာ”

“ရရင် ဆက်လျှောက်ကြမယ်ဗျာ”

ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မသိမသာ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ အသွေးအသား၊ အကြောအခြင်တွေထဲမှာ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းတွေကလည်း လေးဖင့်ခြင်းမရှိတော့။ ပိုပြီး ပေါ့ပါးလာသလိုပင်။ မိုးကြယ်သည် ရှေ့ကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီးသွားနေသည်။ ဝကြီး၏အခြေအနေကို မသိ။

“ကိုမိုးကြယ် ... ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ စစ်စစ် စစ်စစ်၊ ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့၊ လမ်းလျှောက်ရတာလည်း ပိုပြီးတော့ ပေါ့ပါးလာတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ခင်ဗျားက လေတွေတအားမူတ် ထုတ်လိုက်တော့ ပေါ့ပါးသွားမှာပေါ့”

မိုးကြယ်က ပြောရင်းက ဝကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုကို သတိထားမိလိုက်သလို ...

“ဟင် ကိုဝကြီး ... ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ နည်းနည်းကျသွားသလိုပဲ”

“လေတွေအံထုတ်တာ များသွားလို့ ထင်ပါရဲ့”

ဟုဆိုကာ သူ့ဗိုက်ကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ငါ့ဗိုက်က”

အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ သူ၏ စရည်းအိမ်ဗိုက်ကြီး

(၂၁)

ဂူထဲကသူတော်စင်

သို့သော် ဝကြီးသည် နေရာမှ ချက်ချင်းပင်ထလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား အမှတ်ကောင်းလို့ မီးလျှံလုံးတွေလည်း ပြေးကုန်ကြပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ ... ထနိုင်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

ဝကြီးသည် လေကို သုံးလေးချက် တစ်ဝကြီးရှူသွင်းလိုက်ပြီးမှ ထလိုက်သည်။ မိုးကြယ်သည်ပင် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ဖေးမကာ မထူပေးနိုင်။

“ခဏ အားပြတ်သွားတာဗျာ ... ခုတော့ ရပါပြီ”

သည် သိသာစွာပင် လျော့သွားသောကြောင့်ပင် ...

“ဒါလောက်အချိန်လေးနဲ့ ဒီမိုက်ကြီးက ခုလိုလျော့သွားခဲ့ရတာလား”

“ကျုပ် ဘေးကနေမြင်နေမိတာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးဟာ လေတွေဖောက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ပူပေါင်းကြီးလို တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသလိုပဲ”

“ဟာဗျာ ... ဒါလောက်အထိ မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလည်းပဲ နောက်တတ်သားပဲ”

မိုးကြယ်၏အမြင်ကတော့ ဝကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုယ်ရေစစ်လာသလိုပင်။ သို့သော် စောစောက ပင်ပန်းသွားခဲ့သည့်အရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေက အကြည့်မမှန်တော့၍ပဲလား။ သို့သော် တော်တော်ကလေး လျှောက်လာမိသောအခါ ...

“ကိုမိုးကြယ် ... ကျုပ် ကျုပ်”

ဝကြီးဆီက အလန့်တကြားနှင့်ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ။ မိုးကြယ်လည်း ဘေးကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်လေရာ ...

“ဟေ့ ဟေ့လူ ... ခင် ခင်ဗျား”

လွန်မင်းစွာ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှတော့သည်။ ဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျသထက်ကျဆင်းလာခဲ့သည်မှာ အရင်ထက် တစ်ဝက်လောက်ကို လျော့ပါးသွားခဲ့သည်အထိပင်။ ဝကြီးသည်လည်း သူ့ကိုယ်သူ့သိ၍ အလန့်တကြားနှင့် အော်မိ

လိုက်ခြင်းပင်။

“အေးဗျာ ... ကျုပ်က ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ထားရတာ သေချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ပျက်နေတာဗျာ ခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဗျာ၊ ဒါလောက်အထိ ကိုယ်ရေစစ်သွားခဲ့ရတယ်လို့၊ ဒီဂူထဲမှာ ဓာတ်သတ္တိတစ်မျိုးမျိုးရှိနေတယ်ဗျာ ဒါမှမဟုတ် သူတော်စင်တို့ရဲ့ ဟိတ်တန်ခိုးသိဒ္ဓိ တွေ ဖွမ်းထုံထားလို့လားပဲ ...။

ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ခဲ့တာ ကံကောင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်သာ နေခဲ့ရင် ခုလိုအကျိုးကျေးဇူးမျိုး ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ဝကြီးက မိုးကြယ်ကို လိုက်လှဲစွာပင် ပြောနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား တော်တော်ကြည့်ကောင်းသွားတယ်၊ ခုလိုပြောင်းလဲသွားတာ ယုံချင်စရာတောင် မရှိဘူး။ လူနီနီကြီးက ခင်ဗျားတောင်းလို့ပေးတဲ့ဆု ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ပြီထင်မိရဲ့ဗျာ ... ဝပါစေ၊ ဝပါစေဆိုတာ”

ဝကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေမိသည်။ နောက်ထပ်နည်းနည်းလေးလောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ဝလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ချက်ချင်းလိုလို ကျသွားသောကြောင့် အကျိုးကလည်း ပွရောင်းရောင်းကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ ဝကြီး၏ ငြဲကွဲနေသော မျက်နှာဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်ကြီးသည်လည်း

ကြည့်ကောင်းသွားခဲ့သည်။ နဂိုမျက်နှာနှင့်ဆို တခြားစိပ်င်။
 မကြာမီ ဂူလိုထပ်လမ်းကြောင်းတစ်နေရာကို အရောက်
 တွင် လမ်းသည် ပို၍ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ နံရံနစ်ရက ပို၍ဖ်
 နီးကပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘေးဘီသို့ ကွေ့ပြီးသွားရန်လည်း လမ်း
 က မရှိတော့။ လမ်းသည် မည်သို့ဖြစ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့သလဲ
 ဆိုသည်ကို မသိနိုင်။ နှစ်ယောက် ယှဉ်၍သွားရန် မဖြစ်နိုင်။
 တစ်ယောက်ချင်းသာ ဝင်သွားလို့ရသည်။ ဝကြီးသာ အရင်ပုံစံအ
 တိုင်းဆိုလျှင် အထဲကို ဝင်၍ရမှာမဟုတ်။

မိုးကြယ်က အရင်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဝကြီးက နောက်
 လိုက်ဝင်သွားသည်။ ဝကြီးသည် တော်တော်ကိုကြည့်ကောင်း
 သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့အသက်သည် မိုးကြယ်လောက်ပင် ရှိလိ
 မည်။ လမ်းက တစ်ယောက်သာသာပဲ သွား၍ရသည်။ မသဲမကွဲ
 မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်ကို ကျဉ်းကျပ်သွားစေခဲ့ကြသည်။

“ကျုပ် ဒီအထဲကိုဝင်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်ရေစစ်သွား
 သလား မသိပါဘူးဗျာ”

“အင်း ... တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ပြောရမှာ”

အင်္ကျီက ပွရောင်းသွားသောကြောင့် ကိုယ်လုံးနှင့်
 လိုက်ဖက်သလို ဖြစ်နေသည်။ တော်တော်ကလေးလျှောက်
 သောအခါ လမ်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လာခဲ့ပြန်လေသည်။
 ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ကျယ်ဝန်းသောနေရာကြီးတစ်ခုအဖြစ်

ဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းပင်။ အပေါ်ကိုလည်း အမိုးက
 မြင့်တက်သွားသည်။ ဘေးဘီမှာ ဂူကြီးတစ်လုံးနှင့် ဂူငယ်တစ်လုံး
 ကို အနည်းငယ်ခြားပြီးတော့ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဂူကြီးထဲမှာရော၊ ဂူငယ်ထဲမှာရော မီးရောင်က တလက်
 လက်။ ဂူထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်များရှိနေကြသလားဟု တစ်ယောက်
 မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ တိုင်ပင်ထားကြသ
 လိုပင် ခြေလှမ်းတွေက ဂူကြီးဆီကိုပင် ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေ
 ကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးထဲမှာ ဂူကြီးသည် နောက်သို့၊ ရှေ့
 သို့၊ ဘေးသို့တစ်လှည့်စီပင် ရွေ့လျားနေသည်ဟုထင်မိသည်။
 လမ်းမှာ ပင်ပန်းခဲ့ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် အမြင်အာရုံချို့ယွင်း
 ချက်များ ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ကြလေသည်ပဲလား။

ဂူအဝဆီကို မရောက်မီမှာပင် နှစ်ယောက်စလုံးတို့ အား

www.burmeseclassic.com

ကောင်းသောအရာတစ်ခုက ရစ်ပတ်နှောင်တည်းပြီး ဆွဲယူသွား
သလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက ပိုပြီးတော့ မြန်
ဆန်သွက်လက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂူထဲကို မည်သို့မည်ပုံ
ရောက်သွားကြမှန်းပင် မသိလိုက်ကြပေ။ ဂူ၏အတွင်းဘက်တွင်
ကျယ်ဝန်းသည်။ ပုလဲနှစ်ရောင်အလင်းရောင်သည် မည်သည့်
နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိ။

ဂူထဲမှာ မည်သူမှမရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဖြစ်နေ
သည်။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား သစ်ပင်တစ်ပင်က ပေါက်နေ
သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဂူက ရှင်းသန့်ပြီးတော့နေတာ

ပဲ”

သို့သော် နောက်တစ်ခါ အာရုံအသီးသီးက သစ်ပင်ဆီ
ကို ရောက်သွားခဲ့ကြရာတွင် ...

“ဟင် ... ကိုဝကြီး ဟိုမှာ”

သူတို့မြင်လိုက်ကြရသည်က ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက အပင်
အောက်မှာ ထိုင်နေသည်။ စောစောက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မမြင်မိကြ
ပါ။ မိမိတို့ပဲ မျက်စိလျှမ်းသွားခဲ့ကြလေသလားဟု စိတ်ထဲမှာ
တော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“ကိုမိုးကြယ် သူတော်စင်ကြီးလား မသိဘူး၊ စောစော

က မမြင်မိလိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ပဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့ ဖြစ်သွား
ခဲ့ကြတာလားဗျာ”

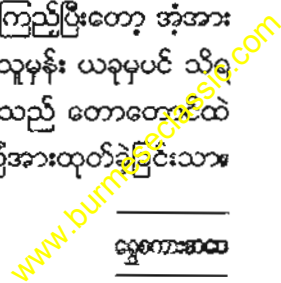
နားမလည်နိုင်ကြတော့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီကို ဆက်
လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသောအခါ
မိုးကြယ်မှာ အံ့အားသင့်ခြင်းမက သင့်လာခဲ့ရလေတော့သည်။
အကြောင်းမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တောတွင်းတစ်နေရာမှာ
ရုပ်တုပမာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသောသူပင်တည်း။

ထို့အပြင် မိမိ၏အသက်ကို ဆင်ရိုင်း၊ ကျားရိုင်း၊ ဝံပု
လွေရိုင်းများ၏ အန္တရာယ်၊ နှင်းကန္တာရများမှ နှစ်ကြိမ်တိတိ
ကယ်တင်ခဲ့သော သူမျိုးတည်း။

“သားတို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီလား၊ အေး အေး...
ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ”

သူတော်စင်ကြီးဆီက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ထွက်
ပေါ်လာသော ပဋိသန္ဓာရစကားသည် သူတို့၏ရင်ထဲမှာ အေးမြ
သွားစေခဲ့ရသည်။

မိုးကြယ်သည် သူတော်စင်ကြီးကိုကြည့်ပြီးတော့ အံ့အား
သင့်နေမိသည်။ ရုပ်တုကြီးလိုဖြစ်နေသည့်သူမှန်း ယခုမှပင် သိရ
တော့သည်။ တကယ်တော့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တောထဲထဲ
တွင် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ခြင်းသာ။

မိမိက ရုပ်တုကြီးဟု ထင်မိခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိ၏အသက်အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကန်တော့မိလိုက်လေသည်။ ဝကြီးလည်း ကန်တော့သည်။

“သားတို့က တော်တော်သတ္တိကောင်းကြတာပဲ။ ဒီနေရာကို ရောက်အောင်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ မင်းလည်း မနိုင်ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ခရီးကို အကြောင်းမဲ့သွားလာနေခဲ့တာ၊ ခုတော့ နဂိုသဏ္ဍာန်ပျောက်ပြီး အမှန်ရုပ်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

သူတော်စင်ကြီးသည် ဝကြီးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေရာ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်ရှိသောကြောင့် မိုးကြယ်ကလည်း သူ့အကြောင်းကိုလည်း သိနေမှာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ သူတော်စင်ကြီး၏ အကြည့်သည် မိုးကြယ်ဆီကို ရောက်သွားကာ ...

“သားက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ ဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့တာပဲ။ အင်း အင်း ... ဒါကလည်း ကံအကြောင်းတရားက ပါလာလို့ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သားဟာ ငါ့ကို အကူအညီပေးခဲ့တယ် ငါဟာ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကို ဝင်ခဲ့တာကြာပြီ၊ ငါ့နဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါတဲ့ သူသာ ငါ့ကိုယ်ကိုလာထိတွေ့မှ ကျင့်စဉ်ပြီးမြောက်မှာ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါဟာ ခရီးရှည်ကြီးကိုသွားနေရာက ပြန်ရောက်လာသလိုမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်၊ သည်ထက်မက အချိန်ကြာသွား

ခဲ့ရင် ငါ့အသက်က ကုန်ဆုံးကောင်း ကုန်ဆုံးသွားနိုင်တယ်”

သူတော်စင်ကြီးသည် မိုးကြယ်အား ကျေးဇူးစကားကို သွယ်ဝိုက်ကာ ဆိုနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိုးကြယ်ကတော့ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေမိသည်။ သူတော်စင်တစ်ဦးကို အကူအညီပေးလိုက်၍ ဝမ်းသာနေမိသော်လည်း သူ့အကြောင်းများ ပေါ်သွားလေမလားဟု စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မိုးကြယ်ကို တည်ငြိမ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေရာ မိုးကြယ်က စိတ်မလုံမလဲဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ပြောစရာအကြောင်းရှိတယ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက တရားဓမ္မလမ်းကြောင်းကိုလိုက်ပြီး သူတော်စင်ဘဝကို ခံယူဖို့ စိတ်ပြင်းပြခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒက မပြည့်ဝခဲ့ဘူး၊ ငါ့မိဘတွေက ချမ်းသာကြွယ်ဝကြတယ်၊ အဲဒီတော့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ပွားစီးဖို့အတွက် ငါ့ကို အတင်းအဓမ္မ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ကြတယ်”

သူတော်စင်ကြီးက သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အစပျိုးကာ ပြောပြသည်။ မိမိတို့နှင့် မပတ်သက်သောကိစ္စကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပြောနေရတာပါလဲဟု နားမလည်ကြ။

“ဒါပေမဲ့ ငါဟာ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်မခံဘူး”

တစ်ရက်မှာ ငါဟာ ငါ့ဇနီးကို အကုန်ဖွင့်ပြောပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာသမျှ စည်းစိမ်တွေကို အကုန်ပေးခဲ့တယ်။ သံယောဇဉ်လည်း တိခနဲနေအောင် ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ဇနီးဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိစပြုနေပြီ။ သူကတော့ ငါ့ကို သူ့အနားက ထွက်မသွားဖို့ တောင်းပန်သား ... ဒါပေမဲ့ ငါက ငါ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ထမြောက်အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့က လွဲပြီး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး”

သူတော်စင်ကြီး၏စကားကြောင့် မိုးကြယ်သည် ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

“အ အဘရဲ့ နာမည်က”

“ဦးကိတ္တိ တဲ့”

(၂၂)

သောနုတ္တီလ် ငါမဟုတ်

မိုးကြယ်သည် သူတော်စင်ကြီး၏စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲဆို တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် မျက်နှာအမူအရာ ပျက်သွားခဲ့သည်ကို ချက်ချင်းပင် ထိန်းမိလိုက်သည်။

“ဇနီးကတော့ မမြဲမှီတဲ့၊ မွေးလာမယ့်ကလေးကတော့ မမြင်ဖူးပေမယ့် မိန်းကလေးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူဟာ ငါ ဒီအတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာကို ကျေနပ်ခဲ့ပုံပေါ်ဘူး။ အာယာတ ကြီးတယ်။ နဂိုကတည်းက စိတ်က ကြီးကြီးဆိုတော့ ...”

သူတော်စင်ကြီးသည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲ မိုးကြယ်

www.burmeseclassic.com

၏မျက်နှာကိုသာ သိမ်မွေ့သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အေးပေါ့လေ ... သူ့ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ငါဟာ တာဝန်မကျေတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ ငါ့ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို မုန်းမိမှာပဲ။ တတ်နိုင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာပြီး သတ်ချင်သတ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး သတ်ချင်သတ်ခိုင်းမှာ ...”

ခုနေ လူသတ်သမားဟာ ငါ့ရှေ့ကိုရောက်လာပြီး အသေသတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါက ကျေနပ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေတာ၊ ရှင်တာဟာ ငါ့အတွက် ဘဝမှာ အရေးမပါတော့ဘူး”

မိုးကြယ်သည် သူတော်စင်ကြီး၏စကားကို နားထောင်နေရင်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်ရှူကျပ်လာသလို ခံစားနေရသည်။

“မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ‘တဏှာ၊ ရာဂ’ တရားတို့ကို ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိကြတော့ သတ္တဝါတွေဟာ ခုထက်ထိ ကိုယ့်ဘဝခန္ဓာကိုယ်ကို အချစ်ခင်ဆုံး၊ အနှစ်သက်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးလို့ ခင်မင်တွယ်တာရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်နေတော့တယ် ...”

ငါလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရွံ့မုန်းနေပြီ။ မနှစ်သက်တော့ဘူး။ ခုနေမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွန့်

သောနတ္တိလ်...ငါလား ၂၅၁

လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရ ကျေနပ်တယ်၊ လက်ခံတယ်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိတယ်”

သူတော်စင်ကြီးသည် ထိုစကားများကို အေးဆေးစွာ ပြောပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။ မိုးကြယ်သည်သာ ရင်ထဲမှာ နှင့်သီးသောဝေဒနာကို ခံစားရလျက်ရှိသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း အခါခါပင် ချမိရလေသည်။

ထိုစဉ် ဦးပြည်းခေါင်းတုံးနှင့် ပိတ်ဖြူအဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ယွန်းလင်ပန်းထဲတွင် အစားအစာများကို ထည့်ကာယူလာသည်။ သူတို့၏အနားမှာ လာချပေးပြီး ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ကဲ ကဲ ... စားကြ သောက်ကြ၊ သားတို့လည်း ခရီး ပန်းလာခဲ့ကြတယ်၊ အာဟာရလည်း ဖြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ထိုအခါ မိုးကြယ်နှင့် ဝကြီးတို့သည် သက်သက်လွတ်ဟင်းလျာများနှင့် နွဲ့များဆမ်းထားသော ထမင်းကို အားပါးတရပင် စားသုံးကြလေသည်။ ထိုသို့စားနိုင်ခဲ့ခြင်းသည် မိုးကြယ်၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာသောကိစ္စအတွက် စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီးသား မို့ပင်

“ငါလည်း ဒီမှာကြာကြာမနေပါဘူးကွယ်၊ သင်းတို့ ချောက်လာကြလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သိနေလို့ တမင်စောင့်နေတာ၊ ခနာက်ထပ် ခရီးဝေးကြီးတစ်ခုကို ထပ်ပြီးသွားရဦးမှာကွဲ့”

ဟုပြောပြီး မိုးကြယ်ကို သိမ်မွေ့သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ငါ့သား ... မင်းရဲ့ကိစ္စ ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ဦးမှာလား။”

ထိုအခါ မိုးကြယ်က မဆိုင်းမတွပင် ဖြေလိုက်သည်။
“ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး တစ်ပါးပါးကိုသော်မှ ပြစ်မှားဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ထဲကလည်း မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး။ အပြစ်ရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“သာဓု သာဓု သာဓု ... ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သတ်နိုင်တာဟာ အပြီးတိုင်သော အောင်မြင်မှုမျိုးပဲကွဲ့၊ ဘယ်သူမဆို အဆုံးမှာတော့ ကိုယ့်တရားကိုယ် စီရင်ကြတာပဲလေ။”

မိုးကြယ်သည် သူတော်စင်ကြီးကို လက်အုပ်ချီကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ သို့သော် ထိုအထဲက မျက်ရည်များက ရှာကြံပြီးတော့ ယိုစီးကာ ထွက်ကျလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ရှိုက်ကြီးတင်ဖြင့် သူတော်စင်ကြီး၏ခြေအစုံကို ဦးတိုက်ကာ ..

“ကျွန် ကျွန်တော်ဟာ သောနုတ္တိုလ်လိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အဘ၊ မ ဘက်လိုက်ပြီး မိုက်မိခဲ့ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ... ဟီး ဟီး ဟီး။”

ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ဟီးချကာ ငိုကြွေးနေသော

မိုးကြယ်၏ခေါင်းပေါ်ကို သူတော်စင်ကြီးက လက်ကိုတင်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့သားမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူ့မှာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အချိန်ကျလာရင် အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းကို သဘောပေါက်နားလည်ကြမှာပါ။ မလိမ္မာ တစ်ခါတော့ မိုက်စမြဲပဲလေ။ သောနုတ္တိုလ်မုဆိုးတောင် ငါ့သားလို ဆင်ခြင်တဲ့ တရားမထားခဲ့လို့ အမှားကြီးမှားခဲ့တာလားကွယ်။ ကဲ ကဲ ... သတိကို ကိုယ်မှာကပ်တော့၊ ငါ့သားရဲ့အတွင်းမနေဟာ နဂိုက တည်းက သန့်စင်ပြီးသားပါ။ အလောင်းတော်ဥဒေါင်းမင်းတောင် မမြင်လို့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားကင်းမဲ့ခဲ့တဲ့ တစ်ခဏအတွင်းမှာ မုဆိုးဆင်တဲ့ကျော့ကွင်းထဲ မိခဲ့ရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က အန္တေပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ပဲ ... ဒါလောက်ကတော့ ရှိပေမပေါ့။”

သူတော်စင်ကြီး၏လက်က မိုးကြယ်၏ခေါင်းကို ထိလိုက်စဉ် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သောက၊ ဗျာပါဒ၊ ကြောင့်ကြမှုများ၊ စိတ်ဖိစီးမှုများအားလုံးသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူတော်စင်ကြီးသည် ဝကြီးကို ...

“သားလည်း ကိုယ့်အရပ်ဒေသကို ပြန်၊ မိဘတွေက သားထွက်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး စိုးရိမ်သောကနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွေးမိဘကိုလည်း ဥပေက္ခာမပြုနဲ့။”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဝကြီးသည် သူ့အကြောင်းကိုသိနေသော သူတော်စင်

ကြီးအား အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့နေမိလေသည်။

“ကဲ ... ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြ”

သူတော်စင်ကြီးက နေရာမှထလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခရီးပန်းခဲ၊ တိုက်ခိုက်လှုပ်ရှားမှုများပြုခဲ့ရသော်လည်း ယင်းတို့ပင်ပန်းခဲ့မှုများသည် ယူပစ်လိုက်သလိုပျောက်သွားခဲ့ကြရသည်။

သူတော်စင်ကြီး၏ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ယင်းဂူကြီး၏အတွင်းမှာပင်လျှင် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်သာသည့် အပေါက်သေးသေးလေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ဒီအထဲကသာ ဝင်သွားကြပေတော့”

သူတို့သည် သူတော်စင်ကြီးဦးကိတ္တိကို ကန်တော့ကြ

သည်။ ဆုပေးသည်။ ထို့နောက် နေရာမှထွက်သွားခဲ့လေသည်။ တရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မို့ မိမိတို့ကို အပြတ်ဖြတ်သွားခဲ့သည့် သဘောပင်။

မိုးကြယ်သည် သူတော်စင်ကြီးကို တစ်ခဏကြာ ကြည့်နေပြီးမှ ဂူပေါက်ဝကို အရင်ဝင်သည်။ ဝကြီးက နောက်မှလိုက်ဝင်လာသည်။ သူတို့ထင်သလို ဂူသည် မှောင်မနေ။ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်ဖြင့် အရာရာကို ကောင်းစွာပင်မြင်နိုင်လေသည်။

“လမ်းကတော့ တစ်လမ်းပဲရှိတယ် ကိုဝကြီး”

“အကြောင်းရှိလို့ ဒီလမ်းက လွတ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ ... သွားကြရအောင်”

လျှောက်ကြသည်။ ဂူထဲမှာ သိသာသော အနွေးဓာတ်ကို ရနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။ သူတော်စင်တို့၏ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့် ဤဂူလိုဏ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပင် အလင်းရောက်သက်ရောက်နေသလားဟုပင် ထင်မိရသည်။

“သူပာ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တဲ့သူ၊ ငါ့ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားတဲ့သူ၊ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝ၊ သက်ခင်ပြတ်သွားတဲ့အထိ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ကိစ္စအောင်မြင်ခဲ့ရင် နင်နဲ့ငါ့သမီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ကျင်းပပေးမယ်”

ဒေါ်မြမို့၏စကားသည် သူ့နားထဲကိုဝင်ရောက်လာခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည်။ သူမက ခရီးလမ်းညွှန်လိုက်ခဲ့သည်မှာ အန္တရာယ်ပြင်း
သောခရီး ဟု နှုတ်က သတိမပေးခဲ့။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်
ရှိ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်မှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နှင့် အများကိုမုန်းတီးခဲ့သော သူမ
သည် မိမိကိုလည်း သူ့သမီးနှင့် မပေးစားလို၍ သေတွင်းသို့
တမင်ပင် ပို့ခဲ့လေသလားဟု ...။

သူမ သေစေလိုသောသူကိုလည်း မိမိက သတ်မိခဲ့လျှင်
သူမအနေနှင့် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် နှစ်ယောက်စလုံးပွဲ
သိမ်းကြရမည်အဖြစ်။ သို့သော် အစွယ်လိုသူက မိဖုရား
လေးပစ်သူကဘုရားကျွန်တော်မျိုးမဖြစ်ခဲ့။ မိမိသည် စိတ်
လေးညှို့ကိုဖြတ်ချခဲ့သည်။

မိမိနှင့်ခင်ခင်ကြွေ မည်သို့ပွဲသိမ်းကြရမည်ကို ကံကြမ္မာ
ကသာအဆုံးအဖြတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ထိုကာလအတွင်းမှာ ဒေါ်
မြမို့သည်လည်း အမြင်မှန်ရခဲ့လျှင် မိမိသည်လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်
မင်း၏အစွယ်ကိုရယူပေးခဲ့သော သောနတ္ထိုလ်မှဆိုး၏အဖြစ်မျိုး
ပမာမဖြည့်ဆည်းနိုင်ပေးခဲ့လျှင် ကံတရားက တစ်မျိုးတစ်ရပ်
ပြောင်းလဲကောင်းပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

ဝကြီးကတော့ မိုးကြယ်လို့မပေးပါ။ သို့သော် ဦးကိတ္တိ
စကားအရ တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက်ကိုတော့ ရိပ်စားမိဟန်
တူသည်။ မိမိကလည်း ဝကြီးကိုပြောပြချင်စိတ်မရှိပါ။ ထို

ဂူလိုဏ်လမ်းကြောင်း တစ်နေရာကိုအရောက်တွင်။

အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှိန်ကျသွားခဲ့
သည်။ နောက်တော့ အမှောင်။ ဘာဆိုဘာမှမမြင်ကြရတော့။
မိမိ၏လက်ဝါးကိုထောင်ပြီးတော့ကြည့်လျင်ပင် မမြင်နိုင်ကြရ
သော အခြေအနေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ကိုမိုးကြယ်။ ဘာမှမမြင်ရ
တော့ဘူး”

“အေးဗျာ၊ နားမလည်နိုင်စရာပဲ။ ဆက်လျှောက်ဗျာ၊
အချည်းနှီးတော့မဖြစ်ပါဘူး”

မမြင်မကန်းနှင့်စမ်းပြီးတော့လျှောက်ကြရသည်။ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝင်ပြီးတိုက်မိသြသည်လည်းရှိကြသည်။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ လက်ချင်းတွဲသွားကြမယ်”

“ကောင်းတယ် ကိုမိုးကြယ်။ လူချင်းမကွဲနိုင်တော့ဘူး
ပေါ့”

လက်တွဲကြသည်။ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂူနံရံကိုဝင်တိုက်မိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ရှေ့ဆက်ပြီးသွားလို့မရတော့ဘူး၊ ပိတ်နေပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုဝကြီး၊ လမ်းကကျွေးသွားတာ ကျုပ်လက်က လေကိုပဲစမ်းမိတယ်၊ ညာဘက်ကိုကျွေး”

ညာဘက်ကိုကျွေးကြသည်။ တကယ်ပင် လမ်းကကျွေး သွားသည်။ သည်လိုနှင့် အခက်အခဲများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ခဲ ယဉ်းစွာလျှောက်လာခဲ့ကြရာ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင်

“ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး”

“ဘာသံလဲဗျာ ကိုမိုးကြယ်”

“မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကျောဘက်ကထွက်လာခဲ့တဲ့ အသံ

ပဲ”

အမှန်တကယ်ပင် တဟူးဟူးနှင့်မြည်သံများက ထွက် ပေါ်လာခဲ့သည်။ လေတိုက်လာသလိုမျိုးပင်။

“လေတိုက်သံကြီးဗျာ၊ တော်တော်ပြင်းထန်ပုံရတယ် ကို မိုးကြယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒီ လိုဏ်လမ်းကြောင်းထဲမှာ ဘယ်ထေ ကလာပြီးတိုက်မှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သို့သော် သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် တဖျပ်ဖျပ်နှင့်ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ လေကြောင့် လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြ ခြင်းပုံ။

“တကယ်ပဲဗျာ၊ လေ လေတိုက်လာတာ မယုံနိုင်စရာ

ပဲဗျာ၊ အပြင်ကလေစီးကြောင်းတစ်ခုက လမ်းကြောင်းမှားပြီး တော့ ဝင်လာခဲ့တာများလား ကိုမိုးကြယ်”

မိုးကြယ်မဖြေနိုင်။ သူလည်းမသိ။ လေတိုက်ပုံပြီးတော့ ကြမ်းတမ်းလာခဲ့သည်။

“ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး”

“ဘယ်လိုမှတောင့်ခံထားလို့ မရတော့ဘူး၊ ကိုယ်လုံး ကြီးကပါနေပြီ။ မိုးကြယ် ခင်ဗျားကော”

“အတူတူပေါ့ဗျာ၊ နောက်ကနေတွန်းသလိုဖြစ်နေ တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ကိုယ်လုံးများသည် နောက်ကနေ တွန်းပို့နေသောလေအားကြောင့် ဒရွတ်တိုက်ပါသွားနေကြသည်။ လေကပိုပြီးတော့ ကြမ်းလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အားကောင်းသော လေလုံးကြီးတစ်လုံးသည် နောက်မှနေ၍ အလုံးအရင်းနှင့်ဆောင့် တိုးထည့်လိုက်ရာ

“အား”

“အား”

ခြေထောက်များသည် မြေမှလွတ်သွားကြပြီး မြောက်က နဲ့ဖြစ်ကာ ပါသွားကြလေတော့သည်။

သောနတ္ထိလ်...ငါလား

သူတို့ကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ သယ်ဆောင်သွားသည်။ မည်သည့်နေရာအထိ လိုက်ပါသွားရမလဲ မသိ။

တော်တော်ကလေးကြာသည်အထိ ပါသွားနေကြဆဲ။ ထိုအချိန်အထိ အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲနေကြသေးသည်။ ထစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း လက်တွဲပြုတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေရာအရောက်တွင်

‘ဖုတ်’

‘ဖုတ်’

မြေပြင်ပေါ်ကို တဖုတ်ဖုတ်နှင့်ပစ်ကျသွားခဲ့ကြသည်။ အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသွားခဲ့ကြခြင်းမဟုတ်။ ညင်သာစွာပစ်ကျသွားခဲ့ကြခြင်းပင်။ သို့သော် မြေပြင်ထက်မှာ လေးငါးပတ်လောက်ကတော့ လိမ့်သွားခဲ့ကြသေးသည်။

မိုးကြယ်နှင့်ဝကြီးတို့သည် သိပ်ပြီးတော့ မကွာဝေးကြ။ ကျသွားကြတော့လည်း ပြိုင်တူပင်။ နှစ်ယောက်စလုံး သတိကြီးစွာထားခဲ့ကြသူများမို့ မြေပြင်ထက်မှ လူးလဲပြီးတော့ ထလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုရောက်နေကြတာလဲ” ဝကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်မေးလိုက်သည်။ မိုးကြယ်သည်လည်း နေရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချက်ချင်းပင်သေ့လာမိ

(၂၃)

စိတ်ကိုအောင်နိုင်သူ

နှစ်ယောက်စလုံး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အတွယ်အတာ၊ အကာအကွယ်မဲ့ကာ လေထဲမှာ လွင့်မျောသွားခဲ့ကြသည်။ နေလွတ်လက်လွတ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင်ပင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

နားထဲမှာလည်း တဟူးဟူးတရူးရူးနှင့် အော်မြည်နေကြသောလေသံများကိုပဲ ကြားနေကြရသည်။ လွင့်သွားသော အနံ့ကမသေးဟုသိနေကြသည်။ ဂူနံရံနှင့်သာ ပစ်ဆောင်မိလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးသေပန်းပွင့်သွားနိုင်ကြသည်။ သို့သော် ကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သေး။ လေစီးကြောင်း

လိုက်သည်။

“ဟင်”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူတို့ရောက်နေသည့်နေရာက အခြားမဟုတ်။ အဓိကတော့ကြီးပင်တည်း။ လွန်စွာမှဝေးလံသီ ခေါင်သောနေရာမှ မိမိနေထိုင်သောနေရာဆီကိုရောက်လာခဲ့ သည့်အတွက် စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ လမ်းခရီးမှာ မည်သို့မှပင် ဒုက္ခကြီးစွာ မခံစားလိုက်ကြရ။

ဤလျှို့ဝှက်ခရီးကို ရက်၊ လချီပြီးတော့သွားခဲ့ရသည်။ လမ်းမှာ အန္တရာယ်ပေါင်းစုံကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ သေတွင်းထဲကို လည်း အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ယခု မိမိနေရာဒေသကို ရောက်လာခဲ့တော့ တိုတောင်းသောအချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် သူတော်စင်ကြီးဦးကိတ္တိ၏ စေတနာမေတ္တာတန်ခိုးသတ္တိကား ကြီး မားလှပါပေသည်။

“ဒါ အဓိကတော့ကြီးပဲ ကိုဝကြီး။ ကျုပ်နေတဲ့ မြသီလာ ရွာနဲ့ မဝေးတော့ဘူး”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ အံ့အားသင့်စရာပဲဗျာ၊ ဘယ်လို ကြောင့် ဒီနေရာအထိရောက်လာခဲ့ရသလဲ မသိပါဘူး။ သဘာဝ တရားကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က လူတွေလိုက်မမီနိုင်လောက်အောင် ပဲဗျာ၊ ပြောပြရင်တောင် ဘယ်သူမှယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး”

“ကဲ ကိုဝကြီး ... ခင်ဗျား ရွာကိုလိုက်ခဲ့၊ ရွာမှာ

တစ်ရက်တန်သည်၊ နှစ်ရက်တန်သည် နားပြီးတော့မှ နေရပ်ကို ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့ဗျာ”

“မနားတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုသာ ခင်ဗျားက လမ်း ညွှန်ပေးပါ၊ ကျုပ်မိဘတွေလည်း စိတ်ပူလှတော့မှာမို့ ဆက်ပြီး တော့သွားချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်မှာ ရိက္ခာခြောက်တွေက ဒီအတိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ လမ်းမှာစားသွားပေါ့”

မိုးကြယ်သည် စားနှင့်နွယ်ကွင်းထိုးအလုံးလေးကိုသာ ယူထားလိုက်ပြီး အဝတ်အစားနှင့်တကွ ရိက္ခာအိတ်ကိုပေးလိုက် သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ... ကျုပ်မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပြီးရင် မကြာ ခင်မှာ ခင်ဗျားဆီကို လာလည်ပါဦးမယ်”

“ဆက်ဆက်သာလာခဲ့ပါ ကိုဝကြီး”

တောစပ်ကိုရောက်သောအခါ ...

“ကဲ ကိုဝကြီး ... ဟောဒီလမ်းအတိုင်းသွားပါ၊ လမ်းမှာ လှည်းကြီးလေး ဘာလေးတွေရင်လည်း တောင်းပန်ပြီးလိုက် သွားပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုမိုးကြယ် ... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် အတွက် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတစ်ဦးပါပဲ၊ ခုလိုဆုံတွေ့ခဲ့ရတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူးဗျာ”

ဝကြီးသည် မိုးကြယ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ထွက်သွားသည်။ မိုးကြယ်သည်လည်း ရွာဘက်ဆီကို ခြေဦးလှည့်လိုက်လေသည်။ သံထည်ပစ္စည်းဝယ်ရန်အကြောင်းပြပြီး ခရီးထွက်ခဲ့သည့်အတွက် ဖခင်ကိုမည်သို့ပြန်ပြောရမည်လဲ။ ထို့ပြင် မိမိမအောင်မြင်ခဲ့သောခရီးအတွက် ညွှန်ကြားစေခိုင်းခဲ့သူ ဒေါ်မြမိုကကော မည်သို့ ပြောဆိုလေဦးမလဲ။

ခင်ခင်ကြွေတည်းဟူသော ချစ်ခင်စွဲလမ်းတပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းမချောလေးကို ပိုင် နိုင်ရရေးအတွက် အသိအမှောင်ကျခဲ့သည်။ မိမိနောင်တအသိတရားသာမရခဲ့လျှင် ယခုလောက်ဆိုလျှင် မလိုလားအပ်သည်များ ဖြစ်ပြီးခဲ့လောက်ပြီ။ မိမိသည်လည်း မဟာအဝီစိငရဲ၌ တစ်သက်ပြန်မလွတ်နိုင်စတမ်း စာရင်းတို့ပြီးလောက်ပေပြီ။

“သည်ပွဲမှာ ငါဟာ စိတ်ကိုအောင်နိုင်တဲ့သူပဲ၊ ငါလုပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ချီးကျူးတယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ ငါဟာ ဆဒွန်ဆင်မင်းရဲ့ အစွယ်ကိုရယူလိုတဲ့ မုဆိုးသောနုတ္တိုလ်လို လူစားမဟုတ်ဘူးဟေ့”

မိုးကြယ်သည် နှုတ်မှ အားပါးတရကြွေးကြော်လိုက်လေရာ အဓိကတောတစ်တောလုံး သွက်သွက်ခါထွက်သွားသလားဟုပင် ထင်မှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တု သုခိတတ္တာ

